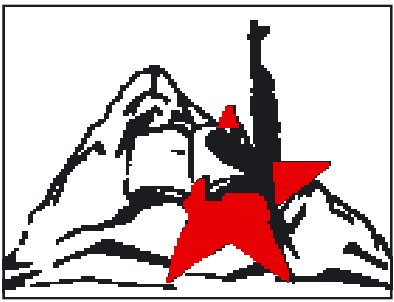

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 18 / Sayı: 205 / Ocak 1999 / 5,- DM

PKK her şeyden önce bir sıçrama hareketidir

Her şeyden önce yüzyılın son yılına girerken ve büyük devrimler yüzyılını bu yılda tamamlamaya çalışırken, biraz da bazı gazetecilerin bize biçtiği yüzyılın son devrimciliği sıfatını seve seve kabul ettiğimizi belirtiyorum. Başlarken büyük devrimcilerle başlayan bu yüzyılın sonunun da iyi bir devrimcilikle tamamlanmasını çok gerekli bulmaktayım. Bu rol bize düşmüşse bundan da gurur duymaktayım ve gereklerini yerine getirmek için bu büyük devrimcilerin anısına layık olmanın gereklerini bu yılda iyi yerine getirmeye çalışacağım. Bana göre birileri mutlaka bu göreve tamamen sahip olabilmeli, gereklerini yerine getirmeli. Öyle anlaşılıyor ki bu görev biraz bize düşüyor. Bu, son Roma yürüyüşümüzde daha da kendini gösteriyor. İnsanlığa bir devrim her zaman

gereklidir. İnsanlık başlarken ortada devlet yoktu, devletin yasaları da yoktu, bunlar sonradan icad edildi. Ama devrimci insanın yürüyüşü vardı. Demek ki devletin de, yasanın da temelinde ileriye yürüyen, olgunlaşmaya yürüyen insanın ta kendisi vardı. Bu, insanlığın sonuna kadar devam edecektir. Ve şimdi böyle ilginç, kritik bir noktada devrimci bir yürüyüşe daha çok ihtiyaç var.

Bu 2000 yıl şüphesiz Hz. İsa'nın doğum yılı ile adlandırılıyor. O da büyük bir devrimciydi ve kesinlikle bize de çok yakındı. Anısına saygılı, bağlı bir yaklaşımı kesin göstermek gerekir. PKK olayında bu bağlılık vardır. Gerçekten tüm yüce peygamberlerin olduğu gibi Hz. İsa'nın da büyük eylemine PKK somutunda bir yanıt verebilmek ve bu yüzyılın, yani 2000 yılına merdiven dayayan yüzyılın bir devrimcisi olabilmek önemlidir. Zor da olsa bu görevi taşımak gerekiyor. Bu bizi daha fazla düşündürecek, daha fazla bir pratiğin sahibi kılmaya zorlayacak. Bu yükü taşıyacağız. İnsanlığa vereceğimiz söz bu. İnsanlığın bu yüzyılının son yılını kutlamayı bu temelde yapacağım. Bir devrimcinin bütün 2000 yılının da, son yüzyılın da anılarına bağlı olmayı, dikkat etmeyi, daha hassas olmayı, devrimlerin insanlık için çok gerekli olduğunu, onsuz insanlığın kalmaması gerektiğini gücüm oranında düşüneceğim, söyleyeceğim ve adımları pratikle tamamlamaya çalışacağım.

Bu konuda bir PKK tarifi yapma ihtiyacını duyuyorum. Daha çok Ortadoğu halkları gerçeği içinde PKK, Kürtler açısından

● devamı 12. sayfada

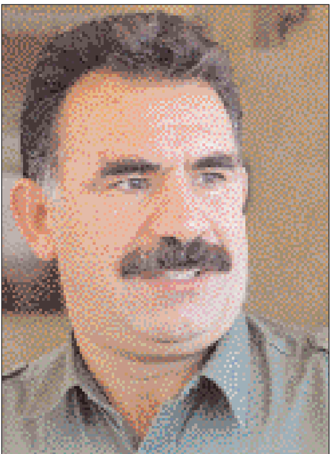
Tarihi Roma yürüyüşü ve ötesi

"Roma yürüyüşü büyük bir hamledir. Uluslararası emperyalizmin, gericiliğin, sömürgeciliğin, siyonizmin dayatmalarına, komplosuna, imha saldırılarına karşı bir karşı hamledir. Onların saldırılarını boşa çıkaran ve kendine yeni bir yaşam alanı, yeni bir mücadele ve savaş alanı açan bir hamle... Ama çok riskliydi ve çok tehlikeliydi de. Bu aynı zamanda işlerin çok zora girmesi demektir. Peki bunun oluşmasında bizim payımız nedir?"

● M. Can Yüce arkadaşın yazısı 8. sayfada

Başkan Apo değerlendiriyor...

Mezarda da olsa rolümüzü oynarız

"Benim resmen sizlerle olup olmamam pek o kadar önemli değil. Yani resmen olabilirim, ama fiilen olamam veya koşullar artık bunu zorlayabilir. Bu açıdandır. Yoksa her zaman söylediğimiz gibi, mezarda da olsa rolümüzü oynarız."

PKK'nin ve ARGK'nin değerli militanları!

Parti ve ordu adına yapılan çalışmaların büyüklüğü tartışmasız olmakla birlikte, özellikle kendi adıma hemen belirtmek isterim ki, bunun gereken karşılığı verilmemiştir. Kendi açınızdan, belki haklı gerekçeleriniz olabilir. Belki o çokça mahkum edilen, köleleştirilen, insanlıktan çıkarılan, yaşamı başına bela yapılan kişiliğinizin bu sözde haklı nedenleri; belki gücünüzün bu kadar olması; belki yüksek bir sorumluluktan yoksunluğunuz; belki en hayati görevlere çok yanlış yaklaşmanız ve belki de *"bu kadarı bize bin defa yeter"* tarzındaki anlayışınız bu duruma yol açmıştır. Bütün bunlar kişiliğinizde anlayış bulmuştur, pratik ifadeye kavuşmuştur. Bu nedenlerle bana göre aslında oldukça kazanılabilecek ve değişik bir gelişmeye dönüştürülebilecek bu çalışmaları, şu veya bu düzeyde bahsettiğim nedenlerle kaybettiğinizi belirtmek zorundayım. Bu, şüphesiz tarihi kazanımları inkar etme anlamına gelmiyor. Bu en başta da şehitlerin mirasıdır. Bunu öncelikle vurgulayayım. Adı-sanı belli olmayan milyonlarca halkımızın emeğinin bir sonucudur. Bunu da belirtmeyi görev biliyorum. Belki de bunda en az payı olan bizleriz, sizlersiniz. Çünkü yaşayanlar, ellerinde sorumluluk bulunduranlar eğer hâlâ başarı yolunu

● devamı 6. sayfada

Süreç yaman çabalar amansız olmalı!

Doğa, toplum ve insan gerçekliği incelendiğinde görülecektir ki, evrensel değişim yasasının elinden bugüne kadar kurtulan ve değişmeden eskisi gibi kalan bir tek şeye rastlamak mümkün değildir. Yine bu yasa karşısında değişmemek için ayak diretmeyen bir tek şeye de rastlamak mümkün değildir. Ama her şeye ve herkese rağmen bu yasa hükmünü yürütmeye devam etmiştir. İnsan iradesinden bağımsız olarak işleyen evvel-ahir bütün süreçlerde yerin yedi kat dibinde de, göğün yedi kat üstünde de kesintisiz olarak kendi kendisini gerçekleştirmeyi başaran bu yasa karşısında direnenlerin sonu hep traji-komik olmuştur. Özellikle kurumlaşmış, bilinçlilik ve köklü alışkanlık taşıyan gelenekler, kişilikler ve anlayışlar bu duruma düşmekten kurtulamamışlardır. Akibetleri genel değişim yasası karşısında acıklı olduğu kadar gülünç duruma düşerek tarih sahnesinden kovulmak olmuştur. Bu yasa gitmek istemeyeni, kendisine ayak uydurmayanı, onu kendisine uydurmak isteyenleri götürmüştür, kendisine uydurmuştur, uymak zorunda bırakmıştır.

● devamı 4. sayfada

Serxwebûn 18 yaşında

yazısı 3. sayfada

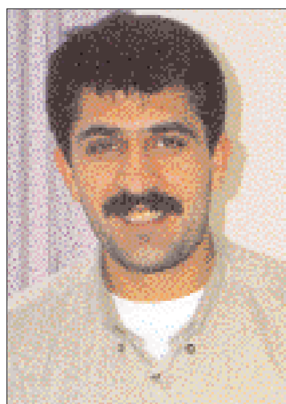
Ortadoğudaki dengeler ve olası gelişmeler üzerine

Ortadoğu bugün tarihinde belki de en çalkantılı bir dönemi yaşıyor. Yarın ne olacağı kendisiyle tartışmalı ve birçok varsayım içiçe bulunuyor. Dünyada varolan genel oturmamışlık ve bozulan dengeler, dengesizlik biçiminde en yoğun ve yakıcı bir şekilde kendisini Ortadoğu'da hissettiriyor. Ortadoğu'yu bu duruma getiren nedenler üzerinde durmak, bizi bu şekilde öylesine bir değerlendirme yapmaya götüren nedenleri belli yönleriyle ortaya koymaya, tartışmaya götürüyor. Eğer Ortadoğu üzerine bir gözlemin sahibi olmak, ne olup bittiğini anlamak ve de geleceğe yönelik olarak neler olabilceği yönünde fikir sahibi olmak istiyorsak bu gereklidir.

Bu gün dünyanın gözleri Ortadoğu'ya dikilmiştir. Yoğunlaşmalar, *'acaba ne olacak?'* beklentileri yine Ortadoğu üzerinedir. Dünyada hakim duruma gelmek isteyen güçlerin öncelikli olarak yöneldikleri alan Ortadoğu olurken, yine aralarındaki

● devamı 20. sayfada

Onlar gelecekte saklı

Şehit Berzan Öztürk, Şadiye Turan arkadaşların anı yazıları ve '98 şehit sicilleri 22-23-24 ve 25. sayfalarda

Büyük özgürlük yürüyüşü büyük dönüşüme davet ediyor

● Serxwebûn'dan 2. sayfada

Büyük özgürlük yürüyüşü büyük dönüşüme davet ediyor

Parti ve halk olarak son derece hassas bir süreçten geçmekteyiz. Genel Başkanımız Abdullah Öcalan yoldaşın büyük özgürlük yürüyüşü her şeye ve herkese rağmen devam ediyor. O'nunla birlikte tarih yürüyor, halkımız yürüyor, ezilen ve sömürülen halklar, sınıflar ve cinsler yürüyor. Sırat köprüsünden daha büyük zorlukları içinde taşıyan, bıçak sırtında gerçekleştirilen bu yürüyüş, hazırlıkları iki yılı bulan ve hâlâ büyük bir ısrarla sürdürülen uluslararası büyük 9 Ekim komplosuna karşı tarihi hesap sorma eylemi olarak büyük bir görkemle sürdürülmektedir.

Adeta her şey göze alınarak, sınır tanımaz bir saldırganlıkla geliştirilen 9 Ekim komplosunun uluslararası gericilik tarfından hâlâ sürdürülmesi, aynı zamanda PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın ve gelişen ulusal kurtuluş devriminin büyüklüğünü, ağırlığını ve enternasyonalist önemini her geçen gün yeniden yeniden kanıtlamaya devam etmektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ağırlığını, bütün iyi niyetine rağmen kaldıramayan ve bu ağırlığın altında ezilen İtalya ve D'Alema hükümetini daha fazla zor durumda bırakmamak için, Başkan Apo kendi özgür irade ve kararıyla üçüncü bir ülkeye geçmiş bulunmaktadır. Siyasi sonuçları ve etkileri uluslararası düzeyde büyük gelişmelere yol açacak olan bu tarihi yürüyüş; emperyalizm, sömürgecilik ve siyonizmin imha ve teslimiyet dayatmasına karşı, büyük bir irade ve sabır gücüyle sürdürülmektedir. Bu yürüyüş büyük zafer yürüyüşüdür, bu yürüyüş büyük intikam yürüyüşüdür.

16 Ocak '99 tarihi artık sıradan bir gün değildir. 16 Ocak, Büyük Özgürlük Yürüyüşü'nde bir merhale, özgür Kürdistan ve özgür Kürdün yaratılmasında yeni bir hamle ve dönemeçtir. Bu bir dönemin de başlangıcıdır. Bu yeni dönem gerek PKK, Kürdistan ve bölge halkları açısından, gerekse emperyalizm, siyonizm ve sömürgecilik açısından yeni bir gelişmedir. Bu kritik dönemecin başarıyla dönülmesi, özgürlük ütopyamızın gerçekleştirilmesinde belki de belirleyici bir rol oynayacaktır.

Böylesine büyük tarihi gelişmeler, sıradan kişiliklerle karşılanamaz. Bu tür süreçler inançta, iradede, düşünce, duyarlılıkta ve yaratıcılıkta sınır tanımayan kişilikler tarafından başlatılır, onlar tarafından geliştirilir, onlar tarafından sonuçlandırılır. Küçük, basit, neyi, nasıl yaşadığı belli olmayan, büyük irade, inanç, tutku, duyarlılık ve düşünceden yoksun kişiliklerin gerçekliği de en kesin biçimde bu dönemde ortaya çıkar ve netleşir. Bu süreç netleştiricidir, ayıklayıcıdır. Bu hem devrim saflarında, hem de karşı-devrim saflarında yer alan ve belli bir rol oynama iddiasında olan herkes için geçerlidir. Dolayısıyla bu, devrimin mi, yoksa karşı devrimin mi sonuca gideceğini de ortaya çıkartacak olan bir süreçtir. Büyük düşünen, büyük yoğunlaşan, büyük planlar yapan, gücünü düşman karşısında doğru değerlendiren, doğru mevzilendiren, doğru savaştırıp çalıştıran kazanacak, sürece yetmeyen ise kaybedecektir.

TC faşizmi bu süreci kaşarlanmış ve yeminli Kürt düşmanı olan Ecevit'i işbaşına getirerek karşıladı. Özünde parlamentodaki güçsüzlüğü ile özel savaş rejiminin gücünün sınırlarının ne olduğunu da bu konumuyla kanıtlayan, ama hay huy içinde diğer partileri de yanına alarak güç olmaya çalışan, böylelikle adeta "*her halükarda Kürt halkı ve PKK karşısında güç yaratabilirim*" mesajını içte ve dışta herkese vermeye çalışan ordu, giderek yolun sonuna geldiğinin de artık farkındadır. Ecevit de büyük yaraya merhem olamayacaktır. Siyasi ömrü tarihe bağlı ve günleri sayılı olan bu hükümet de Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında yıkılmaktan yakasını sıyıramayacaktır. Seçimler de hiçbir sorunu çözmeye yetecek sonuçlara yol açmayacaktır. Tam tersine, siyasi kriz ve istikrarsızlığı belki de görülmedik düzeye tırmandıracaktır.

Ekonomik kriz içinde adeta boğulan, halkı bir lokma ekmeğe muhtaç duruma düşüren özel savaş rejimi, dilenciliği ulusal çapta bir hastalık haline getirmiştir. Kendisi ABD ve İsrail'den askeri, siyasi, ekonomik, moral destek için dilenirken, yoksulluğa boğduğu sokaktaki halkı çetelerden, soygunculardan, medya fahişelerinden ekmek dilenir hale getirmiştir. İşsizlik, enflasyon, rüşvet, vurgunculuk ve yolsuzluk kronik bir toplumsal hastalık haline gelmiş, Latin-Amerika'nın muz cumhuriyetlerinden de beter hale gelmiştir. Her geçen gün giderek derinleşen ekonomik bunalım yüzünden gelir dağılımındaki akıl almaz dengesizlik, artık dayanılmaz boyutlara yükseltmiştir. Ecevit azınlık hükümeti daha koltuğuna oturmadan İMF'den imdat istemiş, dilencilikte öncülüğü kimseye kaptırmayacağını ilan etmiştir. Ordu ekonomide işlerin dayanılmaz düzeyde berbat gitmesi karşısında, bizzat kendi denetiminde yeni bir ekonomik kurumlaşmaya gitmiş, eskiden sivillerin eliyle düzenlenip yürütülmesine izin verdiği ekonomiyi de denetimi altına almıştır. Bütün iradelerden bağımsız olarak kendi yasaları çerçevesinde işleyen, anlık olarak bozulup kurulan karmaşık dengeler içinde yürüyen, büyük incelik isteyen, kristal gibi kırılgan olan ekonomi gibi hassas bir meseleyi askeri disiplin ve kabalıkla yola getirmek isteyen ordu, çok geçmeden ekonominin hodzotçulukla yürüyemeyeceğini görecektir. Ekonomik krizin dayanılmaz ağırlığı altında ezilen yoksul halk kitleleri giderek çok daha zor günler beklemektedir. Bunun olumsuz sonuçları ahlaki, moral değerlerini daha da çürütecektir. Zaten yaşam umutları giderek tükenen insanlar çılgınlık düzeyinde intiharlara, bir tas çorba için kendisini satmaya, çetelerin elinde bir sigara parası için cinayetler işlemeye, sistemin adaletine inanç ve güvenini tamamen yitirdiği için, akıl almaz bir kıyıcılıkla kendi adaletini kendisi gerçekleştirmeye, moralsiz kaldığı için ahlaki olarak düşkünlüğü sınırsız yaşamaya başlamışlardır. Diğer yandan bir avuç savaş vurguncusu çete, aynen Osmanlı'nın lale devrindeki gibi debdebe içinde çılgınlığa varan bir savurganlık ve oburlukla sefih ve düşkün bir yaşam sürdürmektedir.

Böylesine büyük çürüme ve kokuşmanın yaşandığı bir dönemin ardından geliştirilecek olan '98 Nisan seçimleri, düzen için yeni ve belki de eşi görülmedik bir kabusun başlangıcı olacaktır. Eğer HADEP ve diğer sosyalist, ilerici, demokrat, yurtsever kişiliklerin içinde yer aldığı parti ve kitle örgütleri tarihi bir sorumluluk bilinciyle hareket edip, aynen '95 seçimlerinde olduğu gibi Emek, Barış, Özgürlük Bloku'na benzer bir bloklaşmayla seçimlere girme başarısını gösterebilirlerse, bunun halklarımızın bugüne kadar yaşadığı kabusların sonuncusu, sonuncusunun başlangıcı olacağı kesindir. Sürecin hassasiyetini onbeş yıllık savaş tecrübesiyle, bunun yol açtığı bilinç ve aydınlanmayla, ulusal ve sınıfsal sezgisiyle gören ve anlayan Kürdistan halkı, bu seçimde de faşizme unutamayacağı bir ders vererek, siyasi krizin giderek daha da derinleşmesine yol açacak ve süreci daha bir içinden çıkılmaz hale getirecek sonuçların ortaya çıkmasını sağlayacaktır. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Bu kadar büyük sorunlar, bunalımlar ve bütün bunların nedeni olan savaş yüzünden yeterince büyük acılar çeken halklarımızın nihai kurtuluş manifestosu da kesin olarak bilinmelidir ki, PKK VI. Kongresi'nden çıkacaktır. VI. Kongre halklarımızın bu büyük acılarına nihai olarak son verecek kararlara, bu kararları yaşamlaştıracak örgüt ve eylem biçimlerine, kurumlaşmalara ulaşmak zorundadır, ulaşacaktır. Bunun başka yolu yoktur. Bu bakımdan VI. Kongre, zafer ve çözüm için yenilenmenin, bütün parti yapısı için kendini dönüştürerek aşmanın platformu olmak gibi tarihi bir sorumluluk ve görev ile karşı karşıyadır. Sadece Kürdistan ve Türkiye halkları açısından değil, bütün bölge halkları açısından da VI. Kongremiz, bir çözüm kongresi olacaktır. **Aynı zamanda çok kritik bir döneme denk gelen ve bu nedenle tarihi önemi çok büyük ve tayin edici olan VI. Kongremize dost-düşman herkes gözünü dikmiş bulunmaktadır. Halklarımızın umut dolu bekleyişi ile düşmanın korkulu gözleyişi karşı karşıyadır ve aynı anda yaşanmaktadır.**

Bütün bu gelişmeleri kendi önderlik tarzı ve eylemiyle yaratan Başkan Apo, yeni bir Ekim Devrimi'ni, aynen Lenin gibi, yurt dışından büyük bir tempoyla ve titizlikle adım adım gerçekleştirme çalışmalarına öncülük etmektedir. Bu çalışma, 21. yüzyılda insanlığı yeni bir çağa taşımanın çalışmalarıdır. **Gerçekten de nasıl ki Lenin, 20. yüzyılın başlarında önderlik tarzıyla proleter devrimler çağını açmışsa, 21. yüzyılın devrimler çağını da hiç kuşkusuz Başkan Apo ve onun önderlik tarzı açacaktır. Tarih bunu böyle yazacaktır. Bu anlamda Başkan Apo'nun tarzı, 21. yüzyıl devrimlerinin önderlik tarzıdır.** ABD emperyalizminin, TC faşizmi ve İsrail siyonizminin Başkan Apo'ya yönelik komplolarının, saldırılarının amansızlığı da bundandır. Eğer bu saldırılarda amaçlanan hedeflerine ulaşsalardı, burada kaybeden PKK ve Başkan Apo şahsında insanlık ve onun yüce değerleri olacaktı. Aynı şekilde bu tehlikeli komplonun boşa çıkarılması, partimiz, halkımız ve önderlik şahsında, bütün bölge halkları ve insanlığın yüce değerlerinin kazanması anlamına gelmektedir. Dolayısıyla sözkonusu komplo her ne kadar önderliğin şahsına yönelikse de özünde tüm ilerici insanlığa, halkların gerçek çıkarlarına ve en başta da halkımızın özgür geleceğine yöneliktir. Süreç, çıkarları insanlığın özgürleşmesinde olan tüm yurtsever, devrimci, demokrat ve ilerici güçlere netleşmeyi dayatmaktadır.

VI. Kongre oldukça zorlu koşullar altında gerçekleşmektedir. İçinde bulunduğumuz süreç gerçekten de çok kritik. Her şey çok hızlı, adeta ışık hızıyla ve çok çarpıcı bir şekilde gelişiyor. Gelişmeler karşısında dost-düşman herkes duyarlı. Kimi güç ve çevreler bu gelişmeleri büyük bir şaşkınlık içinde, ilgi ve merakla izlerken; kimileri de gerçekten anlamaya çalışıyor. Başkan Apo'nun "*yeniden yapılanma*" hamlesinden sonra herkes VI. Kongre'nin sonuçlarını büyük bir merak içinde beklemektedir.

Oysa bu merakın ve ilginin cevabı ortadadır. Zira PKK tarihi ve onun gelişim diyalektiği gözönüne getirildiğinde, partimizde sürekli eski ve eskiye ait olan her şeyi red, yeni ve gelişmeye açık olan her şeyi temsil gerçeği görülecektir. Bu, Kürdistan Devrimi gibi ağır bir tarihsel görevi yerine getirme iddiasında olan PKK'nin, misyonuna denk düşen atılımcı karakterinin bir sonucudur. Bu açıdan PKK tarihi, büyük yenilikler ve çarpıcı gelişmelerle doludur. Kendisini kalıplara hapsetmeyen, bilimsel sosyalizmin özüne uygun olarak, ideolojik-politik formasyonunda, yaşam ve mücadele tarzında sürekli yenilikler yaratan PKK, geleneksel yaklaşımlara göre anlaşılabilecek bir hareket değildir. Gerçekleşen parti kongreleri, her zaman kesintisiz yenilenme ve dönüşümlerin zirveleri olmuştur. Bunun en çarpıcı örneği V. Kongre'dir. Geçmiş kongrelerde olduğu gibi V. Kongremizde de devrimin tüm işleri tartışmaya açılmış ve her şey bir tazelenme ruhuyla yeniden biçimlendirilmiştir. Klasik, geleneksel örgüt modeli yerine, daha organize, daha gelişkin ve kişilere bağlanmayan bir örgüt modeli yaratılmıştır. Yine bu kongrede, insanlığa ait olan bütün sağlıklı, sağlam değerler partinin yaşam tarzına yedirilmiş, sınıfsal olduğu kadar ulusal ve hatta giderek evrensel ölçülere ulaşan bir ideolojik-teorik ve felsefi derinlik yakalanmıştır. V. Kongre aynı zamanda partimizin örgütsel yapısından, sembol, simge, bayrak ve sloganlarına, oradan savaş tarzı ve mücadele anlayışına kadar devrimci bir dönüşüm ve yenilenmeyi başarmıştır. Bu anlamda **PKK birçok açıdan bir yenilikler, bir ilkler hareketidir.** Bunu partinin yaşama tarzı, üslubu ve yarattığı yeni kültür bakımından görmek mümkündür. Bugün içinde bulunduğumuz süreçte yaşananlar ve "*yeniden yapılanma*" olarak belirtilenler; bu büyük dönüştürücü güç olan Parti Önderliği'nin tarihe müdahale eden iradesidir. **Bütün bunları, sadece yaşanan an'ın dayattığı bir zorunluluk veya güncel ihtiyaçların bir sonucu olarak değerlendirmek, bu sürece yanılgılı bir yaklaşım olacaktır. 9 Ekim'de başlayıp Büyük Özgürlük Yürüyüşü'yle süren ve VI. Kongre ile taçlanacak olan bu süreç, yirmibeş yıllık pratiğin yargılanarak bütün parti yapımızın yeniden yaratıldığı doruk olacaktır.**

Yeniden yapılanma olarak adlandırılan bu sürecin özü de böyle anlaşılmalıdır. Yeniden yapılanmayı sihirli bir değnekle her şeyin düzeltilmesi olarak anlamak ne kadar yanlış ve yanılgılıysa, bu süreci biçimsel bazı değişiklikler veya sembolik bazı farklılıklar şeklinde anlamak da bir o kadar yanlış ve yanılgılı olacaktır. Elbetteki örgütlenme tarzımızda, örgütsel hiyerarşi ve işleyişte, genel yapının biçim ve iskeletinde birtakım değişiklikler olabilir. Bazı görev değişiklikleri, yeni örgütlenme ve eylem tarzları geliştirilebilir. Özellikle nihai zafer ve devletleşme sürecine uygun bazı örgütsel değişimler yaşanabilir. Ancak **esas değişim tarzda, tempoda, daha fazla kazanma imkanlarının ve bunun militan kişiliklerinin yaratılmasında olacaktır.**

Devrimimizin geldiği aşama, kendisini dayatan sorunlar ve çözüm yolları, partili kadro ve militanları olduğu kadar; ulusal kurtuluş saflarında yer alan tüm kurum, kişi ve çalışanları da ilgilendirmektedir. Kendini aşma ve yenileme ihtiyacı hepimiz için yaşamsal bir ihtiyaç düzeyindedir. Hatta bütün halkımız bile, yeni gelişmeler karşısında kendisini yenileme ihtiyacını duyabilmelidir. Bunun için de legal-illegal, sanatsal, kültürel, yazımsal vs. tüm kurum ve alanlarda kadroların rollerini oynayabilmesi, herkesin kendisini gerçekten bir kez daha süzgeçten geçirip tazelemesi; geçmişte çok istememize rağmen, mevcut geriliklerimizden dolayı bir türlü başaramadıklarımızı bundan sonra intikam alırcasına başarmamız, sürece yanıt olmanın bir gereğidir.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın çerçevesini çok geniş çizip anlaşılır kıldığı ve Partimizin VI. Kongresi'nin bunu pratik karar, politika, örgüt, eylem ve taktikler biçiminde somutlaştıracağı görevlerimize doğru sahip çıkıp, doğru gerçekleştirmek için, bütün birikim, tecrübe ve yeteneklerimizi ayağa kaldırıp büyük bir inanç, kazanma hırsı, düşmana olan kin ve kesin zafer inancıyla öncelikle kendimizi aşmalı, yenilemeli ve parti kişilik ölçüleri temelinde dönüştürmeliyiz. Aksi halde eski, kendine yetmeyen kişiliklerle yeni süreç ve onun önümüze koyduğu yeni, yeni olduğu kadar zorlu ve tarihi değeri büyük olan görevleri yerine getirebilmemiz mümkün olmayacaktır. **Sürecin dayattığı görevlerin gerisinde kalıp aşılmak istemiyorsak, kendimizi aşmalıyız.** Ne Başkan Apo, ne parti, ne halk bundan aşağısını kabul edecek durumda, ne de tarihin ve an'ın dayattığı gerçekler. Çünkü, düşmanın amansız saldırıları bize bundan başka seçenek bırakmıyor.

SERXWEBÛN'dan

SERXWEBÛN

18. yılında bir kez daha kaynağımız, savaş ve yaşam öğretmenimizdir!

Özgür Tüzün

"Gerçekten de bugün Kürdistan'da oluşan halk iradesinde, halkın kendini ateşle yeniden yaratmasında Serxwebûn'un rolü hiç de azımsanamaz. Çünkü Serxwebûn, ilkin ruh ve düşünce bağımsızlığının, devrimci teorinin gücüdür. Kürdistan toplumu kadar bu toplumun eylemiyle etkilediği tüm halk kesimlerinin aydınlık kaynağıdır, yaşam ve savaş öğretmenidir."

Yazı, bilgi işleme, saklama, iletme aracı olmanın ötesinde her zaman bir egemenlik aracı olarak da işlev görmüştür. Söz yazıya döküldüğünde bunu alıp kullanan toplumlar, bilgileri biriktirip kullanarak "*tarih içinde ilerlemelerini*" sağlamak için güçlü bir araca kavuşmuşlardır.

Bu yüzden "*söz uçar, yazı kalır*" denmiştir.

İnsan bilgisinin insan zihni dışında saklanabildiği, aktarılabildiği ve bir örgütlenme aracına dönüştürülebildiği ilk ortam yazıyla oluşmuştur.

Kürt toplumunun tarih içindeki yerinin hep kölelik ile özdeş olması, kendi kendisinin efendisi olamaması, biraz da bununla bağlantılıdır. Çünkü yazı toplumu değil, bir "*anlatı toplumu*" olarak Kürt halkı bugünlere gelmiştir. Bu nedenle de "*tarih öncesi*" bir halktır Kürtler. Geçmiş yaşayış biçimleri, toplumsal örgütlenme, inanış ve yasaları ayrıntılı olarak bilinmeyen ve bundan ötürü "*yok*" sayılarak, tarihsizleştirilerek üstü betonlanmak istenen bir ulus konumunda tutulmuştur hep.

Serxwebûn, "*yazısız toplum*" olmanın tarihte doğurduğu sakınca ve tehlikeleri ortadan kaldırmak ve bir egemenlik aracı olarak yazıyı, ezilenlerin bilinç kazanması, örgütlenerek güç olması ve giderek kendi özyönetimlerini yaratarak kullanmalarını sağlamak amacıyla ortaya çıkmıştır. Bu nedenle tarih öncesinden tarihin içerisine doğru bir yolculuktur Serxwebûn! Başkan Apo'nun "*kitapsızlık*" olarak nitelendirdiği toplumsal geri kalmışlığı, ideolojisizliği, felsefesizliği, siyasetsizliği, dağılmışlığı giderip çelik halkalardan bir zincire benzer bir örgütlenme ağı yaratmak için PKK ile aynı süreçte tarih sahnesinde yerini alırken, kendini tarihin içine sökülmemecesine sokmuştur, tarih öncesinden sonrasızlığa doğru bir serüvene koyulmuştur. Binbir engellemeyle, badirelerle, düşman saldırılarıyla karşılaşmıştır. Onun sınırsız düşünsel, teorik, felsefi gücünden; Kürdistan emekçilerini, ezilen yığınları birleştirme ve örgütleme gücünden hep korkmuştur. Bu nedenle onu en değme silahtan daha tehlikeli görmüş, bulduğu, gördüğü yerde toplayıp yakmıştır. Ortaçağda Engizisyon hiç değilse kendisine göre yanlış olan fikirleri ve bunları taşıran yayınları içeriğinden dolayı karşısına alır, kendi doğmaları çerçevesinde yargılayarak açıktan mahkum ettikten sonra yakıp kül ederdi. Ama Serxwebun'un düşmanları ona karşı ideolojik bir savaş yürütmeyi engizisyon kadar bile göze alamamıştır. Çünkü Serxwebun'la böyle bir mücadele yürütebilmek için ne kendi fikirlerinin sağlamlığına güvenleri vardı ne de onun gibi yalın kat haklı bir davanın sahibiydiler. Düşman Serxwebun okuyucularına da yapmadığı işkenceyi bırakmamıştır. Lenin'in ülkesinde Iskra ve okurlarının başına getirilenlerden daha beteri Serxwebun ve okurlarının başına getirilmiştir. Ama ne Serxwebun ne de okuyucuları bu amansız saldırılardan yılmamıştır. Düşman saldırdıkça okuyucusu onun etrafında daha büyük birleşip kenetlenmiştir. İlk yıllarda bir kaç yüz tiraj yaparken, bugün kırk bini aşmıştır. Okuyucu kitlesi her dönem biraz daha artmaktadır. Yaşı ilerledikçe zenginleşip gençleşmektedir.

Bugün Serxwebûn'un gerçek yaşı 22'dir. Mevcut haliyle 18. yılında olsa da esasen 1978'den itibaren rolünü oynamaya başlamıştır. O günden bu yana PKK felsefesinin, Apocu militanlığın biricik organı olarak Serxwebûn, ufkumuzu ve bilincimizi aydınlatmaya devam etmektedir.

16. yılında fikir gerillacılığının komuta merkezi olarak nitelendirilen Serxwebûn için Evrensel Önder Başkan Apo, "*Kürdistan halkının beynini oluşturduğu gibi, iradesini de giderek geliştirmektedir*" diyordu.

Gerçekten de bugün Kürdistan'da oluşan halk iradesinde, halkın kendini ateşle yeniden yaratmasında Serxwebûn'un rolü hiç de azımsanamaz. Çünkü Serxwebûn, ilkin ruh ve düşünce bağımsızlığının, devrimci teorinin gücüdür. Kürdistan toplumu kadar bu toplumun eylemiyle etkilediği tüm halk kesimlerinin aydınlık kaynağıdır, yaşam ve savaş öğretmenidir.

Başkan Apo bir değerlendirmesinde "*teorinin gücü tanrısaldır*" der. Bu, bizim somutumuzda Serxwebûn'un gücüdür aslında. Tanrısal olan etkiler, kendisine çeker, ıslah eder, terbiyeden geçirir, ruha ve iradeye huzur ve güç verir. Ve yürütür. Tanrısal olan doğru, adil, yüce ve güzel olandır. Tapılası kutsallıkta olandır, izlenmesi gerekendir. Doğru devrimci teori tılsımlıdır. Onda herşey aşka dairdir. Onun güzelliğine, büyüklüğüne ve büyüsüne kapılmayan adamdan sayılmaz. Çünkü büyük doğrulardan, büyük düşünceden etkilenmeyen adam olmaz. Aşkı bilmez, sevemez sevilemez. Sevgisizlerin vicdanı, adaleti, hakkaniyet, eşitlik, özgürlük ölçüleri olmaz. Bunlarsız insan olunmaz, hele de devrimci hiç olunmaz. Devrimciler büyük sevenlerdir, büyük aşkı yaşayanlardır. Büyük aşkı, sadece büyük yürek sahipleri yaşar. Serxwebûn insanın yüreğine büyük aşk ateşini düşürendir. Düştüğü yüreği büyütendir. İzleyene büyük düşünce gücü kazandırandır. Devrimci teoriyle donatıp silahlandırandır. En sıradan olanı en büyük düşüncenin, eylemin ve eserin sahibi yapandır. İyi bir Serxwebûn okuru olupta büyümemiş, saygınlık, ciddiyet kazanmamış ve önemli çalışmaların adamı olamamış bir tek kişiye rastlayamayız.

Bu bakımdan Serxwebûn bizim kişilik kazanma okulumuzdur. O "*kara deryalarda bir fenerdir.*" Daha düne kadar el yordamıyla yürüyen bizlerin ışığıdır. Gerçeklerden kopuk, bilimsel tek değeri olmayan ilkel düşünce biçimlerinden bizleri koparmayı başaran ve çağla bizi buluşturan Serxwebûn'a büyük düşünce borcumuz var. Eğer düşüncesiz, ideolojisiz, felsefesiz insan olunamıyorsa, bizim ona insanlaşma borcumuz var. Serxwebûn insanlaştırmaya, halkımıza ve onun en değerli evlatlarına yaşamanın ve kazanmanın yolunu göstermeye, devrimci düşünce ve teoriyi kavratarak aydınlatma misyonunu yerine getirmeye devam etmektedir. Halk olarak en çok ihtiyacını duyduğumuz birlik olma, doğru dövüşme, kavgada kazanma ve yaşama sanatını ondan öğreniyoruz. Çünkü onun baş yazarı, Başkan Apo'dur.

Serxwebûn'daki düşünce-teori gerçekliğimiz, eylemden çıkarak ve eyleme yönelerek halkımız açısından olduğu kadar ilerici insanlık için de bir hazine oluşturmaktadır. Serxwebûn'daki teorik ve eylemsel hazinemiz, bizi, insanlık olarak sadece yüzyıllara değil, bin yıllara taşıracak, sığdıracak; bin yıllarca besleyecek, eğitip örgütlendirerek harekete geçirecek güçtedir.

Bu, Serxwebûn'un önderliksel bir dile sahip olmasından, düşünsel bağımsızlığı bir bütün geliştirmesinden, bir iktidar aracı olarak yazıyı ezilenler için en yetkin silah haline getirmesinden ve onda yaşayan-yaşatılan değerlerimizin kudretinden kaynaklanır. Elbette bu kudret, sadece ve sadece onu yaratan, açığa çıkaran yaratıcı insanın eylemiyle sağlanabilmiştir.

Sadece bir dil olmaktan öteye, en iyi eylem düzenleyici, örgüleyici güç olarak Serxwebûn, Apocu düşüncenin belgelenmesi, yayılması, mensupları kadar çevresindeki tüm ilgili kesimleri etkilemesi, şimdi çok daha amansızca süren en yetkin ideolojik organdır. Hâlâ Serxwebûn'daki Apocu değerler sistemi bizler tarafından yeterince ve bütün yönleriyle özümsenmemiş olsa da Serxwebûn, tarihi rolünü oynamaya, gerçeklerin tanrısal ifadesi olmaya ve bir İncil, bir Kur'an gibi rolünün gereklerini yerine getirmeye, özümsenmeye ve eyleme akmaya devam etmektedir, edecektir...

Çünkü bütün şehitlerimizin dili bu platformda yaşamaktadır. Bütün kurtuluş savaşçılarının ruhu Serxwebûn'da vücut bulmaktadır. Halkların ortak istemleri, duygu ve özlemleri, özgür ifadesini, bağımsız düşünce sistematiğini Serxwebûn'da yakalamaktadır.

En yetkin haliyle bu platformun dili ve eylemi, yaratıcı dehası büyük insan Başkan Apo, aynı zamanda bu platformun yazarı olarak kendini katmaktadır. Serxwebûn'u Serxwebûn yapan zaten budur. Dolayısıyla devrimin keskin bir kılıcı kadar, devrim fikrinin kalemi Serxwebûn'da özgür ifade mevzisi olarak yoğunlaşmaktadır. Serxwebûn'da somutlaşan teorinin tanrısal gücü de bundan doğmaktadır. Önderlik, bu platformda derinleşmiş çözümlemelerle kendi yoğunluğunu, inancın ve bilincin aydınlatılması ve örgüt gücüne aktarılmasına dönüştürmek için amansız uğraşmaktadır. Bu suretle hiçbir ulusal ve sınıfsal kurtuluş devriminde rastlanmadığı biçimiyle kişilik çelişkisini çözme savaşımının bir mevzisi olarak, belki de tarihin en şiddetli ruh savaşımı, sınıf savaşımı bu platformda verilmektedir. Sadece dışımızdaki düşmana, proletarya karşıtı sınıflara karşı değil, Apocu düşünce bağımsızlığına erişmeyen, onun pratik uygulama becerisini, ustalığını göstermeyen, yaratıcılığını, tarzını ve temposunu yakalayamayan kadroya ve savaşçıya karşı ideolojik savaşım yatağı olmaktadır.

Çünkü Serxwebûn'un ilk sayısında (Manifesto- "*Çıkarken*" başlığında) ortaya konulduğu gibi, "*ulusal kurtuluşa kalkmış güçler için düşünce alanındaki bağımlılığın zerresi, ulusal ihanetle özdeştir. Düşünce alanında kendini bağımsızlaştıramayanların, mücadelesini vermeye hazırlandığı ülke çıkarlarına göre düşünce üretemeyenlerin, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinde yeri olamaz. Kemalizmi, sosyal-şovenizmi, burjuva ve küçük-burjuva reformizmini ve teslimiyetçiliğini Kürdistan kurtuluş hareketine taşıyan herkes, düşünce ve eylemde amansız düşmanlarımızdır. İhtilalci mücadelemiz, daha çok düşünce alanında bunları yoketmeyi, ideolojik mücadelenin en belirgin amacı sayar.*"

Manifesto'nun çıkışından bu yana hiçbir biçimiyle bu amaçtan değil kopmak, tavizin verilmesi bile sözkonusu olmamıştır. Bilakis amaç büyütülmüştür. Serxwebûn'u dikkatle takip eden herkes bunda hemfikirdir. Sosyalizme bilimsel ve yaratıcı yaklaşım temelinde ulusal kurtuluşçu çizginin, Apocu yayın çizgisinin Serxwebûn'da şaşmaz ve büyüyen bir tarza bürünmesi, şüphe götürmeyecek kadar açıktır.

Serxwebûn'daki basın-yayın emekçiliği, bunları aralıksız süren onsekiz amansız yıl boyunca başarmıştır. Yalnız pratik saha içinde kimi teknik sorunlar yaşanabilmektedir. Elbette bunların temel yaklaşım ve yayın ilkesinde yolaçtığı olumsuz bir durum yoktur. Ancak yine de daha güçlü, daha doyurucu bir Serxwebûn için giderilmesi gereken eksiklikler vardır. Hem aylık gazete, hem de kitap derlemelerinde gözümüze çarpan kimi yetersizlikler sözkonusudur.

Örneğin Serxwebûn Gazetesi'nin özellikle 1998 yılı sayılarında güncelsiyasal gelişmelere ayırdığı "*Serxwebûn'dan...*" bölümü, haber aktarımı olmanın ötesine pek geçmediği gibi, yorumu, güncel olayları derinlikli ve farklı bir bakış ile ele alıp değerlendirmede zayıf kaldı. Yine '98 yılı sayılarında, önceki yıllara nazaran entellektüel birikimi çarpıcı noktalarıyla ve somut verilere dayalı aktarmaktan çok, sloganist yönüyle aktarma az da olsa dikkat çeken bir husustur. Bu, daha fazla güncelleşerek sürecin kritik-hassas noktalarını belirgin ve etraflıca işlemeyi, devrimci çözüm çizgisini net ortaya koymayı belli boyutlarıyla sekteye uğratabilmektedir.

Bunun yanında önderlik çözümlemelerinin derleme vb. biçiminde hazırlanmasında yeterli bir özenle konuya eğilmenin sözkonusu olmadığı, olsa bile bunun daha iyi düzenlenebileceği gerçekliği var. Örneğin "*Sosyalizmde ısrar insan olmakta ısrardır*" analizlerinin, yine "*Tarih günümüzde gizli...*" değerlendirmelerinin iç düzenlemesi, bu kapsama alınan çözümleme ve diyaloglarda daha seçici, daha çarpıcı kılacak bir yol-yöntem izlenebilir kanısındayız.

Beklentilerimiz daha güçlü ses veren ve büyük insanlık savaşımımızın Apocu doğrultusunda daha çok doyuran bir Serxwebûn içindir.

Bu temelde tüm Serxwebûn emekçilerini, 18. yılında savaşımın ateşinde büyüyen Serxwebûn'un düşünce, ruh ve eylem çizgisinin zaferi kesinleştirdiği inancıyla, başarılı faaliyetlerinden dolayı kutluyor, yaşam ve çalışmalarında başarı dileklerimizi tekrarlayarak devrimci selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

● *baştarafı 1. sayfada*

Değişen zaman, mekan ve koşullara rağmen eskide ısrar etmek gerici konuma düşmektir. Bilimsellikten uzaklaşmaktır. Yaşam gerçeğinden kopmaktır. Kendisini vazgeçilmez sayan en değme kurumlardan tutalım, dünyaya hükmedecek kadar güç toplayan fatihlere kadar hepsi de bu hastalıktan muzdarip olmuş ve bu hastalık iflah etmemiştir. Kendisini Kadir-i Mutlak sayan bütün kurum ve kişilik bu yasa karşısında yenik düşmüştür.

Evrensel değişim yasası karşısında yerle bir olmaktan kurtulabilmenin, aşılır olmaktan çıkmanın bir tek yolu vardır. O da gelişen ve değişen zamana, mekana ve koşullara göre kendini yenilemek, aşmak ve böylece her zaman yeni kalmayı başarmaktır. Değişen ve gelişen zamanla, mekan ve koşullarla başı dertte olan, sürece ayak uyduramayan ayakta kalamaz. Selleksiyona uğramaktan kendisini sakınamaz.

Bunu parti saflarımızda bulunan herkes bilir ve dili döndüğünce ifade de eder, ama iş pratiğe gelince kişilikleri, geleneksel anlayışları ve alışkanlıkları geriye çeker. İş kendini zamana, koşullara ve mekana göre değiştirip ayarlama, kendini aşarak yeniden yapmaya gelince muazzam bir direniş içine gireriz. Gerçekliğe saygılı olmayı bir türlü yeterince başaramayız. Değişen zamana, mekan ve koşullara ayak uyduracağımıza, onları kendimize uydurmaya çalışırız. Öznel irademize rağmen varolan nesnel gerçekliğe bir türlü saygılı olmayı ve saygılı kalmayı başaramayız. Yeni koşuların, yeni sürecin aynı zamanda dünkünden çok farklı ve yeni görevler önümüze koyduğunu, yeni görevlerin eski tarzda yürütülemeyeceğini kadar adım adım geliştirdiği ideolojik-teorik çerçevenin kapsayıcılığı, ulaştığı düzey ortadadır. PKK'nin sosyalist ideolojisinin, ezilen ve sömürülenler adına geliştirilen özgürlük, eşitlik, adalet gibi en temel ilkeleri, insanlığın yaşatılması gereken bütün olumlu, sağlam, dayanıklı, emeği ve insanı yücelten değerleri sentezleyerek kendi çizgisi içinde erittiği nettir. Sadece şu ya da bu zamana, mekana veya koşullara sığdırılamayacak olan, bizce evrenselliği giderek kanıtlanan bu çizginin süreçlere göre doğru ve yaratıcı bir tarzda yorumlanıp uygulanması sorunu dışında bir arayış şapmadır, saptırmadır. Ne düzen içileşme, ne reforme olma, ne ilkelerden taviz verme biçiminde bir sağ yaklaşım, ne de *"mademki bize bu dünyada yaşayabilecek bir karış yer vermek istemiyorlar, o halde bütün ara çözümlere paydos"* tarzındaki sol yaklaşımlar içine girmek, PKK'nin çizgisine ve tarzına uygundur. Tam tersine böyle bir yaklaşım içinde olmak, PKK'den hiçbir şey anlamamış olmaktır.

PKK gerekirse legal bir kitle partisi haline de gelebilir, siyasal mücadele yöntemlerine, devrimci diplomasi çalışmalarına özel bir ağırlık ve önem de verebilir, daha önceki süreçlerde olduğu gibi programı ve tüzüğünü de değiştirebilir, hatta adını dahi değiştirebilir; yine gerekirse gelmiş geçmiş en değme illegal hareketlerden daha güçlü illegal parti biçiminde de çalışmalarını sürdürebilir, devrimci şid- kolektif tarzda boğma, hazırlanan komployu sonuna kadar götürme kararının bütün çıplaklığıyla ortaya çıkartılmış olmasıdır. Parti Önderliğimize bu dünyada ayak basacak kadar bir yer vermek istemeyen karşı devrim cephesi, bu tutumuyla çok açık olarak Kürdistan halkına yaşam hakkı tanımadığını, TC faşizminin inkar ve imha politikasını desteklediğini ortaya koymuştur. Bütün iyiniyet ve barışçıl çözüm çabalarına rağmen Parti Önderliği'ni ortadan kaldırabilmek veya en azından etkisizleştirebilmek, böylece Kürdistan halkını tarihten silme amacını fazla zorlanmadan gerçekleştirmek için elinden gelen her şeyi yapan dünya gericiliği karşısında, bu süreçte ideolojik duruştan tutalım, gerilla savaşını yeni ve daha güçlü taktiklerle yükseltmeye, örgütlenme çalışmalarından tutalım devrimci diplomasiyi geliştirmeye kadar her alanda sağlam bir gelişmeye yol açabilecek etkili çalışmalar geliştirmek için hangi görevler, nasıl ele alınmalı ve nasıl gerekleri yerine getirilmelidir? 9 Ekim komlosuyla başlayan yeni süreç, objektif durum ve yeni koşullar karşısında herkes kendisini nasıl mevzilen- **temelinde yaratıcı bir direniş geliştirmesi gerekmektedir.**

Bunun anlamı bizim açımızdan şudur: Başta parti militanları olmak üzere, bütün Kürdistan halkının ve onun devrimci savaşımının zaferinden yana olan dostlarının birleşmesi, bütünleşmesi, birlikte çalışmanın ve başarmanın yollarını sağlam döşemesi gerekmektedir. Somut biçimde pratikte savaştığımız TC'nin inkar ve imha politikasında bir başarı umudunu zayıfta olsa gören, temel stratejik ve ekonomik çıkarları bununla çakışan emperyalizm ve siyonizmin özel savaş rejimine verdiği desteğin beyhude olduğunu, onu yenilgiden hiçbir dış testeğin kurtaramaya gücü yetmeyeceğini, verilen her türlü ekonomik, askeri ve siyasi desteğin boşa gittiğini-gideceğini, karşılığında kendilerine hiçbir şey kazandıramayacağını, tam tersine fazladan Kürt halkının düşmanlığını kazandıracağını, bunlara gösterip kavratacak düzeyde etkili ve sonuç alıcı bir direniş ve çalışmanın yürütülmesi gerektiğini, yeni sürecin emrettiklerinin bunlar olduğunu anlamak gerekmektedir.

Eğer son 9 Ekim komplosunu izleyen süreçte yaşadıklarımızın değeri iyi bilinirse, tarihi Roma yürüyüşünün kazandırdıkları yeterince değerlendirilebilirse, Parti Önderliği'nin İtalya'dan çıkmasının nedenleri doğru anlaşılabilirse, buna bağlı olarak gerillaya ve halka rolü oynatılabilir- başka bir coğrafyaya çevirmek zorunda kalmıştır. Özgür Kürdistan'ı yaratma yürüyüşünde yöneldiği bu yeni alanında çalışmalarını eskisinden daha güçlü olarak yürütse de en azından şimdilik illegal kalmak zorundadır. Bizim çalışma ve yaşama koşullarımız onun çalışma ve yaşam koşullarıyla kıyaslanamayacak kadar daha elverişlidir. Bizim imkan ve olanaklarımızla Başkan'ınki asla yanyana getirilemeyecek kadar geniştir.

Bu durum karşısında, yeni süreçte her parti militanı, kadro ve yöneticisi kendisini nasıl işletmelidir, her ARGK savaşçısı ve komutanı nasıl olmalı, nasıl örgütlenmeli, nasıl yaşamalı ve nasıl savaşmalıdır; her yurtsever, aydın ve sanatçı devrim mücadelesinde yeteneklerini nasıl ayağa kaldırmalı, ilişkilerini, yaşam ve çalışmalarını nasıl geliştirmeli ve bunu halkın hizmetine nasıl sunmalıdır sorularına doğru cevabın geliştirilmesi gerekmektedir. Tartışma ancak bu çerçevede geliştirilirse bir anlam ve değer ifade edebilir. Dönüşüm, yenilenme bu doğrultuda ele alınırsa bir sonuç verebilir. Gerisi boştur.

Gelinen aşamada bizim, "*Başkan olsaydı bu imkan, olanak ve ilişkileri, bu fırsat ve koşulları nasıl ele alır, nasıl değerlendirir ve kendisini nasıl çalıştırırdı?*" sorusunu kendimize sormamız, cevabını doğru vermemiz ve taklite düşmeden onu uygulamamız gerekmektedir. Yani herkesin kendisini biraz Apolaştırması artık kaçınılmaz olmuştur. Bundan aşağısı ne karın doyurur, ne amaçlarımızı gerçekleştirmeye yeter. "*Bu kadarı fazla, bize çok ağır görevler yükleniyor*" deme lüksümüz de yoktur. Seçeneklerimiz öyle sanıldığı gibi çok da değildir. Ya inkar ve imha politikasına boyun eğip tarihten silinmeyi ka-

"Eğer devrimde ısrarlı ve kararlıysak, ya sunni dengeyi kırmayı, parti çizgisinde bir militan veya yurtsever devrimci olmayı başaracağız ya da tersi durumda saflarda fazla kalmamıza izin verilemeyeceği bizzat Parti Önderliği tarafından ilan edilmiş bulunmaktadır. Yine eskisi gibi duyarsız, aymaz, 'bana söylemedi, komutan ve yöneticilere söyledi' diyerek, gelişmeyi, yenilenmeyi, dönüşümü, kendini aşmayı ve sürece yetecek bir düzey kazanmayı sadece yukarıdakilerden beklersek, bunun da artık bağışlanmayacağı ve kabul edilmeyeceği netleşmiştir."

Süreç yaman çabalar amansız olmalı

Taylan Pir

fazla hesaba katmayız. Oysa her dönemin dayattığı, önplana çıkarttığı yepyeni görevler vardır. Her yeni görev, henüz uygulanmamış yepyeni yöntemler ister, reçete gibi hazır olmayan taktikler ister.

Her yeni görev kendisine has yeni tarz, tempo, disiplin, fedakarlık, yoğunlaşma, duyarlılık, çalışkanlık ve üretkenlik ister. Eski süreç için az çok yeterli olan hiçbir disiplin, fedakarlık, yoğunlaşma ve duyarlılık düzeyi, yeni süreç için yeterli olamaz. Bu demektir ki, yeni süreçte her bakımdan kendimizi yenilemek ve aşmak zorundayız. **Büyük yoğunlaşarak yaratıcı olmak, sorunlar karşısında etkili ve çözücü olmak zorundayız. Aksi halde süreç tarafından dışlanır, aşılır hale geliriz, tasfiye ediliriz. Bunun anlamı, an'ın devrimciliğini yakalamak ve yapmaktır, an'a cevap olmaktır.**

Daha pratik olarak konu üzerinde tartışmayı geliştirip derinleştirmekte sayısız fayda bulunmaktadır. Çünkü saflarda "*yeniden yapılanma*" sorunu çok yoğun olarak tartışılmasına rağmen, ne yazık ki bu tartışmalar soyut ve slogancı söylem ve yaklaşımları pek aşmamaktadır.

Bizce en temel anlaşılması gereken, yukarıda da genel çerçevesi çizilen ilkesel yaklaşım temelinde yeni sürecin dayattığı yaşamsal sorunlara ve görevlere, kesin kazandıran yeni ve yaratıcı tarzla, yaklaşımlarla ciddi bir cevap olabilmedir. Dünün devrimciliğinden an'ın devrimciliğine doğru ve sağlam bir giriş yapabilme, bunu süreklileştirebilmedir. Yani "*yeniden yapılanma*" teorik ve ideolojik bir sorun olmaktan çok, pratik bir sorundur. Başkan Apo'nun hareketimizin oluşumundan bugüne deti görülmedik düzeyde tırmandırıp savaşı daha uç noktalara da taşıyabilir. Bu tamamen, koşullara, süreçlere, ihtiyaçlara bağlı ve uzun vadede sosyalizm ütopyasının lekelenmeden gerçekleştirilmesiyle ve bu araçların, amaca hizmet edip etmemeleriyle ilişkili bir durumdur. Bilinmelidir ki, PKK belki de yeryüzünde doğmaları, kalıpları, şemaları, reçeteleri olmayan tek sosyalist partidir. O yaşama, gerçekliğe dışardan yabancı bir şey katmadan, kendi yargılarını değil, nesnel gerçekliği, pratiği, yaşamı esas alır. Bu somut gerçeklikleri bütün zamanlar ve mekanlar için geçerli olan bilimsel diyalektik materyalist felsefenin en temel yasalarıyla gün be gün ele alıp izaha kavuşturur. Sürekli kendisini yaşam gerçeği içinde yeniler, aşar. Böylece sürekli ***yeni*** kalmayı başarır. Bütün sosyalist hareketler çözülüp dağılırken, onun ayakta kalmaktan öteye, sürekli gelişip güçlenebilmesinin sırrı da burda gizlidir.

Ancak bizzat Parti Önderliğimizin tartışmaya açtığı "*yeniden yapılanma*" sorunu bütün bunlardan çok farklı bir içerik ve anlam taşımaktadır. Emperyalizmin, siyonizmin ve kemalizmin kolektif saldırısı ve Avrupa'nın bu saldırıları onaylaması, Kürdün inkarı ve imhası temelinde geliştirilmek istenen politikaya eşlik etmesi karşısında duruşun ve mücadele biçimlerinin nasıl ve hangi yaratıcı taktiklerle yürütülebileceğine ilişkin bir yoğunlaşmanın, derinleşmenin ve giderek netleşmenin gerçekleştirilmesi hedeflenmektedir.

Yeni sürecin en temel özelliği uluslararası gericilik tarafından Başkan Apo şahsında Kürt halkının özgürlük taleplerini dirmelidir, bu gelişmeler karşısında duruşunu neye göre ve nasıl netleştirmelidir? Bu yeni sürece, yeni koşullara ve bunların dayattığı mutlak yapılması gereken siyasi, örgütsel, askeri, diplomatik çalışmalara gelmeyen ve yetmeyenler karşısında parti yapısının ve halkın karar ve tutumu ne olmalıdır? Esas olarak sorunlarımız da bunlardır, cevap bekleyen sualler de bunlardır.

O halde bu yeni sürecin dayattığı görevler nelerdir ve bunlara nasıl yaklaşmak gerekmektedir?

Bütün dünyanın gözleri önünde emperyalizmin Parti Önderliğimiz şahsında Kürdistan halkına ve onun özgürlük taleplerine karşı geliştirmiş olduğu kolektif saldırı sözkonusu. Bir halkın önderliğine yönelmek, o halka yönelmektir. Onu ortadan kaldırmak, bir halkı bütün umut ve geleceğe dair beklentileriyle, hedefleriyle birlikte ortadan kaldırmaktır. Yaşam hakkı elinden alınanlar en basitinden ne yapar? Eğer yaşamak istiyorsa, yaşama iradesi ve kararlılığı varsa, bunu gerçekleştirebilemek için kendisini büyük savunur, etkili savunur, sonuç alıcı savunur. Tek tek bireylerin direnişi hiçbir ciddi anlam ifade etmeyeceği gibi, şerefli bir sondan başka bir şey kazanabilmesi de mümkün değildir. Bu durum karşısında, o **halkın birleşmekten, birleşik, etkili ve kesin zafer perspektifiyle direniş geliştirmekten başka bir çaresi var mıdır? Elbete hayır! Demek oluyor ki, yaşamak, kaybetmemek ve kazanmak için öncelikle o halkın önünde yürüme iddiası olanların büyük birleşmesi, bundan büyük güç yaratması ve bu güce dayanarak zafer**se, bu aşamadan sonra bütün düşman cephesinde bu savaşı kazanamayacaklarına dair bir irade kırılmasını gerçekleştirebilmemiz o kadar zor olmayacaktır. **Başkan Apo'nun belirttiği gibi, bu görevlerin bugüne kadar kırk kere başarılmış olması gerekiyordu. Yetmezliklerimizi göreve dayatmamız, yetmez yanlarımıza yaslanarak en hayati görevleri yürütmeye kalkışmamız, büyük görevlere tenezül edip yaklaşmamamız bizi bu başarıdan alıkoydu.**

Bu nedenle, bugüne kadar başaramadıklarımızı başarmak zorundayız. Parti Önderliğimizin her fırsatta çerçevesini çizdiği ve önümüze koyduğu büyük örgüt, savaş, eğitim, propaganda görevlerimizi parti tarzıyla ve yüksek bir tempoyla gerçekleştirmemiz gerekmektedir. Bunlar öyle sıradan bir devrimcilikle, siyasetçilikle, yurtseverlikle başarılabilecek görevler değildir. Hepimizden büyük çaba, fedakarlık, disiplin, yaratıcılık, yüksek tempo, kazanma hırsı, başarma tutkusu istemektedir. Zira süreç giderek daha çetrefil, karmaşık ve yoğun bir hal almış olsa da, esasta çok net olarak düne kadar görülemeyen engeller, çok kaybettirici olduğuna bir türlü ikna olmadığımız geriliklerimiz netleşmiştir. Bunların yabana atılır engeller olmadığı dün olduğundan daha net biçimde gün yüzüne çıkmıştır. En az bir o kadar da olanak, ilişki ve imkanlar artmıştır. Bütün bunlara yetişmek ve yetmek çok önemli bir devrimci çaba istemektedir. İşte İtalya hükümeti de bütün iyiniyetine rağmen Parti Önderliğimiz şahsında Kürt sorunun ağırlığı altında ezilmiştir ve Başkan Apo özgürlük yürüyüşünün rotasını bul ederek, büyük özgürlük düşünden ve büyük amaç sahibi olmaktan vazgeçeceğiz, ya da kendimize ve yeteneklerimize yüklenerek büyük bir ayağa kalkışı başarıp kazanacağız. Bize bunu dayatan düşmandır, düşmanın gözükara yönelimleridir. Parti değil, bizzat düşman bize bunun dışında bir yol ve seçenek bırakmamıştır. Bunun ortası, sağı, solu da yoktur. Yarım devrimcilikle, yarım siyasetçilikle, yarım komutanlıkla, yarım yöneticilikle, yarım savaşçılıkla, yarım yurtseverlikle hiçbir şeyin kurtarılamadığı şimdi çok daha çıplak olarak ortaya çıkmıştır. Düzen ile parti çizgisi arasında sıkışıp kalmaktan, ne tam devrime, ne de tam düzene göre olamaktan kurtulmak durumundayız. Parti Önderliği, "*benimle aranızdaki sunni dengeyi yıkacaksınız*" derken aslında bunu kastetmektedir. Çok açık ve net olarak mevcut halimizle bizi kabul etmemektedir. Bu sunni dengeyi kırıp aşmadıkça bizi yoldaş ve arkadaş olarak göremeyeceğini bütün insanlığın gözleri önünde ilan etmiştir. Bu büyük teşhirden, bu büyük dersten sonra belki insanlıktan utanırız da adam oluruz umuduyla bunu yapmıştır. Ve bunun bizim son şansımız olduğunu da açık seçik ortaya koymuştur. Bu son şansı kullanıp kullanmamak tamamen bize bağlı, bizim elimizde. Eğer devrimde ısrarlı ve kararlıysak, ya sunni dengeyi kırmayı, parti çizgisinde bir militan veya yurtsever devrimci olmayı başaracağız, ya da tersi durumda saflarda fazla kalmamıza izin verilemeyeceği bizzat Parti Önderliği tarafından ilan edilmiş bulunmaktadır. Yine eskisi gibi duyarsız, aymaz, "*bana söylemedi, komutan ve yöneticilere söyledi*" diyerek, geliş-

meyi, yenilenmeyi, dönüşümü, kendini aşmayı ve sürece yetecek bir düzey kazanmayı sadece yukardakilerden beklersek, bunun da artık bağışlanmayacağı ve kabul edilmeyeceği netleşmiştir. Bilinmelidir ki, aslında PKK'de yönetim yapıdır. Yapı rolünü oynarsa en kötü yenetim, ya da komuta yapısının dahi hizaya getirilebileceği, çizgiye çekilebileceği deneylerle ıspatlanmıştır.

O halde yeni süreçte kadrosuyla, savaşçı ve cephecisiyle, yönetim ve komuta yapısıyla hepimizin devrimin ve halkın işlerine yaklaşımı ne olmalıdır? Görevlerimizi nasıl ele almalı ve nasıl yerine getirmeliyiz? Kendimizi sürecin hassasiyetleri temelinde eğitmekten tutalım, yoldaşlığın gereklerini yerine getirmeye kadar kendimizi nasıl ele almalıyız?

Bilinmektedir ki, her parti kadro, militan ve savaşçımızın, her cepheci arkadaşımızın somut bir görevi ve görev sahası bulunmaktadır. Zaten görevsiz, işsiz kadro, militan, savaşçı ya da cephe çalışanı olmaz. Eğer somut yerine getirmesi gereken resmi görevi yoksa, o zaten bu örgütsel konumlardan her hangi birine dahil değildir. Zira işsiz, görevsiz, boşta gezen kadro, militan, savaşçı ya da cephe çalışanın olduğu yerde örgüt olmaz, örgütlü çalışma olmaz, hatta çalışma olmaz. Dolayısıyla resmi olarak her cephe, parti ve ordu çalışanının bir görevi vardır. Parti güven duymadığı, başarabileceğine inanmadığı kimseye görev vermez. Çünkü görev başarılması, yerine getirilmesi içindir. Partinin bu güvenine layık olmak, parti görevi teslim edilmiş olan herkesin en temel kaygısı olmak durumundadır. **Her şeyle oynanabilir, ama görevle asla... Çünkü görev kutsaldır. Bu bir vicdani sorumluluktur, etik duruştur. Partinin görev ve yetkisi ile kendisini donatmış olan, bir başka ifadeyle parti yetkisini taşıyan bir devrimci vicdanlı olmak zorundadır. Zira vicdanı olmayan birisinden her şey çıkabilir, ama devrimci çıkmaz.** Devrimci militan en vicdanlı insandır. Vicdansız devrimci olmaz, yüksek ahlaki değerleri olmayan birisi PKK militanı olamaz. Partiden aldığı yetkiyi bu nedenle kendi keyfince ve kendisine göre kullanamaz. Mutlak bir biçimde parti doğruları ve esasları temelinde kullanmak zorundadır. Görevi en iyi bir biçimde başarmak, hizmet temelinde ele almak; hizmeti de sürecin emrettiği temelde geliştirmek durumundadır. O halde öncelikle sürecin temel karekterini, doğrultusunu, olumlu-olumsuz özelliklerini, avantajlarını-dezavartajlarını, sunduğu olanakları, fırsatları ve zorlukları görüp kavramak gerekmektedir.

Süreci bütün yönleriyle görüp kavramak ciddi bir yoğunlaşma ve eğitim ister. Büyük bir hassasiyetle gelişmeleri anı anına izlemeyi emreder. Ciddi ve aydınlatan, ufuk kazandıran tartışmalar geliştirmeyi emreder. Komutamız ve yönetimimiz altındaki güce, ulaşılan doğru tartışma sonuçlarını eğitmemizi, kavratmamızı emreder. Ciddiye alınabilecek düzeyde süreci izlemeyen, kaba pratiğe boğularak düşünceden kopan, duyarlılığı yetersiz olan bir komuta, ya da yönetim bunu başarabilir mi?

Elimizi vicdanımıza koyalım ve hiç değilse kendi kendimize itiraf edelim: Hangimiz kendi çalışmalarımızı yürütürken aynı zamanda büyük düşünme ve tartışma gücünü ya da sorumluluğunu gösteriyoruz? Kendi gerçekliğimizin, sürecin dayattığı görevler ve bu görevlerin gerekli kıldığı formasyonlardan ne kadar uzak olup olmadığını, sorgulayıp yargılama ve bu temelde yenilenme gücünü açığa çıkartıp kendimize ne kadar yükleniyoruz? Ulaştığımız sonuçlar temelinde hangimiz kendi yönetimimiz altındaki yapıyı yeni sürecin özellikleri, getirdiği sorunlar, sıkıntılar, imkan, fırsat ve olanaklar çerçevesinde ne kadar eğitiyor, yeni sürece onları ne kadar hazırlıyoruz? Hangimiz yeni sürece denk düşen yeni karar, politika, taktik ve planlar geliştiriyoruz? Bu karar, politika, taktik ve planların yaşama geçirilmesi için ne kadar titizlikle üzerinde duruyoruz? Süreci ve dayattığı görevleri muğlaklaştıran kişiliklerin üzerine ne kadar gidip onları netleştiriyoruz? Bu ölçüde hassasiyeti olan kaç arkadaşımız var? Bütün bu görevleri Parti Önderliği'ne bırakmıyor muyuz? Oysa hepimiz de biliriz ki, bir devrimci militan her şeyden önce büyük ve ileri düşünce sahibi olandır. Uluslararası ve yerel düzeydeki siyasi gelişmeleri anı anına izleyen ve bilimsel yorumlayandır. Bunu parti yapısından başlayarak, halka taşırandır. İdeolojik-politik olarak yapıya ve kitlelere öncülük edendir. Fakat ne yazık ki, öncelikle komuta ve yönetim düzeyindeki arkadaşlarımızın ideolojik ve politik gelişim sorunları, kendilerini eğitme, kendi gerçeklerini kendilerine itiraf edebilme gücünü gösterme sorunları bulunmaktadır. Bu yetmezliği aşmak için dikkate değer bir çabamız da yoktur. Hata çoğu yönetici ve komuta düzeyindeki arkadaşlarımız parti merkez yayın organımız olan Serxwebûn'u dahi okumuyor. Partisel gelişmeleri çalışan yapıdan ve halktan duyduğuna tanık olduğumuz bir çok arkadaş var. Halbuki, sınırlı da olsa parti sorumlulukları yüklenmiş olan her arkadaş, aynı zamanda yapıya ve halka ideolojik-politik olarak öncülük etmek, onları eğitmek zorunda olduğunun bilincinde olarak hareket etmek zorundadır. Bunun ilk koşulu da kendi eğitmedir. Almadan verebilmek, verecek bir düşünce zenginliğinden yoksunken, olmayan zenginliğimizi paylaşabilmek mümkün değildir. Ama buna rağmen, ideolojik-politik geriliklerimizi aşmak için kendimizi ciddi olarak eğitmediğimiz de ortadadır. Kendisini eğitmeyen, kendisine ölçü kazandıramayan başkasını eğitip ölçü sahibi yapabilir mi? Her türlü gerilik ve yetersizliğimizin kaynağında ideolojik-politik geriliğimizin yattığını bildiğimiz; dahası, yetmezliklerimizin hoşgörülmesi için özeleştiri süreçlerinde gerisine sığındığımız bu yetmezliğimize karşı tutarlı bir tavrımızın olmamasını nasıl açıklamak gerekir? Bir paradoks da olsa bu bizim gerçekliğimiz değil midir? Bu durum objektif olarak ikiyüzlülük ve samimiyetsizlik değilse nedir? Hele de eskinin alışıldık sorun ve görevlerinden farklı olan yeni bir sürece geçildiğinde dahi eski durumda kalmakta ısrar etmemiz, süreç karşısında gericileşmek değil midir? Ayakbağı haline gelmek değil midir? Yaşamın gerisine ve dışına düşen bizleri, parti nasıl içinde barındırabilir ki? Mevcut gericileşen konumumuzla partiye de gericileşmeyi dayatmış olmuyor muyuz? Bu soruların cevabı çok açıktır. Biz partiyi ve Parti Önderliği'ni kendi seviyesizliğimize çekiyoruz, onun karşısında objektif olarak, "*bizim geri düzeyimizi olduğu gibi kabul et ve bize göre ol, biz yüceliğe gelemeyiz, biz gelişip dönüşemeyiz, biz büyük adam olmayız, sen bizim seviyesizliğimize in*" dayatması içinde bulunuyoruz. Yani onun düzeyine ulaşmaya çalışacağımıza tam tersini yapıyoruz.

"Hiç kimse kaybetmek için çalışmaz, siyaset yapmaz, savaş yürütmez. Çabanın hepsi kazanmaya dönüktür. Ama bizim öyle bir görevlere yaklaşım ve yapış tarzımız var ki, sanki kaybetmek için çalışıyoruz. Eğer kendimizi yaşatmak için görev ve yetkilerin üstüne abanmıyorsak, günlük olarak devrime bir şeyler kazandırıyor olmamız gerekmektedir. Her günü bazı kazanımlarla kapatmak zorundayız. Kazandıramıyorsak, tam tersine kayıplara neden oluyorsak, buna niyetlerimizden öte gücümüz ve yeteneklerimiz el vermiyorsa partiye karşı dürüst ve açık davranarak onun kutsal görev ve yetkilerini aldığımız gibi teslim etmeyi de bilmeliyiz."

Bütün bunların "*yeniden yapılanma*" ile ne ilişkisi var diyebiliriz. Var! Düne kadar Parti Önderliği'nin özel ve özgün çabalarıyla bizim üzerimize düşen görevleri de yapabilme, kadroları eğitip hazırlayabilme ve alanları bu kadrolarla güçlendirme çalışmasını eskisi gibi yürütebilmesinin koşulları yok denecek kadar azalmıştır. Fakat bu görevler de mutlaka yürütülmek durumundadır. Yeni ve genç kadrolar eğitilip yetiştirilmeden, eskilerinin düzeyi sürekli yükseltilmeden ne kadro sorununu aşabiliriz, ne de yedeklerini hazırlayabiliriz. Bunun sonuçları sanıldığından daha tehlikeli olacaktır. Çünkü yeni kadroların hazırlanmaması demek, mücadelenin kesintisizliğini tehlikeye atmak demektir. Eski kadroların ideolojik-politik düzeyini yükseltmemek demek, büyüyen görevlerin yerine getirilememesi, dolayısıyla hedeflerin gerisine düşülmesi, yenilgiye kapıların açık bırakılması demektir. Çünkü eğitimsiz ya da yetersiz bir eğitimden geçen ve sürekli yedekleri yaratılamayan kadrolarla, Kürdistan devrimi gibi dünyanın en zorlu devrimini gerçekleştirebilmek mümkün değildir. Nerdeyse bütün dünyanın blok olarak üzerimize geldiği süreç gerçekliği karşısında ayakta durabilmek sanıldığı gibi kolay değildir. Bizimki gibi büyük devrimler, çok güçlü, bilinçli ve kendisini iyi yetiştirmiş büyük insanlar tarafından gerçekleştirilebilir. İdeolojik-politik olarak sığlığı, darlığı yaşayan cahil insanlarla, Kürdistan devrimi gibi bütün bölgeyi ve hatta dünyayı yerinden oynatacak bir devrimi gerçekleştirmek mümkün değildir. Mümkün olsa bile, devrimle kazanılanları koruyup inşaayı gerçekleştirmek olanaklı değildir.

Yeni süreci düşünce düzeyinde eğitim ve tartışmalarla anlamak işin belki de en kolay boyutudur. Ama bu olmadan da yeni süreci doğru karşılamak, onun dayattığı görevleri yerine getirmek mümkün değildir. Dolayısıyla işin en önemli ilk adımı kavrayışta netleşmek olmaktadır. Zira doğrunun, gerçekliğin bilgisine ulaşamayan, doğru olanı da yapamaz. Ama doğruları bilmek ve ifade edebilme gücüne ulaşmak da doğru düşünce, karar, politika ve taktikleri pratikleştirme yeteneğini otomatikmen bize kazandırmamaktadır. Doğruları pratikleştirmek için, doğruları doğru tarzda hayata geçirmek için, dolayısıyla başarılı bir pratiğin sahibi olabilmek için, görevlere nasıl bir giriş yapmak durumundayız?

Her şeyden önce yeni sürecin hassayiyetleri temelinde görevin bizden ne kadar duyarlılık, ne kadar kolektivizm, ne kadar fedakarlık istediğini, ne kadar disiplin, yoğunlaşma, plan, çaba ve emek istediğini kılı kırk yararak hesaplamak ve gereklerini yerine getirmek durumundayız. Kendimizi bir dinamo gibi çalıştırmak zorundayız. "*Acaba nasıl yapsam da daha başarılı sonuçlar alsam? Hangi günlük pratik işi nasıl gerçekleştirsem de en etkili ve kalıcı sonuçları alsam? Başarmak için nasıl bir plan yapmalıyım, elimdeki kadro gücünü, ilişkileri, imkan ve olanakları nasıl değerlendirmeliyim ki, hedeflere ulaşabileyim? Çalışmaları nasıl yönlendirmeli ve denetlemeliyim ki istenilen ve beklenilen başarının dışında bir gelişme yaşanmasının önüne geçebileyim? Çalışmaları yürüten görev arkadaşlarımın hangisinin, neye ihtiyacı var? En çok güç ve desteğe ihtiyacı olan arkadaş hangisidir, desteğin en fazlası kime olmalıdır?*" sorularını kendimize çarpıcı sormak, bu sorulara doğru ve yeterli cevaplar geliştirmek zorundayız. Fakat Avrupa başta olmak üzere mücadelenin yürütüldüğü bütün sahalarda, düşünceden kopma bizde yaygın olarak yaşanan bir durumdur. Önümüze çıkan sorunlar, ya da pratik işler hakkında aklımıza ilk gelen düşünceyi çözüm ve plan diye yapının önüne koyabiliyor, bunun muhtemel olumsuz sonuçlarını; daha iyi bir karar ya da planın olup olamayacağını fazla hesaba katmıyoruz. Oysa aklımıza gelen ilk çözüm en kolay çözümdür. Büyük düşünce ve yoğunlaşmanın, ciddi bir tartışmanın ürünü değildir. Dolayısıyla temeli biraz eski tecrübelere dayanan, gücünü alışkanlıklarımızdan alan basit ve koyal düşüncelerdir, etkili ve bilimsel oldukları tartışmalıdır. Ama buna rağmen, bu sözde düşünce temelinde geliştirdiğimiz karar ya da talimatları günlük pratik çalışmalarda yukardan aşağıya dayatma cesaretini de gösterebiliyoruz. Eskisi gibi kaba bastırmacılık yapamadığımızdan, bunu ince tarzda geliştiriyoruz. Eğer parti denetimi her alanda biraz oturmamış, yapı ve halk biraz bilinçlenmemiş olsaydı, belki de bireyselliğimizi çok daha kaba tarzda dayatma cesaretini bile gösterme olumsuzluğuna düşeme tehlikesinin hiç de azımsanmayacak düzeyde olduğu açıktır.

Halbuki, görev başarmak için yapılıyorsa, herkes aldığı görevi en iyi biçimde yapmanın çabası ve arayışı içinde olmak durumundadır. "*Mademki bu işi yapıyorum, o halde en iyi biçimde yapmalıyım, herkes 'bu görev de ancak bu kadar etkili yerine getirilebilirdi' demeli, parmak ısırmalı. Benim yaptığım iş en temizi ve en başarılısı olmalıdır*" iddiasıyla, hergün işlere yeni bir giriş yapmak gerekmektedir. Bu da, asgari olarak "*acaba nasıl yaparsam daha başarılı sonuç alabilirim*" sorusu temelinde çevremizdeki çalışma arkadaşlarımızla ciddi düşünce alış verişinde bulunmamızı emretmektedir. Bugün burjuvazi bile biz sosyalistlerin bu kolektif tarzını kullanarak, işçileri fiziki olduğundan çok beyinsel olarak sömürmektedir. Üretimin daha seri, kaliteli geliştirilebilmesi ve dolayısıyla daha çok kar kazanmak için onlardan öneriler toplamakta ve bunları kullanmaktadır. Pratikte üretimin içinde olan insanların çalışmaya daha çok vakıf olduğunu bilmekte ve bunu değerlendirmektedir. Her uluslararası tekel bu tarzda öneriler sunan, pratik icatlar geliştiren binlerce işçiye yılda milyonlarca dolar ödeme yapmaktadır. Bir burjuva, ya da tüccar kadar hesap yapmayı bilemezsek, iyi bir siyasi hesap adamı olamazsak büyük siyasi kazanımlara damgamızı vurabilmemiz de mümkün olmayacaktır.

Hiç kimse kaybetmek için çalışmaz, siyaset yapmaz, savaş yürütmez. Çabanın hepsi kazanmaya dönüktür. Ama bizim öyle bir görevlere yaklaşım ve yapış tarzımız var ki, sanki kaybetmek için çalışıyoruz. Eğer kendimizi yaşatmak için görev ve yetkilerin üstüne abanmıyorsak, günlük olarak devrime bir şeyler kazandırıyor olmamız gerekmektedir. Hergünü bazı kazanımlarla kapatmak zorundayız. Kazandıramıyorsak, tam tersine kayıplara neden oluyorsak, buna niyetlerimizden öte gücümüz ve yeteneklerimiz el vermiyorsa partiye karşı dürüst ve açık davranarak onun kutsal görev ve yetkilerini aldığımız gibi teslim etmeyi de bilmeliyiz. Kazanmaya gücü olmayanın bunu itiraf etmesi, açık yürekli ve dürüst davranması kötü bir şey değildir. Tam tersine parti ahlak ve terbiyesinin de bir gereğidir. Gerçekten de eğer her akşam kafamızı yastığa koyduğumuzda "*devrime ve halka bugün ne kadar kazandırdım, partinin ve halkın yediğim yemeğini, içtiğim suyunu hakkedecek ne kadar iş çıkarttım*" sorusuna elimizi vicdanımıza koyarak samimi, tatmin edici ve doğru bir cevap vermeliyiz. Eğer bizi bile tatmin edebilecek, vicdanımızı rahatlatabilecek bir cevap veremiyorsak, kendi kendimizi partiye yük olmaktan çıkartma yürekliliğini artık gösterebilmeliyiz. Ne devrimi, ne de kendimizi aldatmamalıyız. Vicdan borcuyla ve yarasıyla yaşamanın ağırlığı altında ezilmekten kendimizi kurtarmalıyız.

Devrime kazandıran tek tarzın kolektif tarz olduğunu bildiğimiz halde buna gelmeyen bireyselliğimiz bizi vicdanımızla, hatta partiyle karşı karşıya getirebilmektedir. Eğer bir yöntem devrime kazandırıyorsa, onu değerlendirmemek akıllı bir tutum değildir. Bir devrimcinin, devrimin çıkarlarından başka düşünebileceği ne olabilir ki? Bir devrimci kendisi olmaktan çıkmış, devrim ve halk için olma düzeyine gelmiş politik bir kişiliktir. Devrimin yararı nerdeyse orada olandır. Devrime ne kazandırıyorsa ona yüklenendir. Hangi tarz bir çalışma devrimi güçlendiriyorsa mutlak ona sarılandır. Kaldı ki, kolektif çalışma tarzı sosyalistlerin tek ve en temel çalışma tarzıdır. Yapıyı karar tartışmaları içine çekmek, en az kusurlu, en az hatalı sonuçlara ulaşmamızı sağlamaz mı? Kararın alınması aşamasına katılan yapı bu kararlara daha çok sahip çıkmaz mı, daha büyük bir istekle çalışmaz mı? Bunu yapmak o kadar zor da değildir. Herkes çalışma arkadaşlarıyla cididi görüş alış verişi geliştirebilir. Bunun önünde kendi bireyselliğimizden başka hiçbir engel yoktur. Ancak bu çalışma tarzını sözde kolektif tarzı tutturma adına değil, en doğru karara ulaşmak ve başarılı sonuçlar almak amacıyla yürütmek gerekmektedir. Bunun kazandıracağına, başartacağına öncelikle inanmak gerekmektedir.

Yeni süreçte kolektif çalışma tarzı bize dün olduğundan daha çok gerekli. Çünkü eskisi gibi Parti Önderliği'nin gerektiğinde en alttan en üste kadar bizlerle sık sık diyalog kurabilmesi, güçlü perspektiflerle an be an besleyebilmesi pek mümkün değildir. Emperyalizm, siyonizm ve sömürgeciliğin kolektif karşı devrimci saldırılarının, ancak devrimci kolektif çalışma ve direnişle püskürtülebileceği ortadadır. Düşman kolektif ve büyük saldırı planları geliştiriyor. Sınırsız teknik gücüyle bu planlarını gerçekleştirmeye çalışıyor. Karşılarında bizim de büyük ve güçlü planlar, taktikler, politikalar geliştirmemizin gerektiği ortadadır. Bu düzeyde kararlara ulaşabilmenin bir tek yolu var, kolektif çalışmayı bir yaşam tarzı haline getirmektir. Bunun asgari gereği birlikte, doğru çalışmaya gelmektir.

Buna gelmemenin yaşandığı sahaların belki de başında Avrupa sahası gelmektedir. Hiç yoktan geliştirilen karşılıklı önyargılar, neredeyse sınır tanımayacak düzeye çıkartılan subjektivizm, birlikte ve kolektif çalışmayı zorlayan en temel sorunların başında gelmektedir. Kendisini şu ya da bu düzeyde dayatan diğer bir anlayış, "*ben bununla çalışmam, şununla iyi anlaşırım, ben şu göreve gelemem bunu isterim, şu alanı istemem bu alanı isterim*" gibi örgüt ve örgüt adamlığını reddeden anlayışlardır ki, bu kesin olarak aşılmak durumundadır. Ama ne yazık ki, hâlâ kendine göre olma, örgüte ve amaca göre olamama, zorlayan bir anlayış olarak saflarda kendisini yaşatmak istemektedir. Bireyselliğin kimseye beş para kazandırmadığı, herkese kaybettirdiği yaşam ve pratik tarafından bin kere kanıtlanmışken, böylesine bir örgüt dışılıkta ve ilkel yaklaşımda diretmekle neye ve kime hizmet ettiğimiz artık görülmelidir. Bu sahada belki de her şeyin başında örgüt adamı olma sorunumuz gelmektedir. Denetimden kaçan, güne ciddi bir çalışma sığdıramayan, asgari bir disiplinli yaşam ve çalışmaya gelmeyen, kendine göre ilişki biçimini dayatan, yarenlik-ahbaplık yapabileceği kişiliklerle birlikte aynı ortamlarda olmayı, ya da çalışmayı dayatan, profesyonel devrimcilik ölçüleriyle zerre kadar ilişkisi olmayan yaklaşımlar örgütü ve çalışmaları zorlamaktadır. Halk ve parti olarak başımızın bu kadar belada olduğu bir süreçte bu kadar laubalilik, ciddiyetten yoksunluk, örgüt dışılık anlaşılır gibi değildir.

Yani özcesi yeni koşullar bize her şeyden önce daha fazla örgüt adamı olmayı, büyük düşünerek iş yapmayı, daha fazla kolektifleşmeyi dayatmaktadır. Birbirini dinlememekten, anlmamaktan, birbirimizle didişmekten, her şeyde yetkiyi öne çıkartma tutumlarından artık vazgeçmek durumundayız. Bunların bize ve çalışmalarımıza hiçbir şey kazandırmadığı, geliştirmediği defalarca kanıtlandı. Bu tarz yaklaşıma sahip olanlarımız ne parti yapımızın, ne de halkın gözünde itibar kazanmadı, yücelmedi. Tam tersine tepkilerin kaynağı ve gerekçesi haline geldi. Bundan sonra devam ettirilmesi daha çok kaybettirecektir. Çünkü yeni süreç halk ve parti olarak hepimize büyük birleşmeyi, bu birlik temelinde büyük çalışarak, büyük kazanmayı dayatmaktadır.

Bu tarihin emridir, bu sürecin emrettiğidir, bu yaşamın emrettiğidir, bu şehitlerin emridir, bu Apoculuğun gereğidir!

Mezarda da olsa rolümüzü oynarız

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın Anakarargah ile görüşmesi

● *baştarafı 1. sayfada*

sağlayamamışlarsa, bunun bütün sorumluluklarını da üstlenmeyi bilmek zorundadırlar.

Tabii benim durumum önemlidir. Ben bunun hesabını zaten kendime veriyorum. Şimdi tekrar şunu vurgulamak gerekir ki –ister anlayın, ister anlamayın– siz hiçbir zaman önderlik yürüyüşünün özünü, tarzını, neyi nasıl kurtardığını, neyi nasıl kazanıma çevirdiğini ve bunlarla nasıl yaşanılabileceğini bilemediniz veya bilmek belki de çok zordu, belki de mümkün değildi sizin açınızdan. Ama ben şunu her zaman vurguladım: Bu ülke için bu yürüyüş şimdi olmalı, kaldı ki bunun başka yolu da yok. Bunu hemen her adımda söylüyorum. Çünkü özüne ne kadar inerseniz, gereklerine ne kadar amansız sarılırsanız; bu çizgide yürüme, yaşama şansınız o kadar olabilir. Ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Şunu açıklıkla belirteyim ki, benim taşıdığım ruh hali, düşünce, özellikle bunu pratikleştirme ile sizinki arasında yüzseksen derecelik terslikler var. İyiniyet, kahramanca çabanız benden daha fazla. Kesinlikle bunu abartma olarak söylemiyorum. Bu insanımızın genel özelliklerindendir. Ama parti adına, onun ideolojisi, örgütlenmesi adına yaptığınız da, en değme düşman ajanının kaybettireceğinden daha fazladır. Bu da iyiniyetli ve ölümüne çabalarla olmuştur. Fakat bu da gerçeği değiştirmiyor. İşte sizin acı sorunlarınız bu cümlelerde gizlidir.

Dikkat edilirse son ana kadar, hatta bu konuşmamla bile elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Bana göre bir savaşın, bir partinin kazanması, onun başlangıçta doğru uygulanmasıyla belirginleşir, belirleyici olur. Bu sizin aklınızdan bile geçmiyor ve böyle bir şeye yaklaşmak dahi istemiyorsunuz. Şu anda bütün bu olup bitenlere rağmen yanıbaşınızdaki bazı çalışmalara benim söylemek istediğim anlamda yaklaşım gösterdiğiniz, bu ustalığı ne kadar kişinin gösterdiği konusunda fazla iyimser değilim. Yani bu çok özel yetenekler istiyor ve bu da sizde yok. Burada aşırı bir suçlama yapmıyorum, hiç başaramayacaksınız da demek istemiyorum. Ama başarı gerçeği için doğruları belirtmek zorundayım. En azından düşmanın disiplinine, uygulama tarzına, herhangi bir operasyonda, herhangi bir politik alanda, herhangi bir hırs, tarzda, tempoda aldığı sonuçlara bakın. Bunlar sizde gözükmüyor. Sizde gözüken laubalilik, bireycilik, kendine en zorunlu, en gerekli olan şeyleri bile anlayamama, rahatlıkla planlayabileceği, vurabileceği darbeyi vuramama çok belirgindir. Bunu sizin kişiliklerinizde dobra dobra görüyorum.

Bunu aşmak için, Ortadoğu'daki çalışmalar ölümcüldü, amansızdı. Fakat en son bundan sıkıldınız, fıçı gibi şiştiniz, fayda vermedi. O nedenle ülkeye gelen gruplar da öğrendiklerinin yüzde birini bile hayata geçiremediler, geçirme gücünü gösteremediler. Dünya bunun hesabını tabii sizden değil, bizden sorar. Eğer yaşayanınız olursa, yarın sizden de soracaktır.

Ortadoğu'daki pratiğimiz 20. yüzyılın son çeyreğinin en önemli devrimci pratiğiydi. Siz o devrimci pratiğe saygı bile gösterme yeteneği gösteremediniz. Ama bu, bir bölge savaşına yolaçacaktı. Hâlâ onun ceremesini sizin adınıza biz çekiyoruz. Çünkü biz sınırlı bir çalışma yapsaydık, herhalde süreçler farklı gelişirdi. Ama size adam ve imkan-olanak yetiştirmek içindi. Ama siz bunu bile bir yük gibi gördünüz, hatta fazlalık gibi gördünüz. Hatta iki adım ilerletmek için kendinizi yorma gereğini bile öfkeyle karşıladınız. Peki o zaman siz kendinizi ne yapacaksınız?

Belki şu anda zorluklarla da karşı karşıyayız. Ama bunların özü bana göre şu: Özgürlük imkanı deyip geçmemek gerekir. Bu yüzyılımızın son yılında neyle karşı karşıya olunduğunu bilemezseniz, sanıyorum ki, siz yine o geri kültürün, o anlamadığınız yaşam anlayışınızın ve bir de çözemediğiniz kişiliğinizin acı sonuçlarını yaşayacaksınız, yaşatacaksınız. Bana göre çoktan aslında başırı noktasını yakalayıp ilerleyebilirdiniz. Burada da öyle az çabadan bahsetmiyorum. Ama bunun hem ruhu, hem de bilinci sizde fazla yok. Merkezi düzeyde, ileri kadro-komuta düzeyinde işler çok daha anormalleşti. Kim ne derse desin, bana göre o dağda etkili bir gerilla birimi kesin sonuç alabilirdi. Ama tüm komutanlıklarımıza soralım; anlamsız onlarca, yüzlerce kayba yolaçmayan kişi yok gibidir. Şimdi bunun vicdan hesabını nasıl yapacaksınız? Yapmazsanız, nasıl kişiliğinize güven gelişebilecek?

Yanıbaşınızda zavallı gibi duran savaşçıdan siz sorumlu değil misiniz? Bir Ortaçağ'daki meşhur fedai örgütünün lideri Hasan Sabah'ın Alamut Kalesi'ne –belki bazılarınız okumuştur– bakın. Oradaki eğitim anlayışının yüzde birine bile, en değme merkez veya komutan kişiliğiniz sahip değildir. Dev gibi bir eğitim sahibidir fedai örgütü olayı. Sizinkine bakıyorum, isim koymak bile zor. Oradaki eğitim, oradaki fedailikle sizinki arasında dağlar kadar fark var. Şimdi bile yanıbaşınızdaki insanların çoğu çaresizdir. Halbuki onlar teorik-pratik olarak müthiş eğitilebilirler. Ama buna kendini vermek isteyen sorumlu adam yok içinizde. Eğer fırsat bulurlarsa, bu sorumlu adamlarımızın en basit yaşamı bile yaşayacakları ortadadır. Yanıbaşındaki yoldaşına esenlik, ilerleme şansı verecek gücü var, ama onu vermiyor.

Benim durumum kesinlikle sizdeki güven, sizdeki rahatlığın yüzde biri kadar değildir

Bunu şunun için söylüyorum: "*Doğrular biliniyor, yine bazı tedbirlerle yaşayabiliyoruz.*" Bu vahim bir yanılgıdır. Belki de bu imkanlarla en çok karşı karşıya olan bendim, ama benim durumum kesinlikle sizdeki güven, sizdeki rahatlığın yüzde biri kadar değildir. Bu eskiden de böyleydi. Ama siz bunu hiçbir gün anlayamadınız. Avrupa'dan gelenleriniz dört-beş yıl zindanda da kaldılar, hiçbir sorun çıkarmadılar. Bu da büyük bir anormallik. Defalarca eğittiğim devrelerden geçenler oldu, hiçbirisi yaşanılan gerçekliği anlamadı ve geldiği gibi güme gitti, götürdü. Hatta birçoğu "*hakkım nerede?*", "*neden bu zorluklar?*" filan dediler. Şimdi bu nedir? Bu iflas etmiş yaşamın kalıntıları, bilmem neleri neleridir.

"Belki manevi olarak size gerekliyim, '*Başkan her zaman Başkan*' diyebilirsiniz, ama geçmiş tarz benim açımdan öyle rahat komuta veya önderlik edilebilecek bir tarz değil, faydası yok. Burada dediğim gibi yine çabayı küçümsemek değil, Kürdistan halkı da çok fedakar, ama henüz bir Başkanlığı yakalayacak veya Başkanlık yapılacak bir durum yok. Başkanlık şimdi çok tuhaf bir durum, belki anlayabilmeniz için durumu yansıtmamda yarar olabilir."

En özgürlüğe yakın insanlar olarak duruyorsunuz

Bütün bunları sizleri kötülemek, yaramaz-yetmez ilan etmek için söylemiyorum. Şüphesiz, bütün bunlara rağmen en iyi insanlar olarak, en özgürlüğe yakın insanlar olarak duruyorsunuz. Ama bu başarı yoluna girmedimi, en acı, en trajik bir sonuçla kapanabilir. Herkesi öyle şundan-bundan ötürü yargılamak istemiyoruz. Zaten siz kendinizi yargılamadıktan sonra, böyle yargılama pek fayda da vermez. Eğer hâlâ içinizde bazılarını sorumluluk duyuyorsa, bunun imkanlarına dayanarak çıkış yapabilir.

Zaten bu çalışmanızın en temel özelliği de böyle bir çıkış şansının kullanılıp kullanılmayacağıdır. Tekrar söylüyorum, zorluklarınız ne olursa olsun, bazı şeyleri olağanüstü ele alıp günlük-saatlik yürüyüşünde ne yaptığını bilen ve büyük inanç-azim kadar, onun büyük ustalığına soyunan birisi gibi yürütmezseniz, sizinle yol almam. Zaten benim '*yol alamam*' dediğim husus da buydu. Bu eski tarzınızda ben yer almı-şım-almamışım fazla anlam ifade etmeyecek. Belki manevi olarak size gerekliyim, her zaman "*Başkan*" da diyebilirsiniz, ama geçmiş tarz benim açımdan öyle rahat komuta veya önderlik edilebilecek bir tarz değildir. Kürdistan halkı da çok fedakardır, ama henüz bir başkanlığı yakalayacak veya başkanlık yapacak bir durumu yok. Başkanlık şimdi çok tuhaf bir durum. Belki anlayabilmeniz için durumu yansıtmamda yarar olabilir.

Biz gerçeğimizi az-çok duyurduk veya hissettirdik iki dev güce. Adamların dili birbirine dolanıyor. Bu TC cephesi için de geçerlidir. Çocuklaştılar, yamyamlara döndüler. Bunu gözlerinizle gördünüz. Bütün Avrupalılar, savunma bakanları dahil şunu söylüyor: "*Aman başımıza düşmesin.*" Çok tuhaf bir durum tabii. Belki biraz karikitürize ediyorlar, ama bu, bir gerçeği yansıtıyor. Yani dünya gerçekliği bizim temsil ettiğimiz ve çözmek istediğimiz sorun karşısında hem bu kadar aciz, hem de korkuyor. Bu yüzden en yetkili güçler bile, sağlıklı iş yapabilecek durumda değiller.

Karşımızdaki düşman bir yamyam gibi ve bizi çiğ çiğ yemek istediği de ortada. Şimdi bunu çözmeniz gerekiyor. Çözüm gücü ise sadece fedailik değil, bambaşka tarz istiyor. Ben kendimi hâlâ yaşatıyorum, ama gerçekten yaşam özelliği de böyle zorlu yürüyor.

Bir de ne kadar dayanılabilir? Gördüğünüz gibi buna dayanamayan halkımız, tarihte görülmemiş kendini yakma eylemleriyle bu trajediye yanıt vermek istediler. Bu anlamlıdır.Yani yürekleri, kişilikleri dayanamıyor buna. Bunun için de onüç yaşındaki çocuktan tutalım elli-altmış yaşındaki insanımıza, en genç delikanlılardan tutalım en yiğit kızlara kadar insanlar var. Şimdi bunu neyle izah edersiniz? Bu yaşanılan gerçeklikle bağlantılı. Hatta öyle bir şey ki, en uyanmaz kişi bile uyanabiliyor. Yüreği yüzyıldır kurumuş olanlar bile, yüreğini canlandırabiliyor. Ama diğer yandan dehşet var, trajedi var ve herkes kendini ateş topu yapmaktan bahsediyor. Bütün bunlar önemli. Yani bu öyle kendini kaybetme de değil, büyük savaşmanın azmidir. Bu anlamda bir kazanımdır. Sıradan insanlarımız bile fedai noktasına gelmişlerdir. "*Yak*" desen kendini yakacak durumda, yaktıracak durumda.

Düşman kimyasal silahlarıyla devrede

Diğer yandan acıklı gerilla hikayeleriniz var. Mesela düşman artık açıkta bulduğu gerillaları kimyasal silahlarla imha ediyor. Amed grubu böyledir. Hatta Botan grupları çoğunlukla böyledir. Yarın sizi de öyle yapar. Yani yaşadığı yamyamlık ona bunu yaptırıyor. Bu hem bir zayıflığı içerir, hem de bir acımasızlığı. Eğer buna kişiliğiniz yanıt veremezse, sadece çok acıklı bir sonunuzdan bahsetmek mümkündür.

Karşı taraf çözüm diyor, ama kimse çözüm nedir onu da dile getirmiyor. Düşmanın çözümsüzlüğü ortada. Yani akrep gibi eriyip kendini sokuyor ve en iğrenç konuma gelmiş. Dünya ise pek çözüm geliştirebilecek bir dünya değil. Yine özgücümüze, insanlığımıza yüklenmekten başka çaremiz olamaz. Bütün bunlar günümüz için nasıl davranacağınıza dair gerekçe tabii. Geçmişte pek hakkını veremediniz, ama şimdi vermelisiniz.

Ben kendi cephemden bu halk içinde ve belki de insanlık tarihinde kişilik olarak birleşen insanlar yarattım adeta. Mezardan, ölümcül hastalıktan çıkarıp bugüne getirdik. Bundan ne sıkılırız, ne bıkarız. Bu bizim aşkımızdır ve hep böyle yaparız. Ama eğer siz bu yaşamın çok uzağında kalır ve hatta eski yaşam kalıntıları nedeniyle çözümsüzlüğü yaşarsanız, daha kötü bir hastalığa gitmenizden başka bir sonuç beklenemez. Yaşam çelişkili, ama dediğim gibi, bu bizim doğamızda, yaşadığımız gerçeklikte gizlidir. Seni öldürenler derinliğine mezara koymuşlar, seni çarpıtanlar ucube haline getirmişler, seni çağdaş insanlık dışına itenler bir daha dirilmemecesine itmişler. Biz bunu aşmak istiyoruz. Bizim tarzıntemponun özelliği görülmemiş bütün bu olumsuzlukları çarpıcı biçimde aştırmaktır. Siz bunu çözemiyorsunuz. Aklınız eskiye göre çalışıyor ve çözümleyici değildir. Önderlik olayı ise farklı. Yüzyılların ötesinden ölüyü alıp diriltiyor, gömülmüş gerçeği konusunda çok çelişkili, çözülmesi imkansız kördüğümü çözüyor ve böyle bir yaşama, onun savaşımına dönüştürüyor. Durum bu kadar hassas, bu kadar incelikleri dolu. Dikkat edilirse, bu çıkışımız bile buna bir yanıt bulabilmek, size bir zaman kazandırmak içindi. Bunu hâlâ sanıyorum küçümsüyor çoğunuz. Ama bu doğru değil. Size son birkaç ayı kazandırmak bile, öyle sandığınız gibi kolay değil. Bize sınırlı da olsa, bazı imkanları göstermek zorunda kalanların hali bile, sizin kadar rahat değil. Elinde devleti olanlar bile bu rahatlığı duyamıyor, ama siz rahatsınız. Bu yanlış bir rahatlık anlayışıdır ve öyle bir durum gerçekliğinizde olmalı. Ama siz bunu subjektivizmle, doğmatizmle –böyle eskiden nasıl "*ben allaha inanıyorum, cennete gidiyorum*" veya "*cehennem var, korkuyorum*" diyorsa, sizin durumunuz da aşağı-yukarı bu köylü ideolojisinin bir başka biçimidir– yaşıyorsunuz. Ki bu da size başarı şansı vermiyor. Sizi büyük yanlışlıklar yapmaktan öteye bir yere götürmüyor.

Bu anlamda önemli bir zaman kazandırıyoruz. Son uluslararası sahadaki hareketle de kazandırılan zaman kesinlikle önemli. Düşman cephesinde yolaçtığı sonuçlar ortada. Operasyonlar üzerinde etkisi vardır. Bu operasyonlar bitirim operasyonlarıydı. Yine de devam edebilir, ama bu operasyonlar düşmanın aleyhine sonuçlanacak ve sonuçlanıyor da. Tabii bu uzun vadeli yaşam tarzıyla bağlantılı. Eğer siz de zamanında önderlikten yararlanmak istiyorsanız, bunun sırrını çözmek zorundasınız. "*Zaman altın değerindedir ve bizim için bir ay bir yıla bedeldir*" anlayışıyla hareket etmezseniz, yine düşmanı doğru ele alamaz, dolayısıyla başarma şansınızı doğru kullanmamış olursunuz.

Bunun dışında kitlede kazanımlar oldu. Yine eğitimle halkı kazandırdık. Az-çok iki aydır perspektif de veriliyor. Bunlar az-buz kazanımlar değildir. Çözümlemeler açısından hayli geliştiricidir. Artık ne kadar değerlendirilir, o siz-

lerin bileceği bir şeydir. Size kalsaydı bu arada ne yapardınız? "*Çok çabaladık, ancak bu kadar oluyor*" deyip, köylüler gibi bir sigara içip yan yatabilirdiniz. Ama bu hiçbir şeydir. Yani bu kadar şehidin, bu kadar büyük emeğin hiç anlaşılamamasıdır. Belki de ihanetten daha kötü bir gafletle taçlandırılmasıdır. Haklı da olabilirsiniz. Fakat unutmayın ki, köylülerin de hepsi haklı; hepsi emekçi, ama bana göre en büyük suçlu. Siz onlara özeniyorsunuz. Onların yaşam tarzını fazla aştığınızı sanmıyorum.

Bütün bunları, kolayı varmış da siz kaçıyormuşsunuz anlamında söylemiyorum veya *"çok rahat başarılar önünüzde duruyor neden gerçekleştirmiyorsunuz"* diyerek eleştirmiyorum. Realiteyi söylüyorum. Devrimci realiteyi ve onun nasıl olduğunu göstermeye çalışıyorum. Benim son değerlendirmelerimi de belki bazıları yanlış anlayabilir.

Vurguladığım gibi, benim resmen sizlerle olup olmamam pek o kadar önemli değil. Yani resmen olabilirim, ama fiilen olamam. Koşullar artık bunu zorlayabilir. Bu açıdandır. Yoksa biz, mezarda da olsa rolümüzü oynarız.

Düşman sizi iyi çözdü ve çok iyi yanıt verdi

Siz düşmanı çözemediğiniz için mi kaybettiniz, yoksa düşman sizi iyi çözdüğü için mi sizi yenilgi noktalarına getiriyor? Bunların hepsi doğrudur. Siz düşmanı çözemediniz. Sözde anladınız ama, pratikte anlamadınız veya pratikte yanıt vermediniz. Düşman sizi çok iyi çözdü ve yanıt verdi. İyi politika oluşturdu, hükümetler oluşturdu, meclis oluşturdu, özel savaş oluşturdu, Güney'e yaydı, uluslararası diplomasisini oluşturdu. Ama siz en ufacık bir gereğini bile oluşturmak için fazla kendinizi zorlamadınız. Bu anlamda düşmanı çözemediniz, ama düşman sizi iyi çözdü. En ufacık gizlilik kurallarına uymadınız. Bir üslenme sorununu bile sağlıklı çözemediniz. Kayıplara bakarsanız bu çok nettir. Açık söyleyeyim; bu komutanlar, her gün grubundan insan kaybedenler benim için canidir. Benim bu insanlara fazla söyleyeceğim bir şey yoktur. Benim bunları kaldırmam artık mümkün değildir. Bu arkadaşlar yer yarılıp içine girseler herhalde daha iyidir.

Şimdi size bazı ölçüler vereceğim. Eğer devam etmek istiyorsanız, bir mangası olan, bir takımı olan sorumlu bir kişi elindeki gücün amansız gelişim sorunlarını, ruhen, fikren, fizikmen eğitimini sağlayamazsa o komutanlık yapmasın. Partinin binbir emekle yarattığı gücü ele geçirip, onu bir caniden daha kötü ölüme yatırmak ağır bir suçtur. İçinizde bu suçu o kadar çok işlemiş olanlar var ki, onun için, *"benim yürümem çok zor"* dedim. Artık vicdani açıdan bile çok zor. Yani ya çok aptallıktan buna yolaçtınız, ya da bilinçli yaptınız. Bu, her halûkârda suçtur. Bazılarınız o kadar eğitime yanlış yaklaştı ki, o insanlara verilecek sınırlı bir eğitim bile çok başarılı olabilirdi. Siz onu da yapmadınız, sırtüstü bıraktınız ve çok basit yaşadınız. O zaman sizi nasıl sinemize oturtabiliriz? Sizinle hiç yaşanılamaz. *"Nasıl yaşamalı"* derken bunları da kastettim. Sizinle yaşamak çok zor. Üzülüyor insan bu konuda. Aslında en güzel yaşam size layıktır. Fakat bu hakkı siz kazanamadınız. Çirkinlikleriniz, canilikleriniz ileri düzeyde. Ben buna onay veremem ki. Çünkü kendi emeklerim var, kendi yaşam anlayışım var, ölçülerim var. Kendim için amansız bunu uyguluyorsam, sizler için de uygulamak zorundayım. Benden başka türlü onay bekleyemezsiniz. Bu ikiyüzlülüğü veya bu tutarsızlığı ben gösteremem. Tamam ben de başarısız olabilirim. Belki bunu acıyla da öderim, ama bana göre söylediklerimle yaptıklarım arasında müthiş bir tutarlılık vardır. Hem de sonuna kadar aşk biçiminde bir yaratıcılık vardır. Dolayısıyla kendi durumumu o kadar kötü görmüyorum. Kaldı ki az şey de yaratılmadı. Her çalışmaya, her an tutkuyla sarılmaktan vazgeçmedik. En sınırlı insana bile layık olduğu değeri vermekten geri durmadık. Hatta düşmanımıza karşı bile terbiyeli olmaktan asla geri kalmadık. Düşman çok basitleşti, bilmem kendini tanınmaz hale getirdi. Bütün bunlar bizim için önemli tabii.

Aslında gücünüz, tecrübeniz birçok şeyi tartışmaya, çözmeye müsait. Düşmanı çözerseniz kendiniz için yaşamı, zamanı kazanırsınız. Hatta savaşı kazanırsınız. Benim hatırım için bunu yapmanın zamanı geçmiştir, kendiniz için yapınız. Çünkü az da olsa yine yaşamaya hakkınız var. Ucuz, anlamsız kaybetmek herhalde yakışmaz. Bunun için yapmak durumundasınız. Yoksa tekrar "*bir önderliğimiz vardı, şöyle söz verdik, şu temelde bağlıydık*" demeyin. Bunlar bana göre fazla anlamlı değil. Kendiniz için yapacaksınız. Ben nitekim bu çalışmaları sizler için hâlâ yapıyorum. Mesele ben değilim; benim sözlerim, emirlerim değil.

Acıklı durumda olan etrafınızda yığınla insan var, onlar size bağlı. Sizin emirleriniz yüzünden yüzlercesi şehit düştü. Eğer namus, onur diye bir şey varsa, onlar için yaşayacaksınız. Ama bu konuda bazılarınız çok ileri düzeyde aşınmış. Bu nedenle, "*bu insanlarla benim yürümem çok zor*" dedim. Ne kadar kendinizi affettirebilirsiniz? Bunu herhalde önümüzdeki pratik süreç gösterecektir.

Bunun gibi çözmek zorunda olduğunuz, yeniden yapılandırmak zorunda olduğunuz birçok husus var. İster PKK somutunda, ister ARGK somutunda, ister komuta somutunda, ister savaşçı somutunda yapmanız gereken çok şey var. Çözersiniz, zaman önünüzde. Bir parti için, bir ordu komutası için aslında imkanlarınız iddiası olanlar açısından eşsizdir de denilebilir. Ama öyle klasik "*çözdük, karar aldık, sayımız yeterli, her türlü görevlendirme yapıldı, sen şuraya, ben buraya*" gibi görevlendirme anlayışıyla bir yere varılamaz. Ben bu konuda ileride bazı düşüncelerimi söyleyebilirim.

Askeri konularda iddiası olanlar, bazı çok önemli karargahları şimdiden kendilerine hazırlayabilirler. Siyasi ve ideolojik çalışmalar için de aynı şey söylenebilir. Bunlar birlikte de olur, ayrı ayrı yerlerde de olur. Bunun yanında çok çeşitli ve yaratıcı eylem tarzı geliştirilecek. Eski eylem ve savaş tarzı zaten en ucuzundan kaybettiriyor. Ordu bunu sizde çözmüştür. Bu yüzden eskiden bin askeri bir gerillaya karşı gelemezken, şimdi adeta onu azdırdınız. Bu, sizin görevlere yaklaşımınızın bir sonucudur. Yoksa bir manga bir dağa iyi girerse, oraya asker çıkamaz. Bu belayı Kürdistan dağlarının başına siz getirdiniz. Bu da kişiliğinizle bağlantılı bir olay. Muazzam yapılabilecek işleri ihmal ettiniz. O dağlarda helikoptere yem olmak, o operasyonlara yem olmak anormaldir. En girilmemesi gereken binlerce eylem anlayışına, eylemin ta kendisine karar veren, hatta farkında olmadan alet olan sizsiniz. Bu açıdan da eylem anlayışınızı çözecek, düşmanı gerçekten nefes aldıramaz bir konumda tutacak imkanlarınız zor da olsa, vardır. Bunun yaratıcılığını ne kadar gösterirsiniz? Bunun şansını, hakkını size bıraktık. Biz kendimizi zora soktuk, ama bunun özgür imkanlarını, olanaklarını verdik.

Fakat tekrar söyleyim, savaşçı da, komutan da, sorumlu da öyle eskisi gibi bu işi yapamayacağını bilmek zorunda. Hele zorakilikle, zor-bela bazı şeyleri yerine getirmekle bu savaşta sonuç alınamaz. Tutkuyu, iradeyi, azmi, yaratıcılığı, özellikle de kazandıracak savaş tarzını bulmak zorunda. Birimi için bulmak zorunda, dağı için bulmak zorunda, bölgesi için bulmak zorunda, ülkesi için bulmak zorunda. Ve hepsini de birbiriyle birleştirerek, anı anına cevabını vermek zorunda. Şimdi bunları sağlarsanız herhalde kendinize şans tanımış olursunuz.

Benim plan yapmadığım hiçbir bölge yok. Hakkında anlayış geliştirmediğim hiçbir alan yok, hatta hiçbir birlik yok, kişilik yok. Bunları tekrarlamakla hiçbir yere varamam. Buna gerek de duymuyorum. Bunlar benim açımdan aynen geçerlidir. Sadece pratikleştirilmesi için bu uyarılarımı yapmak durumundayım .

Merkezin kendini affettirmesi ancak kendini ve çevresini aştırmakla mümkün

Bunun dışında özellikle etrafınızda eğitilmesi gereken çok insan var. Bunlara karşı görevler hâlâ çok önemli. Ve merkez en çok bu konuda suçludur. Merkezin kendisini affettirebilmesi, ancak kendisini ve çevresini aştırmakla mümkündür. Komutanlar bu konuda çok suçlu. Onların artık gücü var gibime geliyor. Yapmazlarsa bu komutanları affetmek mümkün değildir.

Toplantılarınız için geliştirdiğiniz diğer hususlara fazla değinme gereği duymuyorum. Raporlarınızdır, şimdiden yaptığınız yoğunlaşmalardır... Yeterli olup olmaması, tam sonuca gidip gitmemesi beni ilgilendirmez. Benim bunlarla konuşmamın bile olmaması gerekir aslında. Bu koşullarda hâlâ böyleleri varsa, bunlar kimle olduğunu bilmiyorlar. Hele önderlik sözkonusu olduğunda bunlar aslında çoktan olmaları gereken bir yerde olmalıydılar. Yani yanlış gelmişler, yanlış yaşamışlar, savaşmayı da hiç bilmemişler. Böyle anlam vermeleri gerekiyor. Eğer benim çizgimde politika yapmak istiyorsanız, sadece anlamak değil, büyük anlamaktan; sadece yapmak değil büyük yapmaktan bahsediyorum. Yok eğer kendi çobanlığınıza, köylülüğünüze göre anlayıp yapmaktan sözediyorsanız çok tehlikelidir. Bu zavallılar kendilerine bir çare bulmalıdır. Gençlerin bence yine de şansları var. Hiç olmazsa bu fırsatları kullanmalı veya kullanma uyarılarını birbirinize yapmalısınız. Bu geri insanları horgördüğüm için değil, ben bizim insanların en tutkulusuyum ve bunu kanıtlamışım. Ama büyük öfkelerimin olduğu da biliniyor. Bu geriliklere benim kadar öfkelenen yoktur ve bütün ömrümüzü bunlara sabretmekle geçirdik. Ama şimdi bir noktaya gelmişler, utanmadan onu yaşamak istiyorlar. Benim bunlara tenezzül etmem, bunları onaylamam imkansız. Sıradan savaşçıyı da, köylü savaşçıyı da uyarıyorum. Bilmem sözümona savaşmış da, ucuz yaşayacakmış? Bu kabul edilmez. Bunu bize dayatamazlar.

Merkeziniz için söyledim. Merkeziniz kendini iyi tanıyor ve marifetlerini çok iyi biliyor. Hepsi de dürüst, çok çaba da harcıyorlar. Ama çok önemli başarma şansını da hiçbirisi kullanamamıştır, kullanmaları gerekir. Ve bazılarının durumu da acıklıdır. Ben bu haliyle merkezin fazla şansının olacağını sanmıyorum. Bu açıdan da birlikte yer alıp almamak benim için hâlâ tereddüttür veya bu biçimde katkımı sürdüreceğim. Bu yaşadığımız durumlardan ötürü de söylemiyorum. Eskiden beri söylediğim bir husustur. Çok zorladılar, her birisinin yarattığı zorluk bir partiyi bitirmeye yeterliydi. Sabrettik buraya kadar getirdik. Akıl edip eğer doğru partileşir, merkezileşirlerse biz de birlikte oluruz. Yok eskisi gibi gideceklerini sanıyorlarsa, ben ne kadar yolu ayırırsam sanırım kendileri için de, benim için de o kadar faydalı olur. Bunlar üzerinde düşünüyorum, doğrusunu yapmaya çalışacağım.

Kadın çalışmasının zaferi her şeyden daha değerlidir

Biz kadını da epey saflarımıza çektik. Büyük çabalar verildi. Ama bununla birlikte çok önemli trajik durumlar da ortaya çıktı. Erkek toplumunun özelliklerine, anlayışına göre kadını bu biçimde çekmemek gerekiyordu. Çekilen kadını da klasik anlamda erkeğe bağlı olarak yaşatmak gerekiyordu. Bunu ben bilmiyor değilim. Ama benim sorumluluğumdaki bir çalışma olduğu için, çoğunuzun yaşam gelenekleri, yaşam arzuları, yaşam ufukları açısından ters olabilen bir durumla buraya kadar getirmeye çalıştım. Tabii benim kadın çalışmalarında yaşam anlayışım, namus anlayışım her bakımdan farklı. Mevcut olanla oldukça ters. Bu benim için aynı zamanda bir intikam alma meselesi gibidir. Düşmandan, onun temsilini yapan erkek özelliklerinden; hatta kadının pis, çirkin kadınlığından bir intikam tarzı gibidir. Bir felsefi yaklaşımın sonucudur. Hem erkekte, hem kadında yaşama bu kadar ters, bu kadar çirkin, bu kadar bencil yaklaşmaya karşı duyduğum intikam tarzının bir sonucuydu. Bu temelde çözümlemeler geliştirdim. Çözümlemeleri bir örgütlenmeye, bir yaşam tarzına dönüştürmeye çalıştık. Fakat süreç gerçekten trajik, acı olaylarla dolu.

Açık söylemeliyim ki, erkek bu konuda büyük suçluluğunu zaten açacak durumda değil. Çok zavallı durumda veya çok yersiz, gereksiz durumda. Altın değerinde bir kadın çalışmasını bile yorumlayacak güçte değil. Ne sevgi, ne saygı anlayışıyla, ne savaştaki konumu itibariyle kadına yer vermeme hesaplarıyla bu konuda çok kötü. Mesela o grupların kayıp bilançosuna bakalım. O erkek bana göre bu konuda herhangi bir şey anlamış değildir. Kadınla yaşamda da aslında bir düşmandan farksızdır. Bu konuda kadın da öyledir. Belki bizden aldığı güçle o dağlara çıkmıştır. Belki klasik erkeğine güvenip öyle davranmıştır. Ama bütün bunlar basit kadının –bizim etkimizle olduğu için de– trajik kaybetme biçimleridir. Biz bunları istemiyorduk. Uyarmıştık, ama bize dayanarak bu durumlara yol açtılar. Aslında biz kadını böyle ele almıyoruz, kadını bizim ele alış tarzımız oldukça farklı. Bunu birçok kadın militana göstermek istedik. Gelişmeler olmadı da değil, ama hâlâ yarım kalan bir faaliyettir ve geliştirilmesi gerekiyor.

Şüphesiz YAJK adı altında yoğunlaşıp kendi öz, kapsamlı toplantılarını geliştirmeye çalışacaklar. İçerik oldukça verilmiş, çeşitli tecrübeler kazanmışlar. Ama tekrar şunu söyleyeyim ki, bu konuda benim hâlâ tereddütlerim var, arayışlarım var. Bana göre hâlâ özgürleştirilmesi gereken bir saha. Hem de kesin kazanması gereken bir savaş tarzıyla. Kadın aklı, kadın bilinci, kadının yaşama renk vermesi, kadının yönetime renk vermesi, hatta bana göre devlete bile nasıl yaklaşacağı önemlidir. Son zamanlarda bir sözüm şuydu : Bu devlet aygıtı veya siyasal aygıtlar aslında erkek patentlidir, erkek icadıdır. Kadın henüz bunun dışındadır, silahın dışındadır, siyasi örgütün dışındadır. Şimdi biz eline silah verdik, siyasal örgüt de verdik. Ama ne kadar kavrıyor, ne kadar bunu devrime yansıtacak, ne kadar devletleştirecek… Bu dev gibi bir çalışmadır. İsteriz ki, kadın kaybettirilmiş kimliğinin gereklerini kazanarak kendi rengini versin.

Bunun için neye ihtiyaç var? Bunun için öz düşünce gücünü, öz kimliğini, öz iradesini, öz yaşamını kazanması gerekiyor. Bir de bu konuda yaptığım uyarılar var. Erkek karşısındadır, onu doğru çözer, doğru yanıt verir; kendisini doğru çözer, kendisi için doğru yanıt verir. Bu konuda özellikle bazı kadın kahramanlar cesarette, fedakarlıkta, anlayışta sembol olmuşlardır. Onları derinleştirmek, tartışmak, kararlaştırmak, örgütleştirmek, günlük taktiğe, kendi öz savunmaya tabi tutmak, kendi öz karar gücünü geliştirmek üzerinde yoğunca durup sonuca bağlayacakları bir çalışmadır. Elimizden geldiğince biz de bu yönlü vardığımız sonuçları aktarmaya çalışacağız. Ama tekrar söylüyorum, kadının yüceltilme işi, kadınla yaşamı geliştirilme işi kutsaldır, değerlidir ve bizim bütün çabalarımız da az-çok bu temelde olmuştur. Zaferi de her şeyden daha değerlidir.

Bütün bunlarla birlikte ister partileşme, ister ordulaşma, hatta isterse siyasallaşma ve uluslararasılaşma adına çalışmalarınızı yürütebilirsiniz. Alanınız da uygundur. Bana göre en anlamlı, en onurlu bir konumda ve yerdesiniz. Biz kendimizi zora soktuk, ama size hâlâ en iyi yeri kazandırdığımıza inanıyorum. Yani hâlâ kırk yıldır tam şansını elde edemediğimiz mevziler, üsler, imkanlar, araçlar, gereçler, insanlar en başta ve en sağlam düşünceler elinizdedir. Bu sefer ne kadar işlersiniz? Onu da siz bilirsiniz. Yürürseniz kendiniz için yaparsınız. Bizim şu anda buna başka türlü ne ulaşmamız, ne de sizden bir şey almamız pek mümkün değildir. Ben yaşatırsam yine kendi öz çabalarımla yaşatacağım. Ben katkılarımı yaparsam, yine kendi öz gücümle yapacağım. Bu halka, size kendi katkılarımı yapmaya devam edeceğim. Sizin de benden bir şeyler istemeye hakkınız var, ama gerçekten benim sizden daha fazla şeyler istemeye hakkım var. Aslında haklar birbirlerine verilmiştir de, ben bu konuda fazla itiraz etmiyorum. İtiraz ettiğim noktalar farklı. Ben kendimi ne kadar başarılı kılarsam belki siz benden daha fazla bunun çabasıyla ancak başarılı kılabilirsiniz. Ne de olsa yine de yenilmememiz gereken, mutlak başarılı olmamız gereken bir düşmanla karşı karşıyayız.

Zamanı çok iyi kullanın. Çalışmalarınızı hızla öngördüğünüz biçimde başlatabilirsiniz. Yapmak istediğiniz düzenlemeleri yapabilirsiniz. İçeriğe ilişkin fırsat bulursam bazı değerlendirmeleri sunabilirim, ama bana göre bu konuşma bile bir rapor niteliğindedir. Daha önce yaptığım konuşmalar var. Bunların hepsi sizin elinizdedir. Çözümlemeler var, bunlar fazlasıyla rapor niteliğindedir ve bunlara dayanarak da bizden istenilen her şeyi alabilir, onu güce dönüştürebilirsiniz.

Kısaca bu temelde bir kez daha hepinize başarı dileklerimle birlikte, *"kazanırsanız sonuna kadar her şey sizin olsun"* deyerek; selamlarımı, sevgilerimi sunarım.

17 Aralık 1998

"Benim kadın çalışmalarında her bakımdan yaşam anlayışım, namus anlayışım farklı, oldukça da mevcut olanla ters. Bu benim için aynı zamanda bir intikam alma meselesi gibidir. Düşmandan, onun temsilini yapan erkek özelliklerinden, hatta kadının pis kadınlığından, çirkin kadınlığından bir intikam tarzı gibiydi. Bir felsefi yaklaşımın sonucudur."

Tarihi Roma yürüyüşü ve ötesi

M. Can Yüce

Son bir iki ayı aşan süreçte çok önemli gelişmeler yaşandı. Kürdistan gerçekliği bütün ağırlığıyla dünya gündemine ve uluslararası politika platformlarına oturdu.

Roma süreci veya Roma yürüyüşü, ulusal kurtuluş mücadelemiz ve Kürdistan tarihi açısından yaşamsal önemi olan tarihsel bir dönemeçti. Aslında bu, Parti Önderliği'nin de vurguladığı gibi, "*bir özgürlük yürüyüşüydü.*" Başka bir ifadeyle, yirmibeş yıllık özgürlük yürüyüşünün çok daha çetin, çok daha zorlu, çok daha riskli, ama aynı zamanda birçok gelişmeyi de içinde barındıran çok kritik ve yaşamsal önemde bir dönemeciydi. Bu dönemeç büyük riskler kadar, büyük fırsatları ve büyük gelişme olanaklarını da bağrında taşıyordu.

Tarihi Roma sürecine nasıl gelindiğini biliyoruz. 9 Ekim uluslararası komplosu, önderliğe ve önderlik şahsında bir halkın özgürlük, kurtuluş istemlerini, mücadelesini ve bu konuda kazandığı bütün değerleri tasfiye etmeyi hedefleyen, hatta onun da ötesinde Ortadoğu'da "*yeni dünya düzeni*"nin önündeki bütün engelleri temizlemenin stratejisine dayanan bir saldırıydı. Bu saldırının boşa çıkarılarak bir karşı atağa dönüştürülmesi, başını ABD emperyalizminin çektiği bütün dünya gericiliğiyle çok kapsamlı ve çok büyük bir savaşımdı.

Son iki-üç ayı aşan sürecin her günü, her anı büyük bir mücadeleye konu oldu. Ve bu mücadele sadece Kürdistan ve Ortadoğu'yla sınırlı kalmadı; uluslararası sahaya da taştı. Roma iki ayı aşkın bir süre bu mücadelenin merkezi oldu ve ardından Parti Önderliği mücadeleyi Roma'dan dünyanın başka bir alanına taşıdı. Böylece 9 Ekim'de başlayan uluslararası komploya karşı özgürlük yürüyüşü yeni bir dönemece girmiş bulunuyor.

Ulusal kurtuluş mücadelemizde ve Kürdistan tarihinde çok önemli bir tarihi kesit yaşadık. 9 Ekim'le başlayan, 12 Kasım'da Roma yürüyüşüyle doruklanan bir özgürlük yürüyüşü... Biz, buna "*geleceği fethetme yürüyüşü*" veya "*21. yüzyılın savaşı*" diyebiliriz. Aslında bu, çok özgün bir savaştır. Dünyanın başka bir ülkesinde, tarihin hiçbir döneminde en azından bilebildiğimiz kadarıyla yaşanmamış çok özgün bir çatışmadır. Adı-sanı bilinmeyen, tarihten silinmek istenen, bütün hakları elinden alınan bir halkın dünya tarihinde bu kadar önemli bir rol oynaması, bu kadar tartışma konusu olması ve uluslararası çelişkileri bu düzeyde etkilemesi gerçekten çok özgün bir olaydır. Bu, aynı zamanda ülke devriminin, onun önderliğinin uluslararası boyutlarını, tarihsel büyüklüğünü, evrensel değerini çok net biçimde ortaya koyuyor. Roma yürüyüşü ile birlikte yaşanan tarihsel kesit çok özgündür. Bir anlamda ulusal kurtuluş mücadelemizin bütün karakteristik özelliklerini bağrında toplamıştır. Ama bir o kadar da riskliydi. Fakat Parti Önderliğin'nin de de sık sık vurguladığı gibi, böyle bir adım gerekliydi. Bunun nedenleri ve amaçları bütün boyutlarıyla ortaya konulmuştu.

Tarihi Roma yürüyüşü artık dünyaya malolan Kürt sorununu, bunda sorumlulukları olan emperyalist güçlerin gündemine dayatma, onların gerçek yüzlerini, bu konudaki sorumluluklarını bütün çıplaklığıyla ortaya çıkarma mücadelesiydi. Bu konuda önemli bir başarı da elde edilmiştir.

İlk günleri, 12-13 Kasım'ı hatırlayalım… Özel savaş rejimi ve onun değişik temsilcileri adeta etekleri zil çalarcasına sahte bir zafer alayı düzenlemişlerdi. Bütün gerici kesimleri, faşist kesimleri ayaklandırmışlardı. İşte böylesi günlerden Kürt sorununun çok çarpıcı bir biçimde dünya gündemine oturması noktasına gelindi.

Şu da çok önemlidir: Bu uluslararası komplo sürecinde, yani gerici güçlerin önderliğe, önderlik şahsında halklara, insanlığa karşı birleştiği ve tam bir Haçlı Seferi mantığı ile hareket ettiği böyle bir süreçte önderliğin bu komploları boşa çıkarması ve bunun sonrasında İtalya'da gerçekten bir halkın önderliğine gösterilen bir saygıyla karşılanması, bir halkın önderliğine gösterdiği bir saygının sonucu olarak uğurlanması önemlidir. Bunun, tabii değişik bazı nedenleri, kendi iç ilişkileri, dengeleri ile ilgili boyutları vardır, ama en azından görüntü itibarıyla Roma hükümetinin bu konuda saygılı bir tutum içinde olması önemlidir. Bunu sadece Roma hükümetinin iyiniyetiyle açıklamak doğru değildir. Onların 12-13 Kasım'da gösterdikleri tavır ile daha sonra gösterdikleri tavır arasında en azından görüntüde önemli bir fark vardır. Bu süreçte ABD'nin dayatmaları, Avrupa Birliği'nin kendi içindeki parçalı durumu, Kürt sorununu kendi çıkarları doğrultusunda bile sahiplenme gücünü gösterememeleri, Başkan'ın ağırlığını taşıyamamaları, İtalya hükümetini çok zorladı. Tabii İtalya burjuvazisi, İtalya gerici çevreleri, TC ve ABD gibi dünya gericiliği ile içli-dışlı olan kesimler hükümete karşı büyük bir baskı geliştirildi.

Dünya çapında süren bir savaş ve Avrupa'nın, emperyalist hükümetlerin bile bu savaşın ağırlığını istenen tarzda taşımamaları durumu var. Parti Önderliği'nin ağırlığını taşıyamamaları, Kürdistan Devrimi'nin ağırlığını taşıyamamak demektir. Bunu kendi çıkarları doğrultusunda bile kullanma gücünü gösterememeleri dünyayı kavramamız açısından önemli bir olgudur.

Bugün gelinen noktada önderliğin özgürlük yürüyüşü sürüyor. Roma bunun bir etabıydı ve şimdilik tamamlandı. Ama yeni bir etap başlamıştır. Bu etap da önemlidir ve kritik bir süreçtir. Aslında mücadelemizin her aşaması, her etabı kendine özgü riskleri ve olanakları içiçe bağrında taşımıştır. Bundan sonra da yine böyle olacaktır. Ama şunu unutmamak gerekir ki, mücadelenin zemini genişlemiştir. Bu, dünya çapında yürütülen bir mücadeledir. Özel savaş rejiminin çeşitli düzeydeki temsilcileri, başta cumhurbaşkanları Demirel ve Başbakan Ecevit, önderlik için, "*dünyanın hiçbir yerinde barınamaz*" diyorlar. Tabii boşa söylenmiş bir söz değildir. Sadece kurusıkı bir tehdit de değildir. Bu, dünya çapında geliştirilen; ABD'nin başını çektiği gerici blokun gücüne, ilişkilerine, olanaklarına duyulan güvenin bir ifadesidir. Yoksa kendi gücüne güvenerek konuşmuyorlar. Yine kendilerinin çok başarılı olduklarını düşünüyorlar. Aslında ortada kendi adlarına bir başarı yok. Bütün dünya çapında örülen tuzakları, örülen komplo ve imha çemberlerini (ki bunların hepsi önderlik tarafından aşılmıştır) önemli bir başarı olarak değerlendiriyorlar. İşte bir İtalya, ancak iki ay dayanabildi.

Burada TC'nin gücü değil, ABD'nin, İsrail'in gücü, onun arkasındaki yahudi sermayesinin gücü, tüm dünya gericiliğinin "*kutsal ittifak*"ı biçiminde harekete geçmiş olması, sorunu çok kritik bir noktaya getirdi. Bu gerici dünyayla boğuşmak, bunu başarıyla yürütmek ve bir gün bile nefes alıp vermek başlı başına büyük bir başarıdır. Onun için küçük, basit ve herhangi bir mücadele olarak görülmemelidir. Roma süreci gerçekten de devrimimiz açısından dünya gericiliği ile boğuşma sürecidir. Sömürgecilikle, emperyalizmle, her çeşit gericilikle ve onların her türlü örgütlenmesiyle, istihbaratıyla, çeteleriyle, psikolojik savaşıyla çok kapsamlı bir savaştır ve bu savaş şu anda yeni bir aşamaya gelmiştir.

Dünyaya açılım süreci, mücadeleyi uluslararası gündeme bütün şiddetiyle ve doğrudan doğruya taşıyarak yeni bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Bu savaşın 9 Ekim sürecinden önceki farkı artık fiilen uluslararası çapta sürüyor olmasıdır; savaşı yürüten aktörlerin gerçekten de dünya siyasetinde çok etkili egemen güçler konumunda olmalarıdır. Bu, aynı zamanda savaşın nazikliğini, kritikliğini ve büyüklüğünü anlatıyor. Dünyaya açılım süreci, uluslararası arenada dünya güçleriyle boy ölçüşme mücadelesi, boy ölçüşme süreci olarak değerlendirilmelidir. Bu neden böyledir? Neden bu mücadele uluslararası çapta verilmek zorunda kalınıyor? Dünyaya hükmeden güçler neden savaşı bu düzeye çıkardılar? Aslında onlar mücadelenin bu düzeye çıkmasını değil, sorunu Ortadoğu sınırları içinde boğmak istediler. Onun dünyaya açılımını, uluslararası zemine taşırılmasını istemediler. Ama buna karşı geliştirilen devrimci hamleler, karşı ataklarla savaşın zemini Ortadoğu olmaktan çıkarılarak bütün dünyaya yaydırıldı.

Roma, Avrupa'nın önemli merkezlerinden biri. Burada artık savaş dünya çapında yürütülmeye başlandı. ABD hükümeti yürüttüğü diplomatik ve siyasi mücadeleyle, günlük olarak yaptığı açıklamalarla tavrını çok net ortaya koydu. Diğer ülkelerin durumu da hemen hemen aynı. Avrupa'da yaşananları, geliştirilen ilişkileri biliyoruz. Tabii onlar gerçekten de önderliği bir kaşık suda boğmak istiyorlardı. Fakat geliştirilen karşı hamleler, halkımızın ayağa kalkışı, altmışın üzerinde arkadaşımızın kendini ateşten barikat haline getirmeleri emperyalizme, dünya gericiliğine, öyle kolay başarının beklenmemesi gerektiğinin mesajını verdi. Bir tarafta kendi yüreği ve bilinciyle ayağa kalkmış, önderliği etrafında kenetlenmiş bir halk; diğer tarafta bunu boğmak isteyen dünya gericiliği. Savaş bu düzlemde ve bu taraflar arasında sürüyor. Tabii savaşın büyüklüğü, şiddeti, çok yönlülüğü, onun sonuçlarının da, etkilerinin de çok büyük olmasını koşulluyor.

Avrupa'nın merkezinden bütün dünyanın siyaset merkezine taşırılan Kürdistan sorunu, aslında dünya gerçekliğini, dünyanın içinde bulunduğu güç dengelerini de gözler önüne sermiştir. Yani dünyamız nedir? Dünyamızdaki ilişkiler, çelişkiler, diplomatik ve siyasi güç dengeleri hangi konumdadır?

Bu dönemde şunu çok iyi gördük ki; karşımızda sadece Türk sömürgeciliği değil, tüm dünya gericiliği var. Ama burada yalnız olmadığımızı da gördük. Yani şöyle bir sonuç çıkarmak doğru değil: İşte "*dünyayla boğuşuyoruz. Kürdün Kürtten başka dostu yoktur*" biçiminde sömürgecilikten veya kemalizmden devralınmış bir slogan bizim açımızdan geçerli değil. Çünkü Kürdün mücadelesi Ortadoğu halklarının özgürlük mücadelesidir. Kürdün mücadelesi genel anlamda değil, gerçekten de sözcüğün tam da somut anlamında insanlığın kurtuluş mücadelesidir. İnsanlığın geleceğiyle ilgili süren bir savaştır. Bundan dolayı bugün dostlarımız az olabilir, etkileri sınırlı olabilir, ama sorunun bu kadar dünyalaşmasında, mücadelemizin bu ideolojik boyutunun, bu geleceğe dönük boyutunun da çok önemli bir rol oynadığını vurgulamamız gerekiyor. Yani "*biz bir insanlık hareketiyiz*" derken bunu genel anlamda sadece söylem düzeyinde değil, somut bir siyasal hareket anlamında; somut hedefleri, amaçları olan, insanlığın önüne yepyeni bir gelecek, yepyeni bir toplum projesi koyan bir hareket anlamında söylüyoruz. Dünya gericiliği bütün imkanlarını etmesinin önemli bir nedeni de budur. Sadece dünya dengelerini etkilemekle, bölgede emperyalist sistemin yaratmış olduğu statükoyu yerle bir etmekle kalmayacağız, aynı zamanda onun yerine insanlığın önüne yepyeni bir alternatif de sunacağız. Devrimlerin böyle bir özelliği de var ve bundan dolayı bu kadar saldırıyorlar.

Kürdistan sorunu bir devrim sorunudur. Bu, işin nesnel yanı. Ama sen Ortadoğu'nun temellerine dinamit koyuyorsun, bunun dünyada yaratacağı depremi de görmek gerekir, dünya dengelerini sarsacak. Dünyanın belki de yeniden kurulmasının olanaklarını sağlayacak büyük bir devrim. İşte 21. yüzyıla adım atacağımız bu yakın süreçte böyle bir devrim Kürtlere nasip olmuştur."

Bu süreçte ortaya çıkan en önemli gerçeklik, Kürtlerin dünyanın gündemine getirdikleri soru şudur: "*Ben yıllardır, en azından yetmişbeş yıldır dünyada eşi benzeri görülmeyen bir soykırım hareketine tabi tutuluyorum, ama ben bunu kabul etmedim. Bugüne kadar direndim. Bugün özgürlük taleplerimle, ulusal-demokratik haklarımla karşınızdayım. Bana kendi özgür kimliğimle bu dünyada yer var mı?*" Bunu aslında böyle değil de, şu biçimde formüle etmek daha doğru olacaktır: "*Benim adım ve haklarım vardır. Özgür yaşamak en doğal, en tartışmasız, en mutlak hakkımdır. Bunun haklılığı, bunun meşruiyeti tartışma götürmez. Bunu kabul et. Üzerimdeki soykırımda Avrupa olarak, ABD olarak sorumluluğunuz var. Çünkü onbeş yıldır (daha öncesini bir yana bırakıyoruz) yürütülen özel savaşı ABD ve Avrupa destekliyor. Askeri olarak, siyasi olarak, diplomatik açıdan, ideolojik açıdan destekliyor. Kürt soykırımının hem tarihsel, hem de güncel sorumlusu sizsiniz ve siz bu halkın en sıradan özgürlük talebini bile kanla boğmak istiyorsunuz. Bunu 9 Ekim'den sonra en üst düzeye çıkardınız. Bütünüyle imha etmeyi önünüze temel hedef olarak koydunuz. Bunu dünya düzeniniz, bölge düzeniniz için zorunlu gördünüz. Ama biz de buna karşı kutsal direnme hakkımızı sonuna kadar kullanacağız ve sorunu sizin merkezinize, savaşı kendi sınırlarımızın ötesine taşıyacağız. Bu savaş şu anda diplomatik, siyasal zeminde sürüyor, ama yarın başka zeminlere, başka alanlara kaymayacağının kimse garantisini veremez.*"

Evet, sorunun aldığı boyutu kısaca böyle özetlemek mümkün. Bunlar Roma yürüyüşüyle birlikte somutlaşan gelişmelerdir. Roma süreciyle birlikte Kürt sorununu tarihsel ve güncel sorumluluğu olan Avrupa'nın, dünyanın gündemine getirmek gerekiyordu. Tabii burada dünyayı yekpare bir bütün olarak düşünmüyoruz. Burada "*dünya*"mızdan kastımız emperyalist sistemdir. Başını ABD'nin çektiği, bunun değişik bölgesel, yerel ayakları olan gerici emperyalist ilişkiler bütünüdür, emperyalist sistemin kendisidir. Bunun dışında tabii ezilen bir dünya, bu sistemin karşısında, bu sistemle çelişkisi olan, sistemden zarar gören, sistemin değiştirilmesinden yana olan güçler de var, onlar ayrı bir tartışma konusu. İşte sorun bu dünya gerçekliğine bütün şiddetiyle taşındı. Burada aslında dünya düzeni, dünyadaki güç ilişkileri sınavdan geçirildi. Bazı devletlerin tavırları çok netti. ABD, İsrail, TC ve bunların oluşturduğu dünya çapındaki gerici blokun tavrı belli. "*Kürtlere ölüm, Kürt soykırımı tamamlanmalıdır. Bunun için de öncelikle PKK Önderliği, PKK ve onun geliştirdiği devrim, ulusal kurtuluş hareketi ezilmelidir.*" Uluslararası 9 Ekim komplosunu da bu niyetlerinin bir zirvesi, bir finali yapmak istediler. Onların hükmü bu.

Bir de Kürt soykırımından yana olan, ama bunun mümkün olmadığını, bu sorunun kendi başlarını ağrıtabileceğini düşünenler; yine "*bu sorunu belli ölçülerde Ortadoğu politikaları için bir sıçrama tahtası olarak kullanabilir miyiz?*" hesabı içinde olanlar var. Ki ağırlıklı olarak Avrupa devletlerinin durumu böyledir. Bu güçlerin de aslında 9 Ekim komplosuna onay verdiği açıktır. Avrupa devletlerinin, hükümetlerinin 9 Ekim komplosuna onay verdiği açıktır. Ama bu kesimlerin kendi içinde çelişkileri de vardır. O çelişkiler, tavırlarındaki farklılıklar, kullandıkları yöntem ve araçlardaki farklılıklar, bu komplonun içinde veya kenarında yer alanların aynı tavrı aynı yöntemlerle sürdürmelerini zorlaştırdı. Tabii ki bu çelişkiler çok önemli bir sonuç doğurmasa bile, politikada dikkate alınması gereken bir boyuttu ve bu dikkate alınmıştır.

Kürdistan sorunu dünya gerçeğini ve dünya sistemini bazı olgularla karşı karşıya bırakmıştır. Özellikle değişik güçlerin tavırlarını daha da netleştirdi. ABD'nin ve onun başını çektiği dünya gerici "*kutsal ittifakı*"nın tavrı çok net ve açık. Bunların içinde kimlerin yer aldığı bellidir. Bunun yadırganacak bir yanı yok. Öte yandan bunların Kürt sorunu konusundaki tavrının özde özel savaş rejiminin tavrından farklı olmadığı bir kez daha ortaya çıktı. Özel savaş rejiminin tavrı nedir? Kürdün inkarıdır ve imhasıdır,

Kürdistan'ın tarihten silinmesidir. Kürt sorununun bir kez daha betonlamanın ötesinde tamamen eritilmesi, yok edilmesi, bir daha dirilmemek üzere yerin yedi kat dibine gömülmesidir. İşte ABD emperyalizminin ve diğer dünya gerici güçlerinin bugün destekledikleri strateji budur.

Dikkat edilirse Kürt sorunu bu kadar tartışıldı, bu kadar gündeme geldi ve hâlâ da dünyanın gündemindedir. Ama bu dünyanın Kürtlerin özgür istemlerine karşı tavrı budur. Bunu teorik olarak bilmek veya bazı siyasal değerlendirmelerden çıkarmak mümkün. Ama bugün artık gelişmiş teorik bir bilince de gerek yok, sıradan bir yurtseverin bile görebileceği çıplaklıkta gerçekler ortaya çıkmıştır. Bu sistemde, bu gerici dünya düzeninde Kürtlere yer, yaşam hakkı yok. Bırakalım özgür kimlikleriyle var olmayı, Kürt adıyla, kimliğiyle bu dünyada Kürtlere yer yok.

Dünyanın Kürtlere vermek istediği mesaj budur. Bunu çok iyi kavramak gerekiyor. Şunu diyorlar: "*Özel savaş rejiminin sizin üzerinizde uyguladığı sistem, uyguladığı imha politikası bu dünyanın kurulu düzeni ve geleceği açısından kaçınılmazdır.*" Neden böyle düşünülüyor? Yani bunu Kürtlere özel bir düşmanlıkla açıklamak mümkün değil. Burada bir gerçeklik var. I. Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan, temelleri Lozan'da atılan, diğer antlaşmalarla tamamlanan mevcut Ortadoğu düzeni, aslında Kürtlerin inkarı, parçalanması üzerine kurulan bir düzendir. Ama Kürtler şimdi bu imhayı, kimliksizliği ve parçalanmayı reddediyor; özgür talepleri, özgür kimlikleriyle ortaya çıkmak istiyor, bunun savaşımını veriyorlar. Bu az bir güç değil, devrimci yöntemle, devrimci savaşla yapıyorlar. Burada yok edilmek istenen, bütün hakları elinden alınan, dünyanın en geri bırakıtırılmış halkı dünyanın en devrimci ideolojisiyle, düşüncesiyle, varlık, özgürlük ve kurtuluş savaşı veriyor. Bunun anlamı Ortadoğu'nun temellerinin dört bir köşesine dinamit de değil, atom bombası koymak gibi bir şeydir. Anlaşılıyor ki Kürt sorununun özü devrimcidir, dolayısıyla çözümü de devrimci olmak durumundadır.

Dünya gerici güçleri "*bu dünyada size yer yok, boyun eğin*" diyor. Sen de buna karşı direniyorsun. Direnmenin de tek bir yolu bırakılmıştır: Silahlı bir yol, şiddete dayalı bir yol. Çünkü senin bu talebin şiddetle bastırılıyor. Yine mevcut statü veya statüsüzlük şiddetle sağlanıyor. Sen buna karşı eğer varolmak istiyorsan, eğer geleceğini bugünden kurmak istiyorsan yapman gereken şey, bu yolu sonuna kadar kullanmaktır. Kutsal direnme hakkı dediğimiz bu hak, bugün Kürtler tarafından kullanılıyor.

Dolayısıyla biz bu gerici dünya sistemiyle büyük bir çelişki, büyük bir çatışma içindeyiz. Bizim özgür kimliğimizle varolma, özgürleşme talebimiz onların statükosuna çarpıyor. O bakımdan bütün dünya birden karşımıza dikiliyor. Senin bu hareketin aslında çok meşru ve çok haklıdır. Dünyada bugüne kadar verilmiş en haklı, en temiz ulusal kurtuluş savaşlarından biri. Gerçekten de halkların kardeşliğini, insanlığın geleceğini kendi geleceği bilen; kendi davasını insanlık davası olarak algılayan ve kendini insanlık durumuna getiren böyle bir devrim, dünya gericiliğiyle karşı karşıya kalıyor. Bu karşı karşıya geliş veya boğuşma herhangi bir boğuşma, herhangi bir karşı karşıya geliş değil. Tamamen bitirmeye dönük, tamamen imhaya dönüktür. Sadece fiziki imha da değil, ruhsal, ideolojik imhayı da dayatan, umutlarını da söndürmeyi hedefleyen bir karşı-devrim hareketiyle karşı karşıyayız. Sistemle bu şiddetli çatışma düzeyi veya çatışmanın niteliği, büyüklüğü, kurtuluşu devrimci kılmak zorunda kalıyor ya da devrimci yöntemlerin dışında başka bir yolu olanaklı kılmıyor.

Kürdistan sorunu bir devrim sorunudur. Bu, işin nesnel yanı. Ama sen Ortadoğu'nun temellerine dinamit koyuyorsun, bunun dünyada yaratacağı depremi de görmek gerekir, dünya dengelerini sarsacak. Dünyanın belki de yeniden kurulmasının olanaklarını sağlayacak büyük bir devrim. İşte 21. yüzyıla adım atacağımız bu yakın süreçte böyle bir devrim Kürtlere nasip olmuştur.

Dünya gericiliği bunu görüyor ve şöyle düşünüyor: "*Ortadoğu dengelerini altüst edecek, dünya dengelerini sarsacak bu devrimi ne pahasına olursa olsun durdurmalıyız. Bu devrim öyle bir devrim ki, sadece yıkmayla kalmayacak, yeni bir dünyayı da kuracak. Dolayısıyla biz 'işte devrimler çağı bitti, sosyalizm bitti' dedik. Ne güzel vahşi kapitalizm çağını başlatmıştık, postmodernizm dönemine girmiştik. Ama işte dünyanın Ortadoğu denilen yerinden bir halk bir önderliğin etrafında ayağa kalkmış ve bu bizim için çok tehlikeli. Bu bizim sistemimizin, bizim düzenimizin altına atom bombasının konulması gibi bir şeydir. O zaman bir an önce bunu devre dışı bırakalım.*" İşte bütün bu gerçeklerden dolayıdır ki, bugün dünyanın gündemine taşırılan Kürt sorunu karşısında dünya emperyalizminin tavrı çok nettir. "*Bu dünyada sizin özgür kimliğinizle varolma hakkınız yok. Tek bir hakkınız var, ölmek, kurbanlık koyun gibi boynunu uzatmak.*" Dünya gericiliğinin bize dayattığı budur.

Tabii ki bunu şiddetle reddediyoruz, büyük bir onursuzluk olarak görüyoruz. Buna karşı "*evet, hakkımdaki kararın idam fermanıdır. O zaman ben de varolmak için onurumla, özgür kimliğimle bu dünya üzerinde yer edinmek için mücadelemi sonuna kadar götürürüm. Bunun olanakları var, koşulları var. İşte hodri meydan.*" Dikkat edilirse bugün dünya gericiliğiyle karşı karşıyayız. Yukarıda vurguladığımız gibi, bu devrim insanlığın önüne kapitalizme alternatif bir gelecek projesini de koyan bir devrimdir.

Kürt sorununun bu devrimci potansiyelini ve devrimci yönlerini görmeden, atılan bir adıma hemen "*reformizm*" damgasını yapıştırmak, en iyimser yorumla olaylara alışılagelmiş kalıplarla bakmaktan, doktriner yaklaşmaktan başka bir anlam ifade etmez. Peki bu iddia sahipleri şimdi ne diyecekler? Madem ki "*reformizm*"dir, madem ki "*sistemin içine adım atıştı, sistemin merkezine kayıştı*", ne oldu peki? Niye almadılar içlerine? Niye reformize etmediler? Etkisizleştirmediler? Niye bağırlarına basmadılar? Niye mücadeleyi en kabasından en incesine kadar sayısız savaş yöntemiyle etkisiz hale getirmeye çalıştılar? Bunu görmek gerekir. Çünkü yenilmeyen bir devrim, bir sürü eksikliği olmakla birlikte, belki iyi savaşmamakla birlikte yürüyen bir devrim; kendi önderliği etrafında ayaklanan bir halk gerçekliği, dünyaya kafa tutmakta, özgürleşmekte, kendi geleceğini elleriyle kurtarmakta kararlı bir halk gerçekliği karşısında kendilerinin de her şeyi yapamayacaklarını anladılar. En azından daha tereddütlü olan kesimler, Avrupa'nın bazı devletleri, bazı çevreleri dünya çapında yürütülen bu savaşın şiddetini, ağırlığını taşıyamaz duruma düştüler. Biraz daha geriye çekilmek durumunda kaldılar.

Yenilmeyen bir hareket, yenilmeyen bir önderlik karşısında onu kolay kolay yutamayacaklarını, sindiremeyeceklerini, kendilerine benzeştiremeyeceklerini çok iyi anladılar. Bu anlamda öyle içlerine alma, reforme etme veya başka politikaların iş görmeyeceğini çok iyi anladılar. Karşılarında bir halkın iradesi, bir ulusun önderliği, hatta Ortadoğu halklarının ve insanlığın geleceğini kendi kişiliğinde temsil eden, ideolojik-politik duruşunda ete-kemiğe büründüren bir kişilikle karşı karşıya kaldılar. Herhangi bir önderlik olmadığını gördüler. Sadece arkasındaki halk gerçekliğini değil, daha da önemlisi, bağımsız ideolojik-politik duruşuyla, politika yapma tarzıyla, olaylara yaklaşımıyla, bu dünya gerçekliğini kavrayış ve içinde savaşma yeteneği ile kendisine yönelen karşı-devrimci hamleleri boşa çıkaran ve bunu rakibi sıkıştıracak, zor durumda bırakacak bir önderliği karşılarında gördüler. Bu anlamda bırakalım bu hareketi ve önderliğini yutmayı, kendi içlerinde eritmeyi, bunun ağırlığını taşımanın bile kendileri açısından çok büyük riskleri, çok büyük sorunları getireceğini çok iyi gördüler. O bakımdan Avrupa böyle bir eritme yolunu denemedi değil, denemiştir. Benzeştirmeyi, etkisizleştirmeyi, ideolojik-politik olarak zamana yayılmış bir biçimde teslim almayı denediler. Ama bu şiddetli bir savaştı. Bu savaşı derinleştirebilmek için hem sonucundan emin olmak gerekiyordu, hem de şiddetine dayanabilecek bir gücü kendilerinde görmeleri gerekiyordu. Avrupa bunu kendisinde göremedi.

Dikkat edilirse ilk başta Parti Önderliği Roma'ya çıkışından sonra "*Kürt sorunu için uluslararası konferans*" gibi sözler de ettiler. Bunları belki çok dolambaçlı bir biçimde dile getirdiler, bu farklı bir konu, onu tartışmayacağız. Ama başta Almanya olmak üzere Avrupa Birliği bu konuda henüz dünya çapında politik bir tutum alma gücünde değildir. Niye? Çünkü ABD emperyalizmi diyor ki "*bu dünya benden sorulur, bu dünyanın önemli sorunlarını ancak ben çözerim, ama istediğim biçimde çözerim ve herkes de benim bu çözümüme evet demek zorundadır.*" Veya "*benim bu çözümüme karşıdan cephe almamak zorundadır. Kürt sorunu benim sorunumdur. Ortadoğu benden sorulur. Sizin yapmanız gereken şey benim çizgime gelmektir, benim çizgime gelmiyorsanız kenarda bekleyin. Bu işe karışmayın, bu mücadelenin tarafı olmayın ve Kürtlere sahiplik etmeyin. Apo'yu yargılayın veya Türkiye'ye teslim edin.*" Avrupa devletleri başta biraz direnir gibi oldular veya bağımsız tavır alır gibi oldular. Fakat sonra gördüler ki, bunun faturası çok pahalı. Bunun yanısıra işin içinde ekonomik ve siyasal baskıdan, rüşvetlerden tutalım da siyasal ve diplomatik ilişkilere, baskıya kadar birçok etken var.

Burada dünyadaki güç dengelerinde, güçlerin sıralanışında, hiyerarşik düzenlenişinde ABD'nin belirleyici konumu, temsil ettiği politikaların ağırlığı bir kez daha öne çıktı. Avrupa siyasal bir ağırlık olmaktan uzaktır. Ekonomik bir gücü vardır, ama henüz kendi içinde öyle kolektif bir siyasal irade oluşturabilmiş değildir. Birleşik bir güç olma yolundadır, ama ekonomik yönü ağırlıkta olan bir birleşik güçtür. İngiltere zaten ABD'nin yedeğindedir, hatta birçok konuda onun akıl hocasıdır. Geniş sömürgeci deneyimiyle, tarihiyle bir sürü politika üretiminde, entrikanın çevrilmesinde, bir sürü oyunun tezgahlanmasında İngiltere, ABD'ye akıl hocalığını yapıyor. Ama Avrupa'nın diğer ülkelerinin ABD'ye rağmen ABD'ye karşı politika oluşturma, oluşturulan bir politikanın arkasında durma gücünde olmadıkları ortaya çıkmıştır. Bu durum daha önceki olaylarda da, örneğin Bosna Hersek'te, Irak politikasında ortaya çıktı. Yine Filistin-İsrail anlaşmasında da Fransa'nın bir ara girişimi oldu, ama boşa çıktı. Dünya politikasında ABD'ye rağmen ABD'ye karşı Avrupa'nın tavır olma, bağımsız bir politika izleme durumunun olmadığı, bu savaşta Parti Önderliği'nin ağırlığını taşıyamadıkları ortaya çıktı. Parti Önderliği'nin ağırlığını taşıyamamak, Kürdistan Devrimi'nin ağırlığını taşıyamamaktır. Parti Önderliği'nin ağırlığını taşıyamamak, temsil ettiği değerlerin, çizginin ağırlığını taşıyamamaktır. Bir de

Avrupa devletlerinin kendi çıkarlarını da görmek gerekir, buna çok istekli de değillerdir. O nedenle hem o güç dengeleri bakımından, hem de devrimimizin özgünlükleri nedeniyle, bir de önderliğimizin özelliklerinden dolayı bu ağırlığı taşımaları mümkün değildir. Ve ortaya çıkan da budur.

İşte böyle bir dünyayla boğuşuyoruz, böyle bir dünyayla karşı karşıyayız. Ve bu dünyada da güç sahibi olmak isteyen çeşitli kesimlerin çaresizliği ortaya çıktı. En azından ABD karşısında güçsüzlükleri ortaya çıktı.

Tabii bu söylemleri de darlaştırmamak, kaba ve mekanik anlamamak da gerekiyor. Yani öyle ABD her şeye hakim, dünyanın tek hakimi değildir, olamaz da. Her tarafı denetleyemez. Ama ham hayalci de olmayacağız. Evet, Avrupa'yla çelişkileri var, ama çelişkilerinin boyutu da budur. Bu çelişkilerin taşıyacağı güç bu kadardır. Hem Avrupa-ABD arasında, hem de Avrupa-Türkiye arasında çelişkiler vardır. Bunlar bir gerçekliktir, ama bunların boyutlarını çok iyi kavramak gerekir. Bunlar bir politik zemin sunuyor, politik mücadele olanağını ve alanını sunuyor, ama bunu olduğu kadar değerlendirmeliyiz. Ne abartılı bir değerlendirme içinde olmalı, ne de varolan olanağı görmezlikten gelmeli. Her ikisini de olduğu gibi değerlendirmek gerekir.

Parti Önderliği, sorunu Avrupa'ya taşımakla sistemi kendi iç çelişkileriyle karşı karşıya getirdi. Sistem içi merkezlerin güçlerinin ne olduğunu, birbirlerinin karşılarındaki konumlarını, güç dengelerini ortaya koydu. Ortaya çıkan nedir? Avrupa'nın ABD karşısında çelişkilerine rağmen bağımsız güç olma durumu yoktur; kendi içinde tutarlı bir Kürt politikasına sahip değildir; dünyanın çeşitli alanlarında bir dünya gücü olarak politika yapma gücü sınırlıdır. Bu yanıyla dünyamızın tek kutupluluğu sürüyor. Önderlik Kürt sorununu Avrupa'ya taşımakla onları güncel ve tarihsel sorumlulukları ile karşı karşıya getirdi. Özel savaş rejimi ile Avrupa arasındaki çelişkiyi, en önemlisi de Kürdistan gerçekliğinin gerici dünya sistemiyle çelişkilerini gündeme getirdi. Kürt sorununun Avrupa merkezlerine taşınmasıyla, sorunlarının bir Ortadoğu sorunu olmadığını, bir dünya sorunu olduğunu bütün çıplaklığıyla gördüler. Bu anlamda mücadelenin Avrupa'ya taşırılması, dünyanın merkezine taşırılması gerekliydi. Bu dünyanın çelişkilerini, güç ilişkilerini ortaya çıkardı ve kimin ağırlık taşıyabileceğini, kimin dünya politikalarında ne kadar söz sahibi olduğunu ortaya çıkardı. Bu anlamda Roma yürüyüşü, dünyamızın siyasal güçler tablosunu çok iyi bir biçimde ortaya koydu, dünyamız böyle bir dünyadır. Nasıl ki Kürdistan'da savaş koşulları, şiddet en üst boyutlarda sürüyorsa, aslında diplomatik ve siyasal savaşın da aynı şiddete denk bir biçimde sürdüğü bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı.

İşte Almanya yine örgütlü yurtsever kitlemize ve kurumlarımıza saldırıyor. Yarın başkaları devam edebilir veya farklı politikalar gündeme gelebilir. Tabii bu devletin kendine özgü politikaları, hesapları var. Bu konuda dengelerin çok iyi hesaplanması, güçlerin, çelişkilerin çok iyi görülmesi gerekir. Buna göre ne bir umutsuzluk, karamsarlık, ne de çözümü başkalarına havale eden, çözümü başka merkezlerden bekleyen geri yaklaşımlara girmek gerekir. Savaş böyle yürümek zorundadır. Yani sistemin içine girerek, sistemin çelişkilerini daha da şiddetlendirerek ancak o bloku, o bütünlüğü parçalayabilirsin. NATO'nun iç bütünlüğünü ancak böyle zedeleyebilirsin. Uluslararası komployu böyle boşa çıkarabilirsin. Başkan'ın yaptığı budur ve bu kimilerinin elini-kolunu bağlamıştır, kimilerinin de daha saldırgan bir tavır içine girmelerine neden olmuştur.

Şu ortaya çıkıyor: Bu dünya gerçekliğiyle şiddetli bir savaşım içindeyiz ve bu savaş daha da büyüme, daha da şiddetlenme eğilimindedir. Bu dünyanın kendi içinde çelişkileri var. Çok abartmamak lazım, ama yararlanmasını da bilmek gerekir. Devrimci politikanın, diplomasinin temeli de yine kendi özgücüne dayanan ve dünya gerçekliğini hesaba katan bir yaklaşım olmalıdır. Burada yine halkın gücünü esas alacağız. Yine dünya durumu, dünyadaki bu çelişkiler, çatışmalar değerlendirildiğinde dostlarımızın taşıdığı potansiyel gücün de az olmadığını bilmemiz gerekiyor. Ama onu nasıl açığa çıkaracağız? İşte dünya düzleminde süren bu savaşı başarılı bir şekilde yürütmeyle ancak dostlarımızı çoğaltabiliriz.

9 Ekim komplosunun bir amacı da İsrail, TC ve ABD blokuna karşı gelişen Ortadoğu halklar blokunun önüne geçmekti, onu dağıtmaktı. İşte dünya çapında yürüttüğümüz bu mücadele Ortadoğu'da da daha güçlü, daha devrimci birleşmelerin veya güçlü cephelerin ortaya çıkmasına neden olacaktır. Demek ki sorun gelip bizim her alanda; savaşta, diplomaside, siyasette, halkın birliğinde, başta ruh ve yürek cepheleri olmak üzere, bütün cephelerde başarılı bir tarzda zafer tarzında bir mücadele yürütmemizde düğümleniyor.

Dikkat edilirse Parti Önderliği sadece ülke içinde, bölgede değil, dünya çapında da güçler ilişkisinin veya güçler çelişkilerinin biraz daha açığa çıkarılmasında, netleştirilmesinde ve kendini bütün çıplaklığıyla ortaya dökmesinde ayrıştırıcı bir rol oynamıştır. Varolan gerçeklerin daha çok netleşmesinde, ayrıştırılmasında katalizör rolünü oynamıştır. Bu önemlidir. Bu anlamda Parti Önderliği'ne karşı tavır, aslında dünya çapında önemli bir sorun haline gelmiştir. Türkiye-Kürdistan açısından da devrimci ve demokrat olmanın, en önemli mihenk taşı olmuştur. Hiç kuşkusuz önderlik eğer yenilen bir hareketin önderi olarak Avrupa'da bulunsaydı, halkın devrimci özlemlerinin ifadesi olmasaydı yaklaşım farklı olurdu. Bu kadar şiddetli olmazdı, bu kadar dünya çapında, koca devletlerin altından kalkamayacağı bir sorun haline gelmezdi.

Sorunun büyüklüğü, önderliğin kendinde topladığı değerler, temsil ettiği çizgi, temsil ettiği gelecek ve savaşma

> Dünyaya açılım süreci, uluslararası arenada dünya güçleriyle boy ölçüşme mücadelesi, boy ölçüşme süreci olarak değerlendirilmelidir. Bu neden böyledir? Neden bu mücadele uluslararası çapta verilmek zorunda kalınıyor? Dünyaya hükmeden güçler neden savaşı bu düzeye çıkardılar? Aslında onlar mücadelenin bu düzeye çıkmasını değil, sorunu Ortadoğu sınırları içinde boğmak istediler. Onun dünyaya açılımını, uluslararası zemine taşırılmasını istemediler. Ama buna karşı geliştirilen devrimci hamleler, karşı ataklarla savaşın zemini Ortadoğu olmaktan çıkarılarak bütün dünyaya yaydırıldı."

yeteneği gerçekten de dünya gericiliği tarafından ciddi bir tehdit olarak algılanıyor. Bu bakımdan da böyle bir tehlike var. Yeni bir Ekim Devrimi'nden, yeni bir Fransız Devrimi'nden korktuklarından dolayı gericilik böyle uluslararası çapta, "*kutsal ittifak*" biçiminde karşımıza dikilmiş ve bütün şiddetiyle saldırıyor. Böyle bir çatışma ortamında soluk almak bile başlı başına önemlidir. Bu başarılmıştır aslında. Roma etabı başarıyla kazanılmıştır. Dünya gerçekliği tüm çıplaklığıyla ortaya çıkarılmıştır. Avrupa gerçekliği ortaya çıkarılmıştır. "*Kürt sorunu*" diyorlardı, "*buyrun çözün*" deniliyor. Sunulan program aslında

burjuva demokratik ölçülere eğer saygılıysalar, kendilerinin de kabul edebileceği bir programdır. Ama sorun, programda ifade edilen talepler değildir. Taleplerin ardında devrimci potansiyelini, devrimci gücünü gördüler, o bakımdan yanaşmıyorlar. İşte ateşkes ilan ettik. Siyasal çözüm diyoruz. Niye gelmiyorlar? Çünkü siyasi çözüm de olsa, hatta reformcu bir çözüme gelseler bile, dünyanın bu statüsü değişmeden yapamazlar. Bu statüde Kürtler yoktur. Var mı Kürtlerin adı-sanı? Yok. Yapılmış haritada Kürtlerin adı-sanı yok. Bu statüko değişmeden Kürtlere basit bir reform bile çok görülüyor.

Aslında Güney'deki gelişmeleri de fazla abartmamak gerekiyor, üzerinde uygulanan hesaplar çok farklıdır. Ve en önemlisi Kuzey'deki devrimi boğmaktır. Devrim Kuzey'dedir, Güney'i de içine almıştır. Bu bakımdan Güney'de tanınan özerklik öyle çok ahım-şahım bir şey değildir. Zaten eskiden de vardı, Saddam döneminde de tanınmıştı. Öyle çok devrimci bir etki yaratmıyordu. Ama Kuzey, ülkenin ve Ortadoğu'nun kalbidir. Canlanması ve ayakları üzerinde durması dünyanın dengelerini altüst edecektir. Bu çıplak olarak böyledir. Bu bakımdan bu dünya sisteminde, Ortadoğu'da bunu zorlamadan basit bir reform yapmak bile mümkün değildir. Bunun yapılması, Ortadoğu'daki dengeleri bozar. Böyle bir çıkmaz içindedirler. O zaman kestirme yol nedir? Bitirmek. Bitirme işinin esas olarak önderlikte düğümlendiğini de biliyorlar. Bu anlamda dünyanın Kürtler karşısındaki tutumu anlaşılırdır, çıkarları bunu gerektiriyor çünkü. Diyelim ki çıkarları Kosova'da, Sırbistan'ın geriletilmesinde, Sırplara bazı kararların dikte ettirilmesinden geçiyor, o zaman dikte ettirirler. Bunu uçaklarla, bombalarla dikte ettirirler. Dünyanın başka yerlerinde görüşmeler yaparlar. Ama Kürdistan'da durum daha farklıdır.

Bizim en büyük talihsizliğimiz bu düzenin böyle kurulmasındandır. Ama biz bunu aynı zamanda bir talih olarak da değerlendirdik. Nedir bu şans? Bu, dünyanın başına bela olan bu sistemi çatlatmak, bu çatlaktan büyük bir dünya devrimi, yepyeni bir dünyayı filizlendirmenin şansıdır. Böyle bir öncülük şansı doğuyor. Daha önceki değerlendirmelerde de vurgulamıştık; dünyaya, insanlığa yeni bir ufuk açma öncülüğü Kürtlere düştüğü için de Kürtler şanslıdırlar, ama böyle bir dünya sistemi kurulduğu için de büyük bir şanssızlıktır. Ve devrimin çok daha zorlu, çok daha çatışmalı geçeceğinin (geçtiğini zaten biliyoruz, içindeyiz) temel bir nedeni olarak görülmesidir.

Roma yürüyüşü aslında PKK çizgisinin, PKK'nin getirdiği değerlendirmelerin parlak bir doğrulanmasıdır da. İşte "*dünya çapında bir devrim, dünyayı etkileyen bir devrim, yeni bir Ekim Devrimi.*" Bunlar doğrulanıyor. Karşımıza dünya gericiliğinin bu kadar şiddetli çıkmasının nedeni de devrimin büyüklüğündendir ve bu devrimin büyüklüğü önderliğin büyüklüğünden bağımsız değildir. Aslında ikisi özdeştir, o bakımdan emperyalizm ve sömürgecilik işe beyinden ve yürekten başlıyor.

Bu süreçte Türkiye gerçekliği de bir kez daha ortaya çıktı. Aslında burada özel savaş rejiminin diplomatik girişimlerinden ve çok sonuç alıcı olduğundan söz etmek mümkün değildir. Elbette başta ekonomik olmak üzere, bütün olanaklarını devreye sokmuşlardır. Yine şantajla, tehditle ve rüşvetle politikayı yürütüyorlar. Ama onlara verilen uluslararası destek tek başına bununla açıklanamaz. Bu işin bir boyutudur, küçük bir ayrıntısıdır. Sorun, tablosunu çizdiğimiz bu dünya gerçekliğinde rejimin tuttuğu yerdir. Tuttuğu yer nedir? Siyonizmin Ortadoğu'daki jandarmasıdır, tamamen onun politikalarına endekslenmiş bir devlettir. Aynı şekilde ABD'nin Ortadoğu, Orta Asya, Balkanlar, hatta Avrupa politikalarında ona her türlü desteği, olanağı sınırsız sunan bir rejim konumundadır. Bu tamamen işbirlikçi bir konumdur. Dolayısıyla özel savaş rejiminin emperyalistler açısından hem Ortadoğu, Balkanlar, Kafkasya, Orta Asya'da coğrafik olarak tuttuğu yer bakımından; hem de politik olarak, stratejik olarak bu saydığımız alanlara ilişkin stratejilerde oynadığı rol bakımından çok önemlidir.

Yine emperyalizmin Ortadoğu politikalarında önceliklerinden biri İsrail'i yaşatma politikasıdır. Bu çok önemli bir önceliktir. Emperyalizmin en önemli stratejik ayaklarından biridir. Araplar karşısında İsrail'in varlığı bu şekilde güvence altına alınıyor. Böyle bir devleti tabii ki destekleyerek, koruyacaklardır. Bugün ortaya çıkan bir durum değildir. Kemalizmin emperyalizmle olan ilişkileri, İngiliz emperyalizmiyle olan ilişkileri, yine siyonizmle, masonlukla ilişkileri ve bu ilişkinin günümüze kadar evrimi; tüm bunlar biliniyor. Türkiye'nin bütün başbakanlarından cumhurbaşkanlarına kadar, hemen hepsi hem masondurlar, hem de ABD'nin yetiştirmeleridirler. Ecevit bile ABD yetiştirmesidir. Yine Türkiye'de en önemli masonlardan biri de "*Morisson Süleyman*" olarak da tanımlanan Süleyman Demirel'dir. Bunlar biliniyor. Kısacası kemalizm ve siyonizm ikiz kardeştir. Bu, hem geliştirdikleri tarihsel ve güncel ilişkiler bakımından, hem de ideolojik karakterleri bakımından böyledir.

ABD'nin yeni dünya düzeninde kurduğu bölge politikasında, bölge dengelerinde rejim böyle bir rol oynuyor. Sadece askeri ve stratejik olarak emperyalizmin koçbaşılığını yapmıyor, aynı zamanda onların en gerici değerlerinin, onların yaşam tarzının da taşıyıcısı konumundadır. Bu anlamda da özel savaş rejimi kendileri açısından önemlidir. Aslında rejimin ayakta kalmasının en önemli nedeni budur. Büyük bir ekonomik bunalım var, insanlar açlık sınırının ötesinde bir hayat mücadelesi veriyorlar. Ama rejim ayakta kalıyor. Her gün peş peşe iflaslar yaşanıyor, toplumsal huzursuzluk alabildiğine fazla. Kısacası toplumsal, kültürel, ekonomik olarak halkın çöküşü her gün boyutlanıyor. Yine süren savaşın büyük bir yükü var. Savaşı kara parayla finanse etmeye çalıştılar, ama onun da sonu geldi. Buna rağmen onbeş yıldır savaşı sürdürüyor. Tabii bu noktada bizim savaşı yeterince zafer tarzında götürememenizin rejimin ayakta kalmasında belli bir payı var. Yine Türkiye'deki toplumsal muhalefetin örgütsüzlüğü, güç olamaması çok önemli bir etkendir. Ama bunun da ötesinde dünya gericiliğinin böyle bir yardımı var.

Daha doğrusu yukarıda tablosunu çizdiğimiz dünyanın rejime verdiği destek bu savaşın yürütülmesinde çok belirleyici bir rol oynuyor. Savaş bugün dünyalaştı, uluslararasılaştı. Bu, herhangi bir uluslararasılaşma değil. Dünya gericiliği önderliğimize karşı soluk bile aldırmayan bir komplonun peşindedir. Rejim için bundan daha büyük bir destek düşünülemez. Rejim, içteki bütün çürümesine rağmen ayakta kalıyorsa nedeni budur. Bu, saydığımız güç ilişkileri içinde rejimin tuttuğu yerden kaynaklanıyor.

Özel savaş rejiminin bugünkü durumunu ve karşısındaki güçlerin gerçekliğini tartışırken, "*28 Şubat darbesi*" süreci ve sonrası gelişmeleri de küçümsememek gerekir. Etkileri en az bir 12 Eylül darbesi kadar kapsamlı ve derinliklidir ve bugün de sürüyor. Basit birkaç örnek verelim: Bundan üç yıl önce '95'teki seçimlerden başlayarak '97'lere kadar uzanan veya Refah hükümetine kadar uzanan bir aydın kıpırdanışından söz ediliyordu. Tek tek veya gruplar halinde kimi aydın kişi veya çevreler devletin politikalarını eleştiriyorlardı. Bir Yaşar Kemal, bir Orhan Pamuk ilk akla gelenler oluyor. Yeni bir aydın kıpırdanması vardı. Peki ne oldu şimdi? Bu aydın kıpırdanmasından bir eser yok, esamesi bile okunmuyor. Neden? Yine sendikalarda devletin bazı uygulamalarını "*aşırı*" bulan (bu kendilerinin deyimidir) kesimler vardı, kendilerine kemalist de diyorlardı. Bunlara ne oldu? Bunların yitip gitmesini nasıl açıklayacağız?

Türkiye'de sol hareket daha da daraldı. Yani büyük yoksullaşmaya, büyük işsizleşmeye, büyük bunalımlara rağmen solda da bir daralmayı, bir düzen içileşmeyi görüyoruz. İşte "*Aşkın ve Devrimin Partisi*" olarak muhalefet rüzgarını estirmek iddiasıyla ortaya çıkan ÖDP, şimdi hangi zemindedir? Belki o zaman da bunların gerçekliği belli yönleriyle biliniyordu, ama bugün büyük bir çoğunluğu özellikle kendilerini "*Yenidenciler*" olarak ifade eden ve ÖDP yönetiminde önemli bir yer tutan çevre, bugün CHP ile seçim ittifakını tartışıyor. CHP'yi HADEP'e göre tercih edilmesi gereken bir öncelik olarak ele alıyor. Neden? Burada diğer nedenlerin yanısıra 28 Şubat darbesinin toplumu ve devleti yeniden yapılandırması, yeniden örgütlemesi, yeniden düzenin savaş çizgisinde bir araya getirip harekete geçirme politikasını görmek gerekiyor. Hedefe şeriatı koyarak laiklik bayrağını açtılar ve bütün ilerici, demokrat kesimleri, kısacası sol ve sol eğilimli kesimleri bu bayrak altında hizaya getirdiler. Bunu sadece bir ideolojik etkileme olarak düşünmemek gerekir, yoğun bir şiddet de uygulanmıştır, yoğun bir saptırma, yoğun bir ideolojik ve psikolojik savaş da yürütülmüştür. Adım adım, sindire sindire toplumsal muhalefet daraltılmış bir duruma getirilmiştir. Bunlar aslında kemalizmin klasik taktikleridir. Bastır teslim al, yönünü saptır ve sonuçta kendine bağla. Yani kendini alternatifsiz kılma, varolan alternatifi de daraltma. Bu hususlarda özel savaş rejimi ustadır.

Niye bunları anlatıyoruz? Çünkü 28 Şubat darbesinin ideolojik-politik-toplumsal sonuçlarını en çıplak biçimde açığa çıkaran bu süreçtir. Bu süreç, nasıl ki dünyadaki güç ilişkilerini, güç dengelerini, yani kimin ne olup olmadığını ortaya çıkardıysa, aynı şekilde Roma yürüyüşü, Türkiye'nin iç çelişkilerini de, rejimin öteden beri yürüttüğü politikalardan elde ettikleri sonuçları da bütün çıplaklığıyla, bütün çarpıcılığıyla ortaya çıkardı.

Örneğin yurtseverlere karşı bir linç hareketi geliştirildi. Peki buna karşı toplumsal muhalefet nerededir? KESK daha önce miting yapma kararı almış, kararını geri çekiyor. Diğer birçok kurum, özellikle işçi ve işveren sendikaları birlikte hükümetin peşinden yürüyorlar. Onlar da bu çizginin gözükara taraftarları, yürütücüleri durumundadırlar. Halkta ise büyük bir şovenizmin etkisine girme yaşanıyor. Bu kadar büyük baskılar yaşamasına rağmen diğer taraftan devrimci çevreler de daralıyor, daha da etkisizleştirilmiş bir duruma geliyorlar. İşte bütün bunları bir yönüyle 28 Şubat darbesiyle açıklamak gerekiyor.

Hepsini açığa çıkaran Roma sürecidir. Daha önceleri de açığa çıkmıştı, ama tartışmasız bir şekilde bunları açığa çıkaran Roma süreci oldu. Burada Türk devlet gerçekliği, Türk egemenlik gerçekliği, şovenizmin niteliği, karakteri bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı. Vahşileştiler, ilkelleştiler, yamyamlaştılar ve hiçbir şeyi gizleme gereğini duymadılar. Demirel açık linç ve katliam çağrılarında bulunuyordu. Bütün gazeteler açıktan açığa Kürtlere karşı, PKK'ye karşı, onun önderliğine karşı yamyamlaştı. Yani üzerlerindeki insani döküntülerini de attılar. "*Türk gerçekliği budur*" dedirttiler. "*Biz buyuz. Türk egemenlik gerçekliği, sömürgecilik ve kemalizm gerçekliği budur. Herkes görsün. Biz yamyamız, insanı çiğ çiğ yeriz*" dediler. Yaşananların anlamı buydu ve dünya buna karşı da sessiz kaldı.

> Dünyaya açılım süreci aynı zamanda dünya gerçekliğiyle yüz yüze gelme süreci oldu. Dünya ile bizim mücadelenin bütün çelişkilerinin şiddeti açığa çıktı. Mücadelenin diplomatik sahasının da en azından savaş sahası kadar ciddi olduğu, önemli olduğu anlaşıldı. Tabii diplomatik savaşın kendine özgü koşulları, bir yürütülüş tarzı var. Ona uygun bir yürütme gereği de ortaya çıktı."

İnsan haklarının ne olduğu da ortaya çıktı. Amerika'da Human Rights Watch adında bir insan hakları örgütü ortaya çıkıyor, "*Apo insanlık suçundan dolayı yargılanmalıdır*" diyor. Özel savaşın işlediği insanlık suçlarını ise açıkça savunuyor. En azından bu konuda bir yargı taleplerinin olmamasının anlamı budur. İnsan hakları örgütüdür, ama Amerika'nın Irak'ta ve Kürdistan'da yürütülen katliamlardaki suçunu sorgulama konusu yapmıyor. Zaten bu "*insan hakları*" kavramı ve "*insan hakları dernekleri*" 1945'ten sonra Sovyetlere karşı yürütülen soğuk savaşın bir parçası olarak ortaya çıkmıştır. Bugün hepsi için böyle bir genelleme yapmıyoruz, ama özellikle Amerika'daki "*insan hakları*" dernekleri başta olmak üzere birçoğunun esas işlevi kitlelerin yönünü saptırmaya, kitlelerin toplumsal bilincini çarpıtmaya dönüktür. Bu son süreçte çok net bir biçimde ortaya çıktı. Onlar insan haklarını değil, Amerikan politikalarını savunuyorlar. İşte Türkiye'de rejimin bu kadar insanlıktan çıkmasına, bunu tam bir çılgınlık, tam bir yamyamlaşma, tam bir barbarizmle yapmasına rağmen, dünyada ses yok. Bu da nasıl bir dünyada yaşadığımızı, nasıl bir dünyayla boğuşmak durumunda olduğumuzu gösteren çok ilginç bir durumdur.

Roma sürecinin açığa çıkardığı bir diğer sonuç da PKK Önderliği'nin bir halk önderliği, bir ulusal önderlik olduğu gerçekliğini tartışmasız bir biçimde ortaya koymasıdır. Önderliğin Kürdistan Devrimi, Kürdistan tarihi, Kürdistan halkının özgürlük talepleri açısından yaşamsal önemi bir kez daha ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla bu yürüyüşü, Parti Önderliği'nin "*Ulusal Önderlik*" konumunun doğrulanması, tartışmasız bir biçimde kanıtlanmasıdır. Yani Parti Önderliği'nin sadece bir partinin önderliği değil, bir halkın, bir ulusun önderliği, iradesi olduğu; halkın geleceğini kendi kişiliğinde temsil ettiği, bunun iradesi, bunun sözü olduğu tüm netliğiyle ortaya çıkmıştır. Bu anlamda Roma süreci büyük bir seçim ve referandum olmuştur. Kimi çevreleri kızdıran, korkutan biraz da bu gerçekliktir.

Süreç, önderliğin tarihimiz, mücadelemiz açısından yaşamsal öneminin halkımız tarafından çok iyi kavranmasının göstergesidir. Sadece bilinç düzeyinde değil, ruhunda algılaması, ruhen de hissetmesidir, iliklerine kadar bunu yaşamasıdır. "*Önderliğin anlamı benim için nedir? Önderlik benim için her şeydir, geleceğimdir, kimliğimdir, benim umudumdur, önderlik benim varlığım ve iredemdir.*" Halkın yanıtı budur. Halk bunun için dünyanın her tarafından Roma'ya akmıştır. Kimisi ayaklarıyla akmıştır, kimisi yüreğiyle akmıştır, ama herkes Roma'ya kilitlenmiştir. Bunlar önemli olaylardır.

Roma sürecine kadar önderliğin konumu, rolü kimi çevreler tarafından tartışma konusu oluyordu. Ama bu son iki ayı aşkın süre içinde önderliğin şahsında yaşanan gelişmeler-çatışmalar aslında bir ulusun yaratılması sürecinde, bir devrimin ortaya çıkarılması sürecinde, yine bir halkın geleceğinin bugünden kurulması mücadelesinde oynadığı tarihi ve belirleyici rolü çok çıplak ve çok tartışmasız bir biçimde ortaya koymuştur. O bakımdan ulusal birliğin de temel dinamiğinin önderlik olduğu, onun çizgisinin olduğu bir kez daha doğrulanmıştır. Roma süreci bu bakımdan Kürtler açısından ulusal birliğin en çok geliştiği, önderlik etrafında ulusal hareketlenmenin, kenetlenmenin en fazla geliştiği bir süreç olmuştur. Ve bugün daha kurumsal bir ifadeye kavuşma yolundadır.

Kürtler tarihte hiçbir zaman bu kadar büyük diplomatik başarılar elde etmemiştir, kendilerini hiçbir zaman bu kadar dünyaya anlatamamışlardır, hiçbir zaman dünya gerçekliğiyle bu kadar yüz yüze gelmemişlerdir. Bunlar da yine bu tarihi adımlarla, bu tarihi güçle yapılmıştır. Ayrıntılarına girmeye gerek yok, zaten bu iki aylık süreç yirmibeş yıllık mücadelenin sonuçlarının hem dünyaya kabul ettirilmesi, hem de bunun bilince, daha maddi-diplomatik mevzilere dönüştürülmesinde çok önemli bir rol oynamıştır.

Gerçekten bir avuç hainin dışında, halk topyekün bir ayağa kalkışı, birliği yaşadı. Aslında o hainlerin geleceğinin de bu mücadelenin varlığına bağlı olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır. Örneğin bir Talabani'ye verilen değer bu mücadeleden dolayıdır. Bu mücadelenin başına herhangi bir olumsuzluğun gelmesi durumunda bunların kulağının çekilip bir kağıt-mendil gibi bir kenara fırlatılacağı kesindir. Yani Roma yürüyüşü, Kürtlerin çelişkilerinin netleştirilmesinde de bir rol oynamıştır. Birleşen halkımızın dışında bazı hainler ve fırsatçılar da ortaya çıkmıştır. Bunlar PKK'nin tasfiyesinden sonra mücadelenin mirasını paylaşmanın fırsatçılarıdır. Ama uyanan, ayağa kalkan, önderliği etrafında mücadele eden halk, bir-iki aylık süre içinde altmışbeşin üzerinde kendini ateş topuna dönüştüren, ateşten barikat haline getiren yoldaşlarımız bu değerlerin ve mirasın öyle ucuzca paylaşılmayacağını da çok net olarak ortaya koymuştur.

Bu sürecin açığa çıkardığı bir diğer önemli gerçek de, dünyayla boy ölçüşen, dünyayla savaşa tutuşan önderlik çizgisiyle, PKK'nin kadro gerçekliği arasındaki düzey farkıdır. Önderlik bunu

çok net ifade etti. "*Eğer siz böyle devam ederseniz, ben böyle bir PKK'de yokum. Ben önderlik ve zafer çizgisinde yürüyen bir PKK ile birlikte olabilirim*" dedi. Zafer çizgisinde yürüyen PKK, bu dünyayla boy ölçüşebilen, dünyaya yutulmayan, tam tersine dünya karşısında mevzilerini çoğaltan, ayakta kalan bir gerçekliktir. Süreci ancak böyle bir PKK ve PKK'lilik kurtarır. Başka türlü bir PKK'liliğin bu dünya koşullarında mücadeleyi yürütmesi, mücadeleyi geliştirmesi, zafere taşırması mümkün değildir.

Zafer olanakları vardır. İşte ayağa kalkmış, ulusal birliğini en üst düzeyde gerçekleştirmiş, kendi mücadelesini dünyaya taşırmış, dünyada düşmanları olduğu kadar dostluklarını da açığa çıkarmış bir halk... Bunlar büyük olanaklardır, büyük mücadele sonunda ulaşılan, yaratılan mevzilerdir. Ama zafere dönüştürmek için de öncü gücün, bu işin lokomotifliğini yapan gücün, bütün bu gerçeklerin üstesinden gelecek kadar güçlü olması, donanımlı olması, böyle bir tarza, böyle bir savaş ve zafer yürüyüşüne sahip olması gerekir. Kendini dünya çapında örgütlemek zorundadır, bu dünya çapında süren savaşa güç getirecek, zafere taşıyacak bir düzey yakalamak zorundadır.

Bunun için VI. Kongre, yeniden yapılanma süreci olarak tanımlanmıştır. Yeniden yapılanma sürecini nasıl anlamak gerekir? Böyle bir dünyaya kafa tutacak, bu uluslararası gerici blokun bütün saldırılarını, bütün taktiklerini, bütün komplolarını, bütün handikaplarını boşa çıkaracak, zaferle sonuçlandıracak bir parti, bir ordu, bir cephe gücü yaratma olarak değerlendirmek gerekir. Bu, kendini yeniden yaratmaktır. Bu, 21. yüzyılın savaşını bugünden veren bir önderlik gerçekliğine göre kendini yeniden yaratma mücadelesidir. VI. Kongre'yi böyle algılamamız gerekir.

Roma sürecinin açığa çıkardığı gerçekler çok yakıcıdır. Eksikliklerimizi, yetmezliklerimizi de ortaya çıkarmıştır. Yani sorun sadece "*işte dünya böyle, biz bu halimizle dünyanın üstesinden gelemeyiz*" değildir. Aynı zamanda bugüne kadar yapamadıklarımızın neler olduğunu da çok net olarak açığa çıkarmıştır. Roma yürüyüşü büyük bir hamledir. Uluslararası emperyalizmin, gericiliğin, sömürgeciliğin, siyonizmin dayatmalarına, komplosuna, imha saldırılarına karşı bir karşı hamledir. Onların saldırılarını boşa çıkaran ve kendine yeni bir yaşam alanı, yeni bir mücadele ve savaş alanı açan bir hamle... Ama çok riskliydi ve çok tehlikeliydi de. Bu aynı zamanda işlerin çok zora girmesi demektir. Peki bunun oluşmasında bizim payımız nedir? Bunları da daha önce çeşitli vesilelerle ortaya koyduk. Biz sorumluluğumuzu da görmek zorundayız. O anlamda sadece mevcut hedeflerimizi büyütmek, görevlerimizi ağırlaştırmak, bir de geçmişte yapamadıklarımızın hesabını da vermek zorundayız. Bu, aynı zamanda bizim için bir yargılama sürecidir. Çünkü burada sözkonusu olan bir halkın kaderi ve geleceğidir. Hatta burada insanlığın, bölge halklarının kaderi ve geleceği sözkonusudur. Çünkü o kadar tayin eden günlerin oluşmasında bilerek ya da bilmeyerek sonuçta görevlerimizi yapmamaktan dolayı sorumluluğumuz vardır. O zaman bunun hesabını vermek zorundayız. Roma süreci önümüzdeki dönem görevlerine güç getirmek için işte böyle bir yargılama sürecini önümüze koymuştur. Bunu da yapacağız. Bu da VI. Kongre'nin önümüze koyduğu bir görevdir.

Ortaya çıkan sonuç şudur: Yaşadığımız dünya çok acımasızdır. Bu dünyanın hakkımızdaki hükmü idamdır, tasfiyedir, imhadır ve çok gaddarca. Gerçeklik bu kadar yakıcı ve net. Roma süreci bunu bütün çıplaklığıyla ortaya koymuştur. Aslında sayısız kitabın, sayısız propaganda broşürünün, afişin, yürüyüşün açığa çıkaramayacağı gerçeklikleri ortaya çıkarmıştır. Bunu çok yakıcı bir tarzda herkesin bilincine, herkesin yüreğine işlemiştir. Geriye ne kalıyor? Bunun gereklerini yerine getirmek!

Biz bu idam fermanını yırtmakta kararlıyız. Ama bu sözle olmaz. Bu örgüt gücüyle, eylem gücüyle, zafer tarzıyla olur. Ya bu çizgiye geleceğiz ya da bu dünya içinde boğulacağız. Bir karış yeri bile bize çok görüyorlar. Önderlik için "*dünyada nereye gitse de barınamaz, yaşayamaz*" diyorlar. Önderliği bir kişi olarak düşünmemek gerekir. Bu sözü, Kürt halkı olarak tercüme etmemiz lazım. Orda temsil edilen bir kişi değil, bir halktır. Bir halkın özgürlük talebidir, onun da ötesinde varolma talebi ve hakkıdır. "*Bu dünyada size bir karış yer bile yok.*" İşte dünya bu, sömürgeciliğin dünyasıdır. Buna karşı ayakta kalmak istiyorsan bunun olanakları, mevzileri, gerçekten de zafer imkanları var. Ya buna güç getirecek ya da bu düzen tarafından yutulacaksın. Çelişki bu kadar açık, net ve yakıcı. Biz tercihimizi yapmak zorundayız. Ama anlaşılmıştır ki bu iş bugüne kadar geldiğimiz yöntemlerle olmuyor. Sorun sadece fedakarlık, cesaret sorunu değil, zaten yapıyoruz. Bunda bir kusur yok. Ama bu dünyada ayakta kalmak savaş demektir, savaş ise siyaset demektir. Siyaset akılla, yürekle, güç oluşturmayla yürütülür. Siyaset yapmak yaşanılan mücadeleyi anı anına izleyerek ona anlık yanıtlar geliştirmeyle mümkündür. Önderlik tarzının kendisi de budur zaten.

O zaman ne yapacağız? Yani eski tarzımızla yürürsek bunun sonuç doğurucu olmayacağı ortadadır. İşte bir bölge savaşı, bir dünya savaşı çıkacaktı. Neden? Bu mücadelenin büyüklüğünden, bu çalışmanın büyüklüğünden dolayı. Madem ki bu kadar şiddetli bir noktaya geldi, o halde buna güç getirecek bir örgütlenme düzeyine ulaşmamız gerekiyor. Evet PKK militanları ve kadroları açısından ortaya çıkan gerçeklik bu. Daha derinleştirmemiz mümkündür, bundan sonra çeşitli biçimlerde yapacağız.

Sonuç olarak; Roma yürüyüşü, özgürlüğe doğru atılmış bir adımdı. Büyük bir özgürlük yürüyüşüydü. Aslında buna tarihi bir rastlantı mı desek veya zorunlulukların çakışması mı desek... Ama açığa çıkmıştır ki, Roma yürüyüşü aynı zamanda insanlığın tarihi derinliklerine doğru bir yürüyüştü. İnsanlığın özgür geleceği ile tarihsel birikimlerini birleştirme yürüyüşüydü. Bu anlamda tarih ve gelecek Roma yürüyüşünde birleştirildi ve bu oldukça önemliydi.

Dünyaya açılım süreci aynı zamanda dünya gerçekliğiyle yüz yüze gelme süreci oldu. Dünya ile bizim mücadelenin bütün çelişkilerinin şiddeti açığa çıktı. Mücadelenin diplomatik sahasının da en azından savaş sahası kadar ciddi olduğu, önemli olduğu anlaşıldı. Tabii diplomatik savaşın kendine özgü koşulları, bir yürütülüş tarzı var. Ona uygun bir yürütme gereği de ortaya çıktı.

Roma yürüyüşü halk olarak, parti olarak gücümüzü ve yeteneklerimizi de açığa çıkardı. Değerlendirmemizin girişinde belirttiğimiz gibi değişik güçlerin farklı noktalardan çok yönlü zorlamalarına rağmen, sonuçta özellikle İtalya hükümetinin Parti Önderliği'ne fiili olarak bir devlet başkanına gösterilen saygıyı göstermiş olması önemlidir. Ortada bir mutabakat var mıdır bilmiyoruz, ama sonuçta görülmüştür ki verilen sözlerin ciddiyetle korunması durumu vardır. Resmi bir protokol yapıldı mı bilmiyoruz, ama en azından karşılıklı ulaşılan bir düzey var. Ona uyulması çok önemlidir. Bu aynı zamanda gelecek açısından Parti Önderliği'nin Avrupa'da mücadelesiyle kendini, meşruiyetini kabul ettirmesi düzeyini gösteriyor. Belki bu istenilen düzeyde değildir, ama önemli bir düzeydir. Bir halkın ulusal iradesi olmanın meşruluğunun Avrupa'da, İtalya'da kabul bulmasının bir düzeyini gösteriyor.

Kısacası Roma yürüyüşü ile birlikte hem ideolojik çizgisiyle, hem politika yapma tarzıyla, hem de bağımsız özgür duruşuyla, pratiğiyle, siyasal açıdan, askeri açıdan, diplomatik açıdan, ideolojik açıdan Apocu özgürlük öğretisinin ve pratiğinin parlak bir doğrulanmasıyla karşı karşıyayız.

Şu da yine net olarak ortaya çıktı ki, önderliğimiz sadece yerel, ulusal, bölgesel bir önderlik değil, evrensel bir önderliktir. Önümüzdeki mücadele günleri, mücadele yılları bu gerçekliği çok daha iyi kanıtlayacaktır. Bu bakımdan sorun burada bu önderliği kavrama, özümseme ve onun çizgisinde, zafer tarzında yürüme sorunudur. Bu önderlik çizgisi, onun siyaset yapma anlayışı, onun dünya gerçekliğine uygun hareket etme tarzını iyi kavramamız, kendimizi bu temelde büyütmemiz gerekiyor. Bizim açımızdan sorun budur.

Roma yürüyüşü, gelinen noktada büyük sonuçlar açığa çıkarmıştır, büyük başarılar elde etmiştir. Ulusal birlik açısından, diplomatik mevzilerin kazanılması açısından, sorunun ve çözümünün dünyanın gündemine dayatılması açısından ve onların mevcut dünya içindeki yerinin, ağırlıklarının ortaya çıkarılması açısından Roma yürüyüşü sadece bir ulusal olay değil, uluslararası bir olay, tarihsel bir olay, dünya tarihinde de önemli etki ve izler bırakacak bir olaydır. Gerici kamp bu süreçte de başarılı olamamıştır, gerileyen onlardır. Ama kendi niyet ve stratejilerinden vazgeçmiş de değiller. Biz de direnmekten asla vazgeçmeyeceğiz.

Önderliğimizin dünyaya açılma ve bu mücadeleyi özgür ufuklara taşıma, özgürlüğü somut bir gerçeklik haline getirme yönündeki çabaları, yürüyüşü bundan sonra da devam edecektir. Bundan sonra da sıkıntılar, riskler olacaktır. Ancak bundan sonrası biraz daha farklı bir dönemdir. Kendi özgün koşulları olacaktır, kendine özgü mücadele biçimleri olacaktır. Önderlik "*benim için bir şey yapmayın, kendiniz için yapın*" diyor. Sorun gerçekten de öyledir. Kendimiz için, yani bu halkın mücadelesi için, bir mücadelenin öncülüğünün hakkını verebilmemiz için kendimizi yeniden yaratmamız gerekiyor. Kendimizi gerekirse milyonlarca kez parçalayıp o parçaları tekrar yanyana getirip yeniden yaratmak zorundayız. Süreç bu kadar yakıcıdır.

VI. Kongre sürecindeyiz. Bu VI. Kongre sürecinde gerçekten de çerçevesini çizdiğimiz dünyanın üstesinden gelecek, ona kafa tutabilecek bir düzeyi yakalamamız şarttır. Bu da zafer tarzından, önderlik çizgisinden başka bir şey değildir. Gerçekten de bu kadar büyük tarihi anlamı olan, uluslararası boyutları olan, bu kadar büyüyen, genişleyen bir devrimin militanları olarak onun coşkusunu, heyecanını yaşayarak yüklenmekten başka çaremiz yok. Bu da zafer yürüyüşüdür.

Belirttiğimiz gibi mücadele farklı bir aşamada, farklı mücadele biçimleriyle, ama yine büyük tehlikelerle ve kazanımlarla içiçe devam ediyor. Biz yine bu süreci, örgütlenmemizi, iç mücadelemizi, ideolojik-politik düzeyimizi, moralimizi, coşkumuzu her zamankinden daha da fazla büyüterek, derinleştirerek karşılamak zorundayız. Dönem, yeniden yapılanma sürecidir. Yeniden yapılandırma süreci de dünya çapında siyaset yapmayı, dünya çapında yürütülecek karşıdevrimci komploları boşa çıkaracak politik yürekliliğe, politik güce, politik akla sahip olmayı gerekli kılıyor.

Bunu da başarabileceğimize, bu temelde VI. Kongre'nin gerçek anlamda bir Zafer Kongresi olacağına, devrimi zafere taşıyabilecek bir kongre süreci olacağına inanıyoruz. Önderliğimizin yürüyüşünün yeni etabının da bunun önünü açacağına, yine eskiden olduğu gibi, bize büyük güç katacağına inanıyoruz. Ama görevlerimiz de, umudumuz da büyüktür. Önderliğin de vurguladığı gibi "*her zamankinden daha fazla zafere yakınız.*" Ama bunun için dünya çapında savaşmasını bilmek gerekiyor. Bunun için dünya çapında devrimci militanlar, devrimci savaşçılar olmak gerekiyor. Bunu da bu süreçte önerliğin eleştirileri, önderliğin çözümlemeleri, önderliğin değerlendirmeleri ve dünyanın önümüze koyduğu gerçekler ışığında başarabileceğimize inanıyoruz.

Başarmak zorundayız! Başarıya, zafere mahkumuz! Bunun dışında, görüldüğü gibi dünya bize hayat hakkı tanımıyor. Bu dünyada kendimize bağımsız ve özgür bir yer edinerek, özgür yaşamak, onurlu yaşamak ve insanlığa bu kadar kan kusturan gerici dünyadan intikam almak, ona yaşamı dar etmek için de kendimizi her açıdan büyütmekten, güçlendirmekten başka seçeneğimiz yok. Bunu da bu VI. Kongre süreciyle başaracağımıza inanıyoruz.

Roma yürüyüşünün derslerini çok iyi özümsememiz gerekiyor. Politika, örgüt, siyaset, diplomasi, yürek, fedakarlık, cesaret derslerini çok iyi özümsememiz gerekiyor. Öğrenmemiz gereken çok şey var. Bu öğrenme sürecimizi daha da derinleştireceğiz. Bu değerlendirmemizi de zaten bu öğrenme sürecimizin, kendimizi yeniden yaratmanın bir parçası olarak algılamalıyız!..

20 Ocak 1999

20. yıl makale, öykü, şiir ve resim yarışması

Değerli okuyucular,

Serxwebûn gazetesi olarak partimiz PKK'nin 20. kuruluş yıldönümünden dolayı makale, öykü, şiir ve resim dallarında yirmi yıllık mücadeleyi konu alan bir yarışma düzenliyoruz.

3000 yıllık isyanlar tarihimiz boyunca Kürdistan'ı işgal eden güçler 'hep direndiler ama kaybettiler' demeyi bize bir kader gibi belletirken, 'mezara gömüldüler, bir daha dirilmezler' denilen bir gerçeklikten yola çıkan partimiz PKK, şimdi tarih sayfalarına nasıl '*geçmişte sürekli ezildiler, ancak şimdi direniyorlar ve kazanacaklar*' gerçeğini yazdırıyor? İhanet, Kürdün ruhundan ve toprağından nasıl arındırılıyor? Yeni insan nasıl yaratılıyor? Sosyalizme katılan yenilikleri nasıl görüyorsunuz? PKK öncülüğündeki mücadeleyle uyanan Kürt ulusal bilinci hangi aşamadadır? Geldiği kurumlaşma düzeyi nedir? Savaş halkımızın bayramı haline nasıl getirildi? Hep başkalarına askerlik yapma ile özdeşleştirilen Kürt insanı, şimdi kendi savaşına nasıl girişiyor? Serxwebûn düşünce tarzının halka kazandırdıkları nedir, neyi ifade ediyor? Kürdistan kadını hangi değişimleri yaşadı, yaşıyor? Kürt toplumundaki yenilenmelerin düzeyini nasıl değerlendiriyorsunuz? Tüm ihanetlere, işbirlikçi çizgi dayatmalarına rağmen kesintisiz süren 20 yıllık mücadelenin bize kazandırdıkları nelerdir? Emekçi-yoksul Anadolu halklarıyla buluşmada yaşadığımız düzeyi ve sorunları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu ve sınır koymadığımız daha birçok konuda sizlerin yukarıda belirtilen makale, öykü, şiir veya resim dallarındaki eserlerinizi bekliyoruz. Amacımız, halkımızın, şehitlerimizin, önderliğimizin ve halkın kendi öz kazanımları tarafından yaratılan değerler üzerindeki yoğunlaşma ve onunla bütünleşme düzeyini belgelemektir.

Yarışmaya katılımda yaş, ulus, dil vb. herhangi bir sınır yoktur. Yarışmamıza katılan okuyucularımızın eserlerini

1- AΔçık adresleri
2- Bir adet resimleri
3- Kimlik bilgileri
4- Özgeçmişlerine dair kısa bilgileri

ile **en geç 1 Kasım 1999** tarihine dek elimize ulaşacak şekilde adresimize göndermeleri gerekmektedir.

Jüri üyeleri tarafından değerlendirilecek olan eserlerde ilk üç sıraya giren her daldaki yarışmacılarımız, eserleriyle birlikte gazetemiz aracılığıyla kamuoyuna duyurulacaktır.

Tüm okuyucularımızı, bir şehitler partisi olan partimiz PKK'nin 20. yılına girişi vesilesiyle görkemli devrim yürüyüşündeki başarılarının sürekliliğini diliyor, selam ve saygılarımızı gönderiyoruz.

Jüri üyeleri

Şiir dalında: Esat Faraşîn, Dersim Canan, Merdan Sarız, Burhan Karadeniz, Dîrok Deniz.

Öykü dalında: Ferda Çetin, Hêzil Çağlayan, Perwer Bengî, Dicle Ateş, Sabri Agir.

Makale dalında: Ali Haydar Kaytan, Özlem Özgür, Gani Uzun, Ali Elhazoğlu, Cihan Eren.

Resim dalında: Derya Şahin, Merdan Sarız, Gabar Baz, Savaş Polat, Axîn Delal.

Serxwebûn Gazetesi

Serxwebûn Yazışma Adresi:
AGRİ POSTBUS 2032
3800 CA Amersfoort/
HOLLAND

PKK her şeyden önce bir sıçrama hareketidir

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş değerlendiriyor…

● baştarafı 1. sayfada

umudun, aşkın, eylemin bittiği, kendine ait olmanın, kendine sahip olmanın, kendini özgür kılmanın olanaklarının belki de yok denecek kadar az olduğu; bunun yanında sorumlu tutulması gerekenin barbarizminin, hiçbir insanlık kuralına, hiçbir çağdaş değere bağlı kalmayı asla düşünmeksizin tamamen güç politikasına sarılarak imha etmeye çalıştığı bu halkı biraz da olsa güvenceye almayı ifade ediyor. Mesala aslan güçlüdür, acıktığı zaman önüne çıkan hayvana saldırır. Bütün gücüyle ve korkunçluğuyla asılır o hayvanı boğazından tutar ve tek taraflı bir güçle onu yer. Bu bir kanun, aslanların yaşam kanunudur. Karşımızdakinin de uyguladığı kanun budur. Yani insanlar arasında az da olsa geçerli olan -ki buna hümanizm de diyebiliriz- kanuna göre değil, kuralına göre değil, kurt kanuna göre. Ki kendilerine zaten bozkurt diyorlar, kurt diyorlar. Onların kanununa göre dişini ensesine geçirdiğini yer. Bunun böyle olduğunu sanırım fazla tartışmaya gerek yok.

PKK'nin her şeyden önce düşmanın pençesine aldığı, yaşayıp yaşamayacağı, kendisini kurtarıp kurtaramayacağı oldukça kuşkulu olan, bir sıçrama hareketidir. Halkımızın ve tüm PKK mensuplarının bunu böyle bilmesi lazım. Bir hayvan kadar olamıyorsak bu bir çürümüşlüğü ifade eder, bir cesedi... Hayvan bir tehlikeyi sezdiğinde; kurda, aslana veya sırtlana karşı, korkunç bir hızla fırlamaya çalışır. Bu çok açıktır. Bazı hayvanlar alemindeki filmleri izlersek bunu görürüz. Saldırıya uğrayan hayvan bütün gücüyle kurtulmaya çalışır. Bizdeki gerçeklik bunun da çok gerisinde. Hayvanlar için belki bir kurtulma özgürlüğü var, malesef bizim halk gerçekliğimiz için bu da yok. Bu biraz da kurdun pençesinde kıvranmaktan ileri geliyor. Yürekten vurmuş, beyinden vurmuş, şurasından-burasından vurmuş, ama tam yutamamış. Biraz daha parçalamaya çalışıyor.

Bu gerçeklik içinde bir hareket yaratmak istedik. Şüphesiz buna çok iddiasız da denilebilir, binde bir kurtuluş ihtimali var da denilebilir. Ama biz böyle yaptık. Bir sıçramayı denedik ve bu sıçrama kendine göre hâlâ devam ediyor. PKK mensupları olsun, onu dikkate alan halk olsun, hatta varsa dostları olsun, eğer bize karşı nasıl düşmanlık ettiklerini öğrenmek istiyorlarsa gerçekliğin bu meyanda seyrettiğini iyi bilmeleri gerekiyor. Bu böyledir. PKK'yi doğru-dürüst tanımadan *"şöyle teröristtir, bilmem şöyle hunhardır"* diyerek, bu kadar yalanı söylememek gerekiyor. Biz daha çok buna öfke duyuyoruz. Bir hareketi yanlış tanımlamak yapılabilecek en büyük yanlışlıktır. Böyle lime lime edilip yutulmaya kalkışıldığı bir sırada silkinip sıçramaya çalışan bir hareketi en büyük terörist hareket olarak değerlendirmek çok kötü. Ve bunun sahiplerini gerçekten esefle karşılıyorum, ciddi olmaya çağırıyorum. Ye parçala, ama hiç olmazsa aslan gibi ol. Bunu istiyorum ben düşmanlarımızdan, fazla bir şey istemiyorum. Çakal gibi ulumaya gerek yok. Aslan gibi ye ve aslan gibi kral kesil. Biz bunu istiyoruz. Yoksa hayvandan medet istenilmez, hayvandan merhamet istenilmez.

Halkımız da bunu tabii böyle bilmeli. İşine gelirse bu hareketi anlayıp ona bir katılım gücü göstermelidir. Özellikle PKK mensubu gerçekten nasıl bir hareket içinde olduğunu bilerek katılmalıdır. Normal toplumda bile bulamadığı rahatlığı PKK içinde bulmak ve burayı öyle bir alan sanmak gafletten de daha beterin beteri bir durumdur. Ve çoğunluk PKK mensubu şimdi böyle bir gaflet içinde yaşamak istiyor. Durum bu değil. Açık söyleyeyim, bu hareketin bir numaralısı olarak çok büyük bir koşu veya maraton koşusu içindeyim. Bunun dışında tek bir dakika bile bu hareketin içinde kalınacağına inanmadım. Bütün PKK'lilere bakın o kadar rahat, o kadar kendinden emin... Şimdi bu, kuzu kuzu aslanın ağzında, kurdun ağzında yenilmeyi beklemek anlamına geliyor. Benim dehşete kapıldığım nokta bu. Niçin geldiniz bu partiye? Bu partinin gerçeğini biliyorsunuz, biraz hareketlenirsen seni yer düşman. Çünkü haydi diyelim aslanlar bütün hayvanları yemez. Acıktıkları zaman kendileri açısında tehlike arzeden veya yemesi gereken yemeği yer. Ve bu da sensin. Ağı sana geçirmiş, seni yiyecek. Ona göre hesabını yap diyorum.

Bu bir tarih tabii. Tarihsel gerçeklik benzetme ile daha çok yönlü anlatılabilir. Ama diğer yandan bu benzetmeleri abartmamak gerekiyor, yanlış anlamamak gerekiyor. Biraz daha iyi kavrayışa yol açmak için belirtiyorum. Bir diğer tarih, dediğim gibi bir özgürlük imkanıdır. Özgürlük imkanı deyip geçmemek gerekir. Özgürlük olmadan, gerçekten köleci yaşamın hiçbir anlamı yoktur. Kim ne derse desin, ben bu hareketi başlattığımda çocukluğumdan beri evin kuralları bana dayatılmıştı. O da kendine göre bir örgüttü. Ben bu kurallara baştan itibaren başkaldırdım. Çoğunlukla yine köyün alışılagelen kuralları vardı. Onlara da başkaldırdım. Ve bu bir özgürlük seçeneğiydi. Kendime göre özgürlük seçeneğini esas aldım ve kendime göre bir mücadele tarzı da tutturdum, sonuçlarına da katlandım. Mesela sonuçlarından bazıları evden atılmaydı. Ve bu beni *"Dağlara dayanarak daha o yaşta acaba ne kadar ayakta kalırım? Köy dışına çıkarak acaba ne kadar yaşayabilirim?"* Ve bu daha sonra giderek kişisel gücümle okuyarak, bilmem birkaç kuruş parayla yaşayabilirim noktasına kadar getirdi. Dikkat edilirse burada bir devrimci tarz sözkonusu en erken yaşlardan itibaren. Bu, özgürlük seçeneğini esas almaktır. Eminim ki o koşuklarda aile kuralına, köy kanununa bağlı yaşasaydık şüphesiz biz fazla zorlanmayacaktık yaşam karşısında ve herkesin yaşadığı gibi belki işte küçük bir zaman dilimi içinde yaşardık, uyurduk, ölürdük. Ama seçeneğimiz bu değildi. Seçeneğimiz, özgürlük seçeneğiydi. Ben bu dünyayı özgürlük tercihime göre arşınlayacağım, gideceğim yere kadar gideceğim, maharetim varsa onu göstereceğim ve yaşayacağım kadar da yaşayacağım. Bu tercih benim olacaktır. Ve bu böyledir. PKK'nin tarifine girerken bunu her şeyden önce belirtmek durumundayım.

Dikkat edilirse bir çocuk nasıl bir özgürlük tercihinde bulunuyor? Bunu iyi anlamak lazım. Çok ciddi bir tercihtir ve önemlidir. Bunu daha sonra daha bilinçli bir ifadeye kavuşturuyor. Biraz daha bilime, biraz daha toplumsal bilime dikkat ederek ve PKK biçiminde bir somutlaşmaya, bir örgütsel varlık dediğimiz olay temelinde götürmeye çalışıyor. Bu daha ileri bir sıçramadır. Şüphesiz bunun bir sürü alt aşaması da vardır.

Özellikle PKK'de özgürlük yürüyüşüne katılmak isteyenlere özenle belirtiyorum. Bir de PKK'nin kuruluşundan onbeş-yirmi yıl öncesi vardır. Bundaki özgürlük savaşımları da çok şiddetlidir, inanılmaz zorluklarıyla beraber yürümüştür. Ve kişilik onbeş-yirmi yılda kendini hazırladıktan sonra PKK olmaya karar vermiştir. Bunun böyle anlaşılması lazım. Bu hazırlığı olmayanın PKK'ye girmesi vahim bir hatadır, düzeltilmesi gerekiyor. Doğru tarif temelinde, her iki tarif temelinde katılımı gerçekleştirmek gerekiyor.

Kuşkusuz Ankara'nın göbeğinde bir PKK tarifi yapıp yola çıkmak demek, çok büyük bir savaşı göze almak demektir. Bazıları hâlâ bunu anlamak istemiyor. Ama bu böyledir. Şimdi bu işin sıfırdan başlatanı olarak söylemek durumundayım; PKK'li olmak istiyorsanız o çıkışın kendisini anlayacaksınız. Nedir o da? Seni boğmak isteyen başkentin kanunlarına karşı, iliklerine kadar hissederek, anlayarak ve teslim olmayarak çıkışı yapacaksın. Sen neredeyse bir bireysin, o bir azgın devlet gücü. Burada artık inanılmaz maheretini göstereceksin. Öyle bırakalım kaba politikacılık yapmayı, iğne ucu kadar bir imkanı değerlendirme ustalığını göstereceksin. Bu bir ilişkidir, küçük bir grup yaratmaktır, bir karnını doyurmadır, bu bir Kürdistan yolculuğudur, bu bir teknik araç gereç elde etmektir, bu bir dağa çıkma niyetidir. Bu çok önemli adımların değerini taktir ederek, öncelikle buna benzer adımlar atmaktır. Tekrar söylüyorum düşmanın ağzında son bir parçaydım, parçalanmakla yüzyüzeydim. Kopardım kendimi ağzından sıçrama yaptım. Böyle ceylanlar filan var. Çıkarlar aslanın ağzından, fırlayıp bir hamle yaparlar. Bazıları istisnai olarak kurtulur. Biz sıçradık, kendi yurdumuza doğru bir adım attık ve takip daha büyük oldu. Ama koşu da daha büyük oldu. Şimdi bunlar PKK süreçleridir, fazla anlatmak istemem. Ama kesinlikle böyle bir kanunu kendi vahşetinde gizli olan *"yakalarsam boğazından keseceğim"* tarzında üzerimize gelinmiştir. Nedir bu? Asılma, idam. Böyle cezalandırmak temelinde senin üzerine gelen birisi var. Bunun anlaşılamaması elbette çok kolay yem olmadır. İşte zindanlar bu yüzden doldu; bu yüzden kolay vuruldu birçok anakuzusu. Bundan ben sorumlu değildim. Çünkü ben çok iyi tanıttım, çok iyi tarifini yaptım ve herkese kendimden daha fazla ayakta kalma şansı verdim. Çünkü birinci yürüyen en büyük tehlikeyi göğüsleyen kişidir. Diğerlerinin üstündeki tehlike aslında ikincil, üçüncül düzeydedir. Ama bütün uyarılara rağmen benimle aynı yürüyüş temposunu gösterememeleri sonucunda '80'lerde zindanlar doldu, kalanlar vuruldu. Ama ben tabii kendi koşu sistemimin neye ayarlı olduğunu bildiğim için, tempomu, tarzımı yani nereye nasıl sıçrayacağımı; tabii bunun duyarlılığını, uyanıklığını bir an bile ihmal edemezdim. Ve bununla bilinen diğer hamleleri, bir Ortadoğu'ya sıçramayı gerçekleştirdik. Bu, örneğin insanın kendini kaybedeceği bir ormana da benzetilebilir; bir çalı-çırpılı araziye girmeye de benzetilebilir. Ve burada biraz daha özgürlük şansı güçlendirilmeye çalışıldı.

Özgürük şansı diyorum, bu önemlidir. Şimdi Kürt, şu anda dünyada hiç para etmiyor. Adı yok, kimliği yok. Kaça alınır, kaça satılır belli değil. Adeta işporta malı gibi rastgele birisi fiyat biçiyor, şuradan-buradan alıyor. Kürdün maliyet hesabı böyledir. Bu çok

açıktır. Acı da olsa bu durumumuzu kabul etmeliyiz. Kimliğin ne olduğunu, özgürlüğün ne olduğunu anlamak istiyorsak, haraç mezat satıldığımızı bilmek zorundayız. Şimdi özgürlük seçeneğinin büyük kıymeti bilinmeden, sahte bir özgürlük anlayışı ile ancak sahte bir devrimci olunur. Sahte bir devrimci de felaket getirir. Biraz PKK'de yaşanan bu. Çok gafil, iyiniyetli sahtekarlar var. Kendilerini inanılmaz düzeyde kandırıyorlar. Sahte özgürlük anlayışından, sahte kimlik sahibi olmaya kadar. Ama sonuç; dediğim gibi yalan hayallerin iki yüzlüleri olmaktır, yalan hayallerin sahte yaşantı beklentisi içinde olmaktır. Bu tabi insan onuruna dokunur ve kesinlikle bu yaşamın sonu yoktur. Ben bu yaşamı iyi tanıyorum. Bu yaşama büyük tepki duydum ve bu kadar zorlukları hâlâ üstlenmemin nedeni de bu yaşamın sahteliğinden duyduğumu nefretten, öfkeden ileri geliyor.

Onun için özgürlük tarifi çok önemli. Kürt için özgürlük tarifini yapabilmek hayati bir öneme sahiptir. Dikkat edilirse, jenosidler vardır ve uygulanır. Hayvanlar hata yapar, vahşisi onu yer. Şimdi bizi evcil hayvandan da beter etmişler. *"Hemen yemeye gerek yok, sütünden istifade edelim, kılından istifade edelim, derisinden istifade edelim, parça parça yiyelim"* diyor. Böyle teoriler var üzerimizde. Bu tabii büyük bir onur kırıcılık, büyük bir acı, büyük bir düşüş, büyük bir alçaklık. İşte her gün bizi tepkilere iten, çok sahtekarca yöntemlerle karşımıza çıkan ve hatta Kürtlük adına ortaya atılan hainler sözkonusu. Kendi cinsini avlayan keklikler çıkıyor karşımıza. Bunlar kendini usta sanır. Bunları da iyi tarif etmek gerekiyor. Bunları iyi tarif etmeden bu dünyada yaşanılamaz. Öyle Kürtler var ki, insanın gerçekten en nefret edeceği tipler. Korkunç bir ikiyüzlü kadar, yüzde yüz düşmanın kucağına oturmuş her gün keklik gibi ötüyor ve avlıyor kendi cinsini. Bu konuda kaşarlanmış adeta. Sahibine güveniyor. Böyleleri çok. Özgürlük tarifini yaparken bunu da çok iyi gözönüne getirmek gerekiyor.

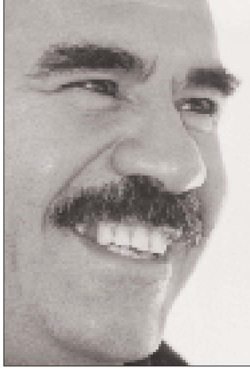
Belki denilebilir ki, *"peki bütün bu zorluklara rağmen özgürlük değer mi?"* Başkaları için bilmem, bugün dolayısıyla çok açıkça kendi tarifimi yapıyorum. Buna rağmen özgürlük seçeneğinin vazgeçilmemesi gereken bir seçenek olduğunu, onsuz yaşamın olamayacağını, bütün şansımı burada aramam gerektiğini her geçen gün daha fazla kendime yedirdim. Ve sonuç işte PKK'de varolan gelişmeler ortaya çıktı.

Kürt halkına bu vesileyle önemle belirtiyorum, PKK'yi tanımadan, tarifini doğru anlamadan yaklaşmayın veya doğru tarif temelinde yaklaşın ki, ona göre emeğinizin karşılığını alasınız. Nedir bu? Bir özgürlük imkanıdır. Bu çok önemlidir. Bu olursa gerçekten çürümüş ne kadar yanlarınız varsa sağlığa kavuşur, düşünmeyen beyin düşünmeye çalışır, duymayan kulak duymaya çalışır, kaybolan güzellikler yavaş yavaş belirlemeye çalışır, sizlerin olmaya başlar ve kaybettiğiniz gücü yavaş yavaş kazanırsınız. Özgürlüğün biraz da böyle tılsımlı yönü vardır. Bu tılsımı yakaladığınızı unutmayın veya PKK'yle böyle olunur. Bunu açıkça belirteyim.

PKK'nin içindeki kadronun diğer bir sıkıntısı da şu; düzende bile umut ettiği ve bazen bulurum dediği yaşamın bile ötesinde, anlayamadığı bir durumla karşılaşınca aslında objektif olarak bir bunalımı yaşıyor. Şimdi bu kadroyu iyi çözmek gerekiyor. Ve bence yaygındır, belki de yüzde doksan kadrosu böyledir.

Düzende alıştırıldığı gibi düşmanın kucağındadır, onun hizmetindedir. Ama düşman onu kafesteki keklik de olsa besliyor. Av köpeği de olsa besliyor. Bu da bir yaşam biçimi. Fazla zorluğu yok. Fiziki olarak varlığını sürdürüyor. PKK olayında ise benim söylediğim tarife göre kadro olmayınca yaşam gerçekten anlamsızlaşır. Meselâ geçenlerde konuşturulan, Şemdin Sakık'ı izlediniz, *"ben de bu şerefi paylaşmak istiyorum."* diyor. Ne şerefiymiş? İşte, bir kafeste bir hayvan gibi yeme içme şerefi. Onun için o kadarı yeterli ve bunun gibi bir sürü itirafçı var. Hatta sadece keklik de değil, tetikçi. Hatta yarışıyorlarmış, kim nasıl vahşi öldürürse ona bir çorba daha fazla veriyorlar. Bu da korkunç bir durum tabii. Kendi cinsini, hatta bir dönem birlikte yürüdüğü yol arkadaşlarını *"bir çorba için kırk tanesini öldür"* dese öldürecek. Kendi düşmanının elinde av köpeği olmak budur. Ve malesef bu çok şiddetli geliştiriliyor.

O zaman haine, kendi içindeki ihanete yöneleceğin zaman bunun ne derece dehşetli olduğunu bileceksin. Bunu da bilmiyor PKK kadrosu. Hepsi bunalım teorisine göre. Şimdiden söylüyorum yapmayın! Bu bunalım teorisi ile bu partinin içinde kalınmaz. Düşmanın elindeki av köpeği olun, yani koruyucu olun, hain olun, tetikçi-itirafçı olun ama, burada böyle bunalım teorisi ile yaşamayın. Yanlış! Bunalım teorisi kadar daha tehlikeli bir şey yok. Ne düşmanını görerek ona göre yürüyor, ne de tetikçi, itirafçı, hain gibi. İki arada bir derede aptal aptal, serseri serseri, bir şeyler bekliyor. Ben bu tipten nefret ediyorum, tehlikeli buluyorum ve derhal ayrılmalı. Bu tipler bir gün bile kalmamalı içimizde. Çünkü en olmazı oynuyor, en dengesizliği oynuyor. Hatta bir de *"yaşam rahatı var, bilmem şöyle imkan var, böyle imkan var"* deniliyor. Sahte onur, sahte komutanlık, sahte yöneticilik. Bu olmaz.

"İstifa ediyorum" derken bu kişiliği, bu kadroları kastediyorum. Ürküyorum bu kadrodan. Şimdi bu kadronun ifade edeceği, kazanacağı hiçbir şeyi yok. Kesip atmak gerekiyor bu kadroyu. Bu kadro kendisini halletmek zorunda. Halletmezse ben bir saatimi veya bir parça ekmeğimi bile bununla paylaşamam. Çünkü bu hiçbir şey ifade etmiyor, anlamı yok bu kadronun. Ucube. Bu neyden ileri geliyor? Şundan; kopmuş düşman gerçekliğinden, ama kendisinin olamamış, özgürlüğü özümseyememiş.

İki açıdan daha özgürlüğün tarifini yapmak gerekiyor. Bir; özgürlük bir şeye karşı olur, yani bir çelişki var. Özgürlüğü kölelik biçiminde boğmak isteyen bir karşıtlık vardır. O bir düşmandır diyelim. Özgürlük bir ona karşı şekil bulur. İkincisi; özgürlüğün bir de olumlu yönü var. Yani kabul edilecek, kendisine özgür yaşam dediğimiz; moralli, özgüçlü yaşam seçeneği diyebileceğimiz bir çekici yönü de vardır. İnsan buna sarılır. Birincisinden korkunç kurtulmaya çalışırken, ikincisini de korkunç kendisine maletmeye çalışır. Bu iki etken bir kişide buluştu mu devrimcileşmeye yolaçar. Ve bu devrimci kurtulmaya çalıştığı tehlikeyi etkisizleştirmek için inanılmaz yaratılıcılığa kesin ulaşır. Çünkü kendisini yutmak isteyen düşmana karşı, mutlaka tedbirini alacaktır. Diğeri de dayanılmaz bir çekiciliktir. Buna özgürlük aşkı da diyebiliriz. Onsuz da yaşayamaz insan. Dolayısıyla bu iki bileşke üst üste geldi mi o müthiş devrimciyi ortaya çıkarır. Benim devrimciliğin tarifinden anladığım bu. Bizimkine bakıyoruz, düşman gelip pençesini vuracak, burnunun dibine kadar geliyor hâlâ görmüyor. Nedir bu? Dağdaki işte gafil, kendini her gün yediren-içiren gerilladır. Bilmem şurada-burada kendini aptal, bomboş, avare avare gezdiren hedefsiz, çabasız devrimcidir.

Yine özgürlük bir aşk olayı mesela, güç olmak, çirkinliği aşmak, yoldaşla buluşmak, inanılmaz düzeyde bir güç ve bir güzellik olayıdır. Buna bakmak bile istemiyor, hatta ondan canı sıkılıyor. Böyle bir sürü adam var içimizde. Bunlar ne geziyor? Bu serseriler ne anladılar özgürlük aşkından? İtirazım ve öfkem bunlara karşıdır. Bu arkadaşlar şimdi kendilerini bilirler. Bilmiyorlarsa tarifini ben çok açık yapıyorum. Bu tarifin kendilerine uyup uymadığını sorgulasınlar, ona göre tercihlerini yapsınlar. Buna karşı savundukları silah şu; ne de olsa aşiret ve aile ilişkisinden geliyor, namus meselesidir işte, aşiret üyesi aşiret içinde kalır. Aile bakmak zorundadır, kendisi de sürüklenmek zorundadır. Bu en kötüsüdür. Aile-aşiret zeminini PKK içinde yaymak yapabileceğimiz en büyük kötülüktür. Çünkü PKK buna ters, bunu reddeden bir harekettir. Ama alışmış, alıştırılmış. Daha dün geldiği ailenin özelliklerini adeta kabuklaşarak sürdürmek istiyor. Buna bir de düzenin etkilerini eklemeliyiz. Düzenden ağız kazanmış, şekil kazanmış onu gelip burda hemen kabuklaştırmak istiyor. Çok tehlikeli, ajanlıktan bile daha tehlikeli iki tane eğilim. Bu eğilimler çok güçlü.

Nasıl aşılır? Ortaya koyduğum özgürlük tanımına göre kendini müthiş bir koşuya, kurtuluşa vermek ve bu konuda gereken nedir, saldırı gücünden kendini korumak nedir ve kaybedilen yaşamı almak için nasıl çaba gerekir sorularının emrettiği doğru cevabı pratik olarak vererek aşılır. Her ikisine karşı büyük bir çaba ile gereken yapılırsa aşılır. Bu da yok. O zaman işte bu PKK'yle olunmaz, bu PKK'liyle yaşanılmaz. Çok açık yani. Bence bunu *"PKK Önderliği şöyle istifa etti, bilmem bizi bırakıp gidiyor mu"*, ya da bazılarının yaptığı gibi *"zora düşmüş, herhalde kaçmaya çalışıyor"* biçiminde yorumlamak çok yanlıştır. Ben şerefsizlik derken bunu kastettim. Mesele o değil, benim söylediğim çok açıktır. Kim özgürlükten kaçıyor, kim büyük devrimcilikten kaçıyor, kim gereklerine uzak, kim düşmanın kucağında yaşıyor? Lütfen bunu anlamak gerekiyor. Anlamazlarsa anlatacağız. Bana karşı bilmem bildiri kampanyaları düzenlemenin hiçbir alemi yok. Kimin kucağında bildiri yazıyorsunuz, kimin kucağında konuşuyorsunuz?

"Bu 2000 yıl şüphesiz Hz. İsa'nın doğum yılı ile adlandırılıyor. O da büyük bir devrimciydi ve kesinlikle bize de çok yakındı. Anısına saygılı, bağlı bir yaklaşımı kesin göstermek gerekir. PKK olayında bu bağlılık vardır. Gerçekten tüm yüce peygamberlerin olduğu gibi Hz. İsa'nın da büyük eylemine PKK somutunda bir yanıt verebilmek ve bu yüzyılın, yani 2000 yılına merdiven dayayan yüzyılın bir devrimcisi olabilmek önemlidir. Zor da olsa bu görevi taşımak gerekiyor. Bu bizi daha fazla düşündürecek, daha fazla bir pratiğin sahibi kılmaya zorlayacak. Bu yükü taşıyacağız. İnsanlığa vereceğimiz söz bu."

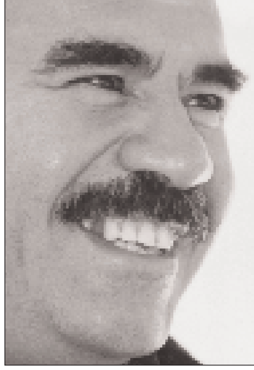
Bakın ben şimdi Roma'da şöyle bir durumla karşı karşıyayım. Bu vesileyle parantez içi açayım. Şu bana söyleniyor, öyle bir denklem ki yepyeni bir sosyal denklem işte; *"seni dünyada hiçbir yer kabul etmiyor."* İyi, güzel. *"Burada da yasaların tehlikesi gittikçe artabilir veya politik tehlike."* O zaman burada da pek yer yok. *"Peki ben dünyalı mıyım değil miyim? Söyleyin bana"* diyorum.

Burada her şey apaçık sırıtır. Kimdir seni bu dünyada istemeyem? Bu hangi insanlık, bu hangi ülke? Tanıyacaksın. Şimdi benim bütün yaptığım üst düzeyde düşüncelerimi daha da geliştirmek. Hatam varsa onu da öderim. Bu konuda sanırım dayanacak gücüm olur. Olduğum yerin yasaları, politikaları yok oluyor adeta. Neden? Onu da anlayacağız. Bu çok güzel bir düşünce gücü elde etmektir.

Kendi konumumu anlatmak sorumluluğun da bir gereğidir. Ne kadar doğru tanınırsa herkes ona göre tavır belirler. Bu aşamada benim ortaya koymaya çalıştığım tavır kesinlikle çok net anlaşılmalı ve pratik gerekleri nasıl yerine getirilebilir biçiminde yoğunlaşılmalı ki bundan sonra daha da trajik sonuçlar çıkmasın. Çünkü ufak bir şey oldu altmışı aşkın kişi kendini yaktı. Bu tarihi bir olay ve bunu doğru anlamak gerekiyor. Böyle trajedileri kaldıramayız. Bu trajedilerin olmaması gerekiyor. Bunun anlaşılamayan bu gerçekliklere ilişkin yanı var. Birdenbire şok edici bir durumla karşılaşılıyor ve insanın en zor deneyebileceği eylemi gerçekleştiriyorlar. Bunu önlemek için kendi gerçeğimi anlatıyorum. Anlayın ona göre katılın, anlayın ona göre yürüyün diyorum. Bunun sorumluğunuzu üstlenmemekle hiçbir alakası yok. Tam tersine, çok daha sağlam sorumluluk üstleniliyor ve gerekleri de çok açık ortaya konuluyor. Nedir bu gerçeklik günümüzde? Ben diğer tarihi süreçleri anlatmak istemiyorum. Şimdiki durumu açıklamak zorundayım. Deniliyor ki, *"Başkan baba her şeyi yapabilir. Şimdiye kadar bizi doyurdu, besledi. O sürekli yaratır."* Şimdi bu bir gaflet durumudur ve faydadan çok zarar getirir. Bunu aşmak için belirtiyorum. Öye çekilmek veya sorumluluktan kaçmak için değil. Alabildiğine çıplak bir biçimde gerçeğe bakın, ona göre kendinizi bana yakın hissederseniz hiç yakmanıza gerek yok. Kendini yakma cesaretini gösteren bir insan, bir ordu kurabilir diyorum ben. Böyle müthiş bir yürek, müthiş bir irade, kendini doğru organize etsin, kesinlikle düşmanın çok büyük bir kısmını yakabilir. Anlaşılması için gerçeğinizin anlaşılması gerekiyor. Ben nasıl bir konumdayım? Bu dünyada ve aslında Ortadoğu'da da, Kürdistan'da da, Ankara'da da, yine köyde de böyleydim. Hiçbir rahatım olmadı ve rahatlık peşinde de zaten koşmadım. Şimdi bu anlaşılmıyor, kılını bile kıpırdatmadan PKK merkezinde kalınacağı, komutanlık yapılacağı sanılıyor. Bu çok küstah, çok sersem bir durum. Şimdi *"Roma'daki Villa'da nasıl kalıyormuşum"* gibi her gün edebiyat yapılıyor. Villanın durumunu size anlatıyorum. Bu bir açıklık gereğidir. Alabildiğine üzerine düşünün. Bütün PKK'liler şimdi benden daha rahat. Dağdakiler Avrupa'dakilerden daha rahat, siz onlardan daha rahatsınız. Ama benim durumun öyle değil. Derinliğini hâlâ her gün düşünce boyutunu geliştirerek netleştirmeye çalışıyorum. Bu ülkenin halkına, hükümetine kesinlikle saygımı belirtiyorum. Bana göre onlar, güçleri oranında biraz insanca davranıyorlar. Mesele onları suçlamak değil ama, gerçekliği bu değiştirmez. Söylenen gerçeklik şu; *"Buranın yasaları, politikası kaldıramıyor, dünyada da hiçbir ülke kaldıramıyor."* Moskova'da böyleydi tabii. Türkiye'de bu daha da böyle. Yalnız bir durum daha var burada. Ben neyim, ben kimim peki? Bir halkın özgürlük söylemini en açık, en cesur ve en örgütlü seslendirmeye çalıştım. Felaket demeyeceğim bu büyük onur, velhasıl böyle başımıza geçti.

Şimdi neden PKK kadrosu rahat dağda, hem de komutanlık taslayarak? Avrupa'da sizler de bana göre (kesinlikle sizi küçük göstermek için belirtmiyorum) direndiniz, zindanda bazılarınız kaldınız. Hakkınızdır, yani konumunuzu değerlendirirseniz bu iyi bir fırsattır da. Ama burada bir gerçek daha var. Benim direnip direnmemem o kadar önemli değil, zorluklarım da o kadar önemli değil. Benim misyonum önemli burada. Taşıdığım misyon, taşıdığım yük çok önemli ve o sese alınıyor. Nedir bunun anlamı? Şimdi bir isyan var deniliyor, bu isyan aslında şöyle sona erdirilecekti; üç ayda, olmadıysa bir yılda. Uzamış. Neden uzamış diyorlar? İnceleme yapmışlar, araştırma yapmışlar, nedenini bulmuşlar artık. Sonuç neydi günümüze doğru geldiğimizde? Bu gövde istenildiği gibi yenilebilir. Bacaklar, kollar şuralar koparılabilir, ki koparılıyor, her gün bir yerden bir tanesi koparılıyor. Fakat baş kaldıkça yerine yenisi üryor sürekli, bir yediveren gibi. Şimdi sömürgecilik ve onun emperyalist efendileri düşündüler, taşındılar *"bu işi beyinden halletmek gerekiyor"* dediler. Tabii yıllardır beyin halledilmek isteniliyor. Nasıl? İdeolojik saldırılar yapıldı *"düşünce yanlıştır, doğmatiktir"* şudur-budur. *"Sosyalizm gitti, dünya çapında komünizm öldü. Bu da gider, bu da ölür."* Baktı ki gitmiyor. *"Kocaman Sovyetler Birliği çözüldü işte bu önderlik kişiliği çözülmedi."* Bilmem milliyetçiliktir denildi, şöyledir-böyledir teröristtir denildi, dünya çapında bir yıpratma kampanyası açıldı. Avrupa'da özellikle onbeş yıldır korkunç bir terörizm yaftası altında karartılmak istendi ve ardından bir sürü tutuklama, bir sürü böyle kitlesine bile saldırı yöneltme uygulandı. Sonuç; *"güçlenmekten, gelişmekten alıkonulamıyor"* denildi. En son karar ne? *"Şimdi bu savaşı öyle ideolojisine de, kitlesine de, kadrosuna da yöneltmenin gereği yok. Bu başın böyle sürekli üretme gücü var. Biz ne kadar vursak da, parçalasak da gövdeden, onun toprağından bu iş pek biteceğe benzemiyor. O açıdan başa yönelim"* denildi. Şimdi başa yönelme tabii baştan beri var, takip de ediliyor. Şimdiki biraz daha değişik. Bu seferki tam haydutça, daha doğrusu giyotinvari. Yani nasıl ki, o faili meçhul cinayetler, yargısız infazlar var. Böyle bir karardır. Ve bu önemlidir. Meselâ beni dağda yakalayıp savaş kurallarına göre kurşuna dizebilirlerdi. Örneğin Che Guevara öyle yapıldı. Bu savaşın gereğidir, insan bunu fazla mesele yapmaz. Açık bir mahkemede yargılasalar, kendi sistemlerinin bir gereğidir. Bunu da insan fazla yardırgamaz. Benim konumum her ikisine de denk düşmüyor. O zaman nasıl edelim. Hani büyük bir savaşı göze aldılar bölgede son komploda. Tabii daha öncekiler var. Daha önce en etkili patlayıcılardan bin kiloluk bomba da patlatıldı, bu ittifakın mantığı gereği. O da istedikleri gibi sonuç vermedi. Daha önceki uygulamalar, komplolar filan var. Bu sonuncusu öyle ayarlandı ki, bu sefer hiç kurtulamayacak. İşte *"kocaman Sovyetler Birliği'ni çözdük, bu adamı mı çözemeyeceğiz?"* Bayağı işe sarıldılar.

Dikkatinizi çekerim, Avrupa Birliği siyasi çözüme yönelik bir karar aldı. Ertesi gün NATO zirvesi toplandı, Avrupa Birliği'nin gıkı bile çıkmadı. İşte sayın D'Alema *"biz yalnız kaldık, Avrupa Birliği bize ihanet etti"* gibi sözler söyledi. Burada bir NATO kararlılığı var, bu çok açık. Kararı tabii kaba vurmayacak, bu açık. Kaba vurmaya sanırım gücü yetmez. Çünkü bu onlar için bir yenilgi olur. Kendilerine göre daha değişik yöntemler kullanacaklar. Nedir o yöntemler? Demirel'in, Yılmaz'ın söylediği şeyler. Bunların gücü var mı? Bunların gücü Ankara'dan çıkmaya bile yoktur. Yataklarında rahat yatmaya yetecek kadar güçleri yoktur. Ama efendilerine kendilerini satarken, Türkiye'yi satarken bunun karşılığında şu sözü almışlardır: *"Biz bu dünyada güçlüyüz, merak etmeyin ona bu dünyada içine girebileceği bir karış yer bile bırakmayacağız."* Bu gücü tanımanız gerekiyor. Bu vesileyle işte aydınımız, yazar-çizerimiz var. Biz yorumluyoruz, her gün onlar da yorum yazıyorlar. Onları şuna davet ediyorum; *"ben nasıl bu dünyada kalıyorum, inceler misiniz?"* Ortadadır. Neden hepiniz rahatlıkla Kürtçüsünüz, çok örgütlüsünüz ve bir çırpıda siz yer bulabiliyorsunuz da ben neden yer bulamıyorum? İncelemek gerekir. Öyle küfretmek, bilmem ucuz suçlamalar geliştirmek yerine bunun nedenini incelemek bir bilim adamının, bir aydının baş görevidir. Hiç birisi buna yanaşmıyor, bizimkiler de dahi tabii. En önde gelen kadrolar düz düşünmekten öteye geçemiyor. *"Ya Başkan işte kurtuldu bak şöyle oldu"* veya *"Başkan zorda haydi kendimizi yakalım."* Hayır ne kendini yakacaksın, ne ucuz sevineceksin. Durum bu kadar kolay değil, biraz daha farklı. Önce anlama derinliğin olmalı, işler nereye götürülmek isteniyor? Bunu kendiniz için yapacaksınız, benim için değil. Şunu bu vesileyle belirteyim; Başkan'ı kurtar-

“PKK çizgisinde bazı gelişmeler vardır, mesela müthiş bir fedai, müthiş bir cesaret gelişmesi vardır. Aslında küçümsenmeyen bir teknik donanım vardır ve dağa sağla m ulaşılmıştır. Orada yapılması gereken gerçekten hedefe karşı kararlı olan, hedefi yakalamak kadar onun pratiğine çok anlam veren birisinin göreve sahip çıkmasıdır. Bu eksikti ve bununla oynandı. Görev kutsaldır, görevle oynanmaz. En oynanmayacak kutsal şeyle oynadılar. Bunun adı da şu; komutan yetkilidir, rahatını düzenleyebilir.”

mak sizin gücünüz de değil.

Çok şükran duygularıyla seslenmek istediğim halkımız için de söylüyorum; Başkan’ı veya beni diyelim kurtarmak sizin gücünüzün üstünde. Kaldı ki benim böyle özel bir talebim de yok. Zaten bunu düşünerek de yola çıkmadım. Böyle gücünüzün oluşacağına en azından bu aşamada fazla ihtimal vermiyorum. Böyle bir gücünüzün olabilmesi için gerçekten çok farklı bir konumda olmanız gerekiyor. PKK’lilerin de benim için birşey yapmasına, üzülmesine gerek yok. Kendilerini kurtarsınlar bu yeter. Kendilerinden fazlasını istemiyorum. Ben kendi yürüyüşümü kendim gerçekleştiriyorum.

Şunu anlamak gerekiyor, hani önder diyorsunuz ulusal önder filan; bu adamın içindeki hareket konumunu anlayacaksınız. Ona göre ya katılırsınız, ya katılmazsınız. Burada tabii derin yanılgılar, gafletler var ve bu yakıyor insanı. Bunun için bu kadar açık konuşma gereği duyuyorum. Bana dayanılarak güç de olunmaz. Bana dayanılarak nasıl yakılma yanlışsa bana dayanarak *“ben güçlendim”* demek de yanlış. Çünkü bana dayanılarak güç olmak veya beni esas alarak yetkili-etkili olabilmek, benim kurallarıma göre mücadele etmekten geçer. Bunun yapmadın mı aldınırsın, kötü duruma düşersin. Ve nitekim PKK kadroları ve merkezi bu konularda gaf üstüne gaf yapıyor, yetersizlik üzerine yetersizlik gösteriyor ve perişan bir durumda kalıyorlar. Buna ben üzülüyorum. Kendim için mi? Hayır. Ben yine gerçekten güç verdim. Eğer onlar gerçekten parti olmak, merkez olmak ve askeri çizgide komutan olmak istiyorlarsa, hepsine, tarihte hiçbir hareketin önderliğinin sunmadığı desteği yoldaşça ben sunmuşum. Beklenen her şeyi on kat fazlasıyla vermişim. Burada mesele benden kaynaklanmıyor. Bu çok açıktır. Bunun bilançosunu herkes bilir, dökmeme gerek yok. Ve karşılığında da hiçbir şey istememişim. Sadece istediğim kolay yem olmayın veya benim önderlik ettiğim bir çizgiyle *“varız, Başkan’a çok bağlıyız”* diyorsunuz, ben de size diyorum ki, Başkan’ın gerçeği bu. Bu gerçeği esas almadıktan sonra bırak merkez olmayı, sıradan sempatizanı bile olamazsın. Bunun anlaşılması lazım. Benden aldığı güçle silahı beline takıyor, dağa binbir emekle çıkardığım kişi *“dağların kralı benim”* diyor. En ufacık kendini koruma tedbirini, en ufacık bir dağ hareketini düzenleyemiyor; hazır binlerce çuval yiyeceği bir günde düşmanına kaptırıyor. Ondan sonra *“ben merkezim.”* diyor. İnsan sıkılır biraz, kendi kendini anlamaya çalışır. Kocaman o dağda bir tuzak bile geliştirmeyecek, yiyeceğini bile korumayacak bir de kalkıp *“ben komutanım”* diyecek. Bir kuş bile olsa yiyeceğini iyi saklamasını bilir. Bir kuş yuva yapsa onu kolay kolay çiğnetmez. Sen yıllarca dağda kalacaksın, bir kuş kadar yuvanı koruyamayacaksın, kışlık erzağını bile koruyamayacaksın ondan sonra da kalkıp *“ben merkezim”* diyeceksin. Ben bir yıl sabrettim, iki yıl sabrettim, üç yıl sabrettim... Ya ikiyüzlü bir biçimde *“aferin çocuklar çok iyisiniz”* diyerek ucuz bir yöneticilik yapacağım ya da *“artık olmaz bu böyle”* diyeceğim. Yaptığım ikincisidir ve sanırım en doğrusudur.

Şöyle bir yanılgı da var; *“Başkan baba gerisini getirir.”* Şimdi böyle bir şey yok. Başkan’ın şu andaki durumu bu. Bu benim için acı bir şey mi? Hayır. Ayıp bir şey midir? Hayır. Ben yine de özgürlük serüvenimi sürdürüyorum. Düşman beni gerillaya çekmek istedi. Gelebilirdim ama, utanmadan her türlü kimyasal silahları ve aldığı o sözümona korkunç tekniği kusturacaktı. Geri kalan gerilla da benimle birlikte imha olacaktı. Bazıları diyor *“neden gelmedi?”* Sırf o gerillayı korumak için gelmedim. Yoksa benim otuz yıllık rüyam bir dağ parçasında yaşamı örgütlemektir, savaşı örgütlemektir. Bunun kadar istediğim başka birşey yok. Bu şansı binlerce kişiye verdik. Ama adamların anlamadığı nokta bu.

Şimdi PKK kongre yapıyor. Kimileri PKK’de yeniden komutanlık taslayacak. Bu baylara şunu söylüyorum; siz ne yaptığınızın farkında mısınız? Üstlendiğiniz görevin ne olduğunu biliyor musunuz? O kadar silah, o kadar fedai yanınıza verilecek; sınırlı bir taktik eğitimini, sınırlı bir mevzilenmesini, sınırlı bir savaş planını yapmayacaksınız. Yıllardır sözümona kiminiz komutan, kiminiz yönetici namıyla dolanıp duracaksınız. İşte ayıp olan budur. Bununla siz düşmana çok cesaret verdiniz. Hâlâ hatırlıyorum, PKK adına ilk Hakkari’ye, Botan’a girildiğinde gerçekten bin askerin bir PKK’linin üzerine yürümesi bir sorundu. Tabii TC ordusu, birlikleri çözmüş. Bin PKK’linin olduğu yere korkmadan geliyorlar. Çünkü biliyor bizim adamın ne mal olduğunu, çözmüş. Kişiliğini de, tarzını da, nasıl horul horul uyuduğunu da çözmüş, korkmadan üzerine geliyor. Şimdi komutan kimdir? Kalk hesap ver diyeceğim, neyin komutanısın? Merkez nerede, yönetici nerede uyuyor? Gel bunun hesabını ver. Böyle savaş olmaz. Çünkü altın gibi delikanlılar, kızlar senin yüzünden imha oluyorlar. Senden komutanlık bekliyorlar. Hayatlarını bir çırpıda vermeye hazırlanıyorlar; sen onlara plan vermiyorsun, onları mevzilendirmiyorsun. Şöyle bir şey yapıyorlar; *“sen bölük komutanı oldun, sen takım komutanı oldun”* Bir defa şu ana kadar tek bir takım komutanı nedir, nasıl oluşur hakkında bir tanımın yok; tek bir denetlemen yok. Ve bir de yıllardır yanlış üstüne yanlış yapıyorlar senin gözünün önünde. Üst komutanın bundan haberi yok. O zaman sen nasıl yöneticisin, sen nasıl merkez olduğunu iddia edebilirsin? Bizzat her şeyini ortaya koymaya hazır fedai savaşçıları vermişim, yüzlercesini ilgisizlikten ötürü kaçırmışsın. Sen o zaman bunun hesabını nasıl vereceksin? Bilmem hangi nedene sığınarak izah edeceksin? Denilecek *“yahu çok çalıştık, hayatımızı da adadık.”* Doğru. Hamallar da çok çalışır, bilmem kan-ter içinde kalırlar ama burada farklı bir şey sözkonusu. Özgürlük dağına ulaştın mı kıyameti koparmayı bileceksin. Bilimiyorsan çıkma, bilmiyorsan komutanlık yapma. Bunu ben söylüyorum. Niye komutanlık yapıyorsun, niye bu sözleri kendine söyletiyorsun, layık görüyorsun? Üstleniyorsan onu, hakkını vereceksin. Bunu söylüyorum. Merkez olmak önemlidir. Çünkü bütün komutanlar merkez üyeye bakar. Merkez üye savaşın bütün gidişatından sorumludur; bütün taktik planlarının doğru yürüyüp yürümediğinden; siyasi çizgiye göre yürüyüp yürümediğinden sorumludur. Senin bundan haberin olmayacak, bir de çok sahtekar merkez üyeleri çıkacak, *“yaşayalım”* bilmem ne diyecek. Binbir emekle biz birtakım yaşam tarifleri geliştireceğiz, onu da saptır. Binbir çabayla birkaç imkan vereceğiz, para şu-bu vereceğiz onu da çarçur et. Bir tüccar mantığının bile gerisinde bir mantıkla onu da kaybettir, köylülere para kaptır, köylülerden üç kat fiyatına eşya al. Şimdi seni yakandan tutup atmak lazım. Böyle merkez olunur mu hiç? Yıllarca sabrettik, herhalde dedik bir kazaya uğradı, iki kazaya uğradı, bir baktık ki bizim adamın kendisine geleceği yok.

PKK çizgisinde bazı gelişmeler vardır, mesela müthiş bir fedai, müthiş bir cesaret gelişmesi vardır. Aslında küçümsenmeyen bir teknik donanım vardır ve dağa sağlam ulaşılmıştır. Orada yapılması gereken gerçekten hedefe karşı kararlı olan, hedefi yakalamak kadar onun pratiğine çok anlam veren birisinin göreve sahip çıkmasıdır. Bu eksikti ve bununla oynandı. Görev kutsaldır, görevle oynanmaz. En oynanmayacak kutsal şeyle oynadılar. Bunun adı da şu; komutan yetkilidir, rahatını düzenleyebilir.

Düşünün bu komutanlarımız doğru-dürüst bir savaş planını geliştiremediler. Geliştirdikleri şey genel doğmalar, bilinen şeyler. İçtenliğine de, uygulanırlığına da hiç dikkat etmiyor, değer de vermiyor. Yanıbaşında altın gibi savaşçı var. Ciddi bir plan yapmadan *“git köy bas, git şurada pusuya yat şurada” diyor.* Hiçbir olurluğu var mı, yok mu; başarabilir mi, başaramaz mı bu konuda hiçbir düşüncesi yok. Sadece git öl diyor. Bu cinayettir. Bu ana kuzularını sen böyle yönetesin diye sana verilmedi. Sen bunlardan beşi ile eğer yüz düşmanı imhayı başaramazsan komutanlığa girmeyeceksin. Bunun kuralı böyledir. İşine geliyorsa komutan ol, sonuna kadar doğru savaştır. Meselâ eğitim; teknik eğitimini, moral eğitimini, fizik eğitimini ileri boyutlarda yaptır. Böyleysen komutanlık yap, böyleysen sıçrama yap, en üst komuta düzeyine bile çık. Şimdi böyle yapıyor musun? Merkez ve merkezin görevlendirdikleri böyle çalışıyor mu? Merkezimiz buna cevap vermek zorundadır. Bahane bulamaz. Çünkü mesele ne sayıdır, ne araç gereçtir, ne dağların yetersizliğidir, ne eğitim olanaklarının olmayışıdır. Hayır, hepsi var. İlk sıçramanın hepsini bizzat kendim verdirdim. En azından bir özgürlük şansının başarılı değerlendirilmesi için her şey vardı ve savaş bu anlamda aslında kazanılmıştı.

Savaş aslında 1984-85’te bir sıçrama yapabilirdi. Haydi bu bir kazaya geldi, yetersizlik vardı. Büyük şehit Agit arkadaşımızın deyişiyle *“yönetim rolünü oynayamadı”* bilinen amatörlüğü nedeniyle, bilmem şu veya bu nedenle. Aslında bu dönemde de oynayabilirdi. Bir tek yüreği vatenseverlikle dolu ve gerçekten ne yaptığını bilen bir komutan olsaydı 1984-85 hamlesinin sonucu çok büyük bir patlamaydı. Halk hazırdı, ilk işaretler başarılıydı. Bu şans tepildi.

1991-92’de Kürdistan halkından hem Kuzey’de hem Güney’de yüzbin kişilik ordu çıkabilirdi. Sınırsız teknik, sınırsız imkanlar, sınırsız katılımlar... Bazıları erken iktidar, devlet olma hastalığı yüzünden en büyük karmaşayı, sistemsizliği, geriliği bir tarz olarak dayattılar. Zırnık kadar düşünmeme, eğitmeme ve bir de zaten iktidar olmuş, adam rüyasında göremeyeceği her şeye kavuşmuş, bir gün paşa gibi yaşasa yeter ona. Yapmayın etmeyin, bunun sonu var, kötü günleri var... Hayır. Başını koparsan adam diyor *“bir gün paşalık yaparım yeter bana”* Ve bazıları da söz söylemeye de gerek yok yaşamlarıyla en değme kontradan daha fazla zarar verdiler.

Bunu çözmek için 1994-95’lerden beri haydi çözümleme geliştir, bunların beynini yumuşatmaya çalış, kişiliklerini çözmeye çalış. Baktık anormal gelişmelerin altına girmişiz. Evet bazı gelişmeleri daha sonra ortaya çıkardık, gelişme yolları da kendisini gösterdi. Tabii karşı taraf da nitekim düşmandır, tedbirini aldı. Birincisindeki zaafını kapattı, ikincisindeki zaafını kapattı, üçüncüsünde *“bu sefer ben her şeyimi ortaya koyarım, bu tehlikeli bir baş”* dedi. Bilinen kendine göre taktik işlerdir. İsrail’in ihtiyacı nedir? O ara işte Filistin anlaşmasını bozmaktır. Netenyahu bunun için *“yeter ki beni iki yıllığına destekle Apo’yu sana getiririz”* dedi. Tabii MOSSAD, CIA bunlar güçlü örgütler. *“Bunlarla sana her türlü istihbaratı veririz. Zorlanırsan daha da NATO’yu, NATO’nun gizli gücünü harekete geçiririz. Sen yeter ki Türkiye’yi bağla.”* Onlar için bu önemliydi. Bu tabii tehlikeli bir şey. Buna ABD’nin bilinen petrol hakimiyeti, Kafkasya’dan Orta Asya’ya kadar uzanma stratejisi... Türkiye de bunların hepsine evet dedi. Bu da sanırım Amerika’nın okeyini almak için yeterliydi. Karşılığı ne? *“Bu çok tehlikeli düşmanımızı hallet.”*

Dünyada bu hikaye şimdi daha anlaşılıyor; neden bizim için bir karış yer bulunmazın hikayesi daha iyi görülüyor. Planlanmış, bunun kararı everilmiş, karşılığı da bu. Tabii bunun karşılığında satılan, verilen Türkiye de böyle bir Türkiye.

Burada halkımızı, partilileri ürkütmek için bunu söylemiyorum. Sadece gerçeği belirtip neyseniz, ne kadar gücünüz varsa ona göre kendinizi mevzilendirmenizi istiyorum. Bana göre, ben kaybetsem bile siz kazanabilecek güçtesiniz diyorum. Ben direndim, düşmanlarım da direniyor. Ben adım attım, onlar da adım atıyor. Normal bir şeydir, bizim savaşçılığımızın büyüklüğünü gösterir. Ama buna dayanarak ne kadar yaşayabilirsiniz? Bunun görevden kaçmakla hiçbir alakası yok, sadece bir gerçeği belirtmekle alakası var. Sahtekar aydınlara da bunu söylemek istiyorum, biraz dürüst olmaları gerekiyor. Kaldı ki üç aydır dünyadaki en büyük Kürt propagandısını ben yaptım. İnsan dürüst olmalı. İnanılmaz boyutlarda Kürt meselesini uluslararasılaştırdım. Bunu dost-düşman hepsi kabul ediyor. Son anımıza kadar biz büyük bir hizmet yapıyoruz, bu çok açık.

Merkezimize de, bütün PKK’ye de çok inanılmaz katkılardır. Her şeyden önce çok büyük bir insiyatif kazandırıldı. Eğer iddiaları varsa siyasileşme, askerileşme için epeyce hizmetler verildi kendilerine. Ama benim diğer yandan gerçeğim bu. Bu konuda ne öyle üzülün, ne de *“Başkan yine bir mücize yapar, ne de olsa peygambere çok benziyor, yine büyük zaferi getirir.”* diyerek beklentilere girin. Hayır böyle bir durum yok. Dünyamız artık mücizelerle yürümüyor. Ki mücizeler yoktur. Hz. Muhammed’de de yoktur. Onda da savaşçılığın kanunları vardır, ona göre başarısı vardır. Bunu böyle bileceksiniz. Bu çağda öyle mücizelerden medet ummak olmaz, kurbanlık koyun gibi boynunun kesilmesini beklemek de olmaz.

Bunun için söylüyorum; sizden zordayım veya istediğim gibi eskisi gibi yardımcı da olamam. Söz dinlemezseniz kesileceksiniz. Zaten her gün şöyle böyle vuruluyorsunuz. Bundan kurtuluşun tek yolu acaba uyanabilir misiniz veya acaba elinizdeki imkanlarla ne kadar direnebilirsiniz? Sadece direnmekten bahsetmiyorum, bu yetmiyor. Düşmanla savaşabilmeye var mısınız yok musunuz? Kendinize güveniyor musunuz güvenmiyor musunuz? Şimdi buraya geldik.

Kongrenin en önemli sonucu burada şu olacak: Çizdim, PKK tarifi nedir? PKK’de bu tarife göre ne yapıldı, ne yapılamadı? Kimler neyi, nasıl kullandı? Bunu açıklamaya çalıştım ve benimle bu PKK arasındaki gerçeklik nedir? Bunu yine eskiden olduğu gibi biraz daha açıklığa kavuşturarak belirtmeye çalıştım. Ama şimdi daha zararlı bir başka noktayı söyleyeceğim.

Herkes diyor *“biz PKK’liyiz ve hatta Başkan’a şöyle bağlıyız, böyle bağlıyız. Başkan ölümsüzdür, Başkan şöyledir, böyledir.”* Olabilir, Başkan daha güçü bir gelişmeye de yol açabilir, mucizeler de yaratabilir, belki de ondan daha fazlasını yapabilir... Fakat buna güvenmemeniz gerekiyor. Bu noktadan sonra bana göre kesinlikle doğru tarife göre PKK’li kalmaya varsanız devam edin. Bu tarife göre askeri çizgide de kalabilirsiniz.

Nedir o askeri çizgi? Bunu da bir iki kelimeyle açıklayayım. Ki ikisi de biribirinden kopuk değildir, birbirileriyle şiddetli bağlantı içindedirler. Bırakalım şimdiki gibi yöneticilik, komutanlık yapmayı; meselâ bazılarının dağların başında bu şansı mükkemmel kullanmayı bilmeleri lazım. Nasıl kullanacaklar? Ufuklarına sürekli düşman hedefini yerleştirecekler. Bir karınca nasıl fili yener öyle bir taktik geliştirecekler. Bunun başka bir yolu yok. Karınca da fili yer biliyorsunuz. Taktik sorundur. Müthiş kendini vereceksin. Karıncalar dikkat edilirse parça parça yerler fili. Küçük küçük yerler, ama sonuçta hepsini yerler. Böyle yenmeyi bir defa kafana koyacaksın ey PKK’li, ey sahte komutan veya doğru komutanlık yapmak isteyen. Öyle kendi kendini kandırma. Bir çorba, bir çuval un için köye girilmez. Bir vahşi hayvan bile, kurt bile köye girse senin gibi zavallı çıkmaz. Böyle komutan mı olur? Böyle gerilla mı olur? Böyle yapacağına hiç çıkma, git kendini yaşa. Bunu söylüyorum. Üç silahlı gerilla örgütle, gelsin bir şehrin altını üstüne getirsin. Bir intihar eylemi yapsın, beşyüz kişiyi öldürsün. Niye bir çuval un için beş-on kişiyi şehit ediyorsun? Bunun mantığı yoktur askeri çizgide. Ama şu anda bu mantık geçerlidir, bizim bütün komutan kişiliklerimizde. *“Git şu köye erzak çıkar.”* O erzak işi için zaten örgütlenmiş köyde, düşman gücü, istihbaratı. *“Git köyde erzak çıkar”* demek beş gerillayı gözden çıkarmak demektir. Bunu böyle yapacağına şöyle yap diyorum; çok sıkı kendini örgütle bir intihar eylemi düşün. İki vur, üç vur belki hepsi de ölmez, ama bir kasabayı talan eder veya bir devlet kurumunu talan eder. Bir-iki kamyon yük çıkarır şurayaburaya. Devrimci tarz budur. Bunlarınki hamal tarzı. Hatta hamal tarzı da değil dilenci tarzı. Şimdi böyle lojistik için gerilla kullanılamaz, komutanlık da yapılamaz. Kaldı ki yazı-kışı vardır, her şeyin bir zamanı vardır. Ağustos böceği bile hazırlığını ağustos ayında yapar. Sen unut, unut sonra sıkış, zor bela bir avuç gerilla oluşturmuşuz onuda bir ihtiyaç için git böyle kullan. Askeri kuralda bunun yeri olamaz.

Yine bizimki yöneticidir. Hergün halk imkan sunuyor, *ne yapalım* diyor, lal olmuş iki kelimeyi bir araya getirip doğru dürüst bir talimat veremiyor. Sen neyin yöneticisisin? Böyle yöneticimi olur? Hazır olan ideolojiyi bile özümseyemiyor. Yahu bu adam serseridir. Sınıfta kalmış, bir toplumda yer edinememiş karnını doyurmak için PKK’li olmuş. Açık söyleyeyim; karın doyurmak için PKK’li olunmaz. PKK’li olmanın şartı söylediğim gibidir. Ama böyle bir sürü adam dolmuş. Heval geldin eğit kendini bir yıl, iki yıl... Hâlâ kendini eğitmiyor, eğitimden kaçıyor. O zaman sen tamamen sınıfta kalmış, toplumda kalmış, kendini zorla geçindirmeye çalışan birisin. Bir canın var, onu da acı bir biçimde imhaya yatırıyorsun.

Bunların hepsinin aşılması lazım. Eğer biz yeniden PKK’yi yapılandıracaksak, yeniden askeri çizgiyi komutaya kavuşturacaksak bunların yapılması gerekir. Yorgunsan uzaklaş, gözün komutanlıkta yoksa uzaklaş. Yok *“PKK emrime işte fedai savaşçılar vermiş, yeterince güç de var maddi-manevi, eh bir yıl üzerinde rahat rahat geçinirim.”* Şimdi bu caniliktir, yapamazsınız. Böyle komutanlığa gelmeyeceksiniz, merkez olmaya cesaret etmeyeceksiniz. Ben şimdiye kadar sorumluluğunuzu üstlendim ama, bu sefer canınızı çıkarırım. Yani sudan çıkmış balıktan daha beter ederim. Ne cüretle sen bunu isteyebilirsin? Benim sana verdiğim savaşçının gücüne on kat güç katacaksın, verdiğim örgüte on kat örgüt katacaksın. Benden görev istiyorsun, benimle çalışmak istiyorsun, sen bir ikiyüzlü değil bir yoldaşsan sözünün sahibi olacaksın, olmazsan benimle olmayacaksın. Yirmi yıl seni taşıdım yeter, niye ısrarla kendini bana taşıtıyorsun? Halkını örgütle işte güç kaynağı. Gerillanı örgütle, bir avuç fedaiye hiç kimse dayanamaz. Bir avuç gerillayı teknik-taktik düzeyde yatır bir dağa, kesinlikle düşman dağa giremez. Ben tanıyorum, biliyorum, siz de biliyorsunuz. O dağda gerillayı çürüt, o komutanlıkla sonuna kadar oyna, ondan sonra da *“yahu yorulduk ne yapalım.”* Yavaş yavaş bir-iki kaçış, yavaş yavaş ihanet Güney’de, Kuzey’de karakol var. Veya dağda namus-onur meselesi yapmış, göz göre göre kendisini tüketiyor. Hayır böyle olacağına hiç üstlenmeyin bu işi, gerek yok. Doğrusu var mı? Evet

ikiyüzlü değil bir yoldaşsan sözünün sahibi olacaksın, olmazsan benimle olmayacaksın. Yirmi yıl seni taşıdım yeter, niye ısrarla kendini bana taşıtıyorsun? Halkını örgütle işte güç kaynağı. Gerillanı örgütle, bir avuç fedaiye hiç kimse dayanamaz. Bir avuç gerillayı teknik-taktik düzeyde yatır bir dağa, kesinlikle düşman dağa giremez. Ben tanıyorum, biliyorum, siz de biliyorsunuz. O dağda gerillayı çürüt, o komutanlıkla sonuna kadar oyna, ondan sonra da *"yahu yorulduk ne yapalım."* Yavaş yavaş bir-iki kaçış, yavaş yavaş ihanet Güney'de, Kuzey'de karakol var. Veya dağda namus-onur meselesi yapmış, göz göre göre kendisini tüketiyor. Hayır böyle olacağına hiç üstlenmeyin bu işi, gerek yok. Doğrusu var mı? Evet var. Şimdi ben de kendime göre hâlâ direniyorum. En zorda olanınızım, en bilmem imkanları az olanınızım ama, bana göre her gün Kürtlere kazandırıyorum, devrimcilere de. Hatta dünyaya, yüzyılın en son devrimicisi olma sözümü de veriyorum. Yıla girdik işte. Bu ne demektir? Yüzyılın son yılının girişini güzel, başarılı yaptım. Ölüm nereden gelirse gelsin Che Guevera gibi *"hoş geldi sefa geldi"* derim. Bunun üzülecek fazla bir yanı yok. Başardık sayılır aslında. Zaman bile uzamıştır.

Ama sizin daha fazla imkanlarınız var. Gençliğiniz var, istediğiniz mevzilere girebilirsiniz, istediğiniz teknik var, istediğiniz kadar insanı eğitebilirsiniz, istediğiniz hedefleri belirleyebilirsiniz. Değil mi? Bunların hepsi var mı? Ey PKK merkezi, bilmem ey PKK'li komutan var mı bunlar? Var. Yalnız daha dün yaptığın o büyük hatayı yapmayacaksın. Tabur komutanı yapıyorlar, ailesi geliyor bilmem düşmana gidiyor. Kim yaptı bunu komutan? Kim bunu ölçtü-biçti böyle yaptı? Soytarı diyelim işini-gücünü bırakmış, sahtekarlıkla uğraşıyor. Kim bunu merkez yaptı, komutan yaptı? Bunu iyi yapmalı PKK'liler.

Çoğuna da saygı duyuyorum, bunlar benim yarattığım insanlar. Bir ananın-babanın evlatlarından daha fazla önem verdiğimiz insanlar. Hiç kendi kendilerini yanlış değerlendirilmesinler. Ama bunları söylemek zorundayım. Bu sahtekarlıklar içinizden çıktı ve gözümüzün içine baka baka bunu yaptınız. Kadın-erkek ilişkileri dediniz, bazıları bölgeleri çökertti. Kızlar bilmem kendilerini ne yaptı, o hâlâ sahte yaşam peşinde. Bunlar olmaz. Böyle komutan, merkez olunamaz. Olup bitenler var etrafınızda bunu anlayacaksınız. Onlar kendini yakıyorsa, bombalaştırıyorsa sen bunu düşüneceksin. Ben nasıl militan olayım demeyecek misin? Gencecik kız böyle yapıyorsa, sen de ünlü, büyük komutan olarak düşmanına büyük bir darbe planlayacaksın değil mi? Bunu yapmazsan "*şehid düştü, Allah rahmet etsin."* Böyle komutan olmaz. Sen belki kendini akıllı sanıyorsun ama, benim de kendime göre bazı ölçülerim var. Bu ölçülere göre seni ciddiye almam. İstediğin kadar bölge komutanlığı tasla, ben sana inanamam. Senden hesap isteyeceğim.

Bundan sonra komutanlık istiyor musun? İşte şartlarımı açıklıyorum. Gözünü düşmanına dikeceksin. Ufka ve hedefe kilitleneceksin, görev yoksa görev belirleyeceksin. Bölge komutanlığı da çok hoşuna gidiyorsa bir gerilla takımı bile sana fazladır. O takımla bir destan yaratacaksın. Çok önemli bir eylem, savaş planın olacak. Bunu yapmazsan öyle komutanlık filan istemeyeceksin. "*Yahu biz filan bölgede üst komuta kuruluyuz, filan yerde üst yönetimin bilmem nesiyiz"*, tek bir kişi eğitmeyeceksin, nasıl yürüdüğü, nasıl yaptığı belli olmayan, bilmem neresi, hangi tarafa çeken, bir tarafı sola giderken bir tarafı sağa giden olmayacaksın. Böyle PKK yöneticisi, merkezi olunamaz. Kaldı ki ne yakışıyor, ne de bizim emeğimizin karşılığı bu olabilir. Ve düşman daha sonra kötü duruma sokuyor. Bu çok açıktır.

Sonuçta şuraya gelebilirsiniz; *"Bu PKK'yi ben anlayamamışım, tarifi doğru yapamamışım, buna göre PKK'ye girmemişim."* İyi. Çok rica ederim, çok özür dilerim yanlış tercih yapmışsın. Yılların gitti ama, sen de bize az zarar vermedin. Git kendini yaşa diyeceğim. Bir köylü gibi, bir emekçi gibi. Bize de zaman zaman sempatizanlık yap yeter. Bunu da kabul ediyorum. Yok diyorsun *"ben PKK'de kalacağım, hem de merkezi öğe."* O zaman sana gereklerini söylüyorum. İşte komutanlığın şartlarını ben koyuyorum sana. Bunlar tartışılmazdır.

PKK kongresi ve PKK'nin bütün platformaları bunları böyle değerlendirmek zorundadır. PKK'de komutanlık, yöneticilik yapmak kolay değil. Benim için kolay mı? Benim bütün yaptığım neydi? Doğru çalışmak, çizgisinden taviz vermemek. Verseydim herhalde ben de daha rahat bir konumda olurdum, kesinlikle olurdum. Bu tarz sonumu da getirse dürüst olmanın bir gereğiydi, çizgiye bağlı olmanın bir gereğiydi. Ne yapalım yani, herkes şöyle sonunu getiriyor, böyle kahramanca direniyor; benimki de böyle olmak zorundaydı çizginin hatırı için.

Benim için geçerli olan niye sizin için geçerli olmasın? Milyonların sorumluluğunu üstleniyorum ve hakkını da veriyorum, hepinizin hakkını veriyorum. Sen niye ufak bir bölgenin, ufak bir kitle yönetiminin, eğitiminin, örgütlenmesinin, bir gerilla takımının hesabını vermeyeceksin? Biz ideolojiyi yarattık, biz bilmem teknik donanımı da verdik, fedaiyi, savaşçı ruhunu da verdik ve hazır sana teslim ettik. Senen yapacağın orada basit bir dağa mevzilendirmek ve göz-kulak olmaktır. Bunu da yapmayacaksın *"hele bir paşa keyfimi yaşayayım."* Ulan zırto, sen bilmem hangi beyin oğlu olsan seni bir saat orada öyle yaşatmazlar. Bunu bileceksin, ona göre komutan mı olacaksın, bilmem ne olacaksın karar vereceksin. TC'de bile bir kişi yirmi yıl okur teğmen olur. Sen daha a-b'yi sökemiyorsun tabur komutanı oluyorsun, böyle komutan mı olur?

Ben böyle değildim, üzerime düşeni yaptım. Çok iyi eğittim, gerçekten sıfırdan birtakım değerleri bir araya getirdim. Koştum, fırladım, her taraftan bir şeyler bir araya getirdim, besledim, büyüttüm, bilmem ne yaptım, hazır herkese verdim. Ama sonuçta parayı bile dediğim gibi köylülere kaptırdılar, altın gibi savaşçıları grup grup imhaya yatırdılar. Ve bir de ünlü komutan olddular.

İşte Şemdin, hikayesi böyledir. Dehşet vericidir, böyle olunamaz. Bunu terketmek gerekiyor. Neredeyse Şemdin hepsine hitap edecek *"gelin sizin komutan böyle yaptı, siz de benim yoluma girin."* Hâlâ çağrı yapılıyor, bir askerin dipçiği altında, bir komandonun bilmem köpekliği içinde Kürt halkına yol gösteriyor! Barış yolu gösteriyor! Böyle şerefsizlik olur mu? Bu PKK'nin içinden çıkmıştır, PKK bunu doğru tanımak zorunda. Benim içimden çıktı ama, ben büyük savaşı yürüttüm. O tamam devletle birleşti, üzerime geldi, Suriye'de de, Avrupa'da da üzerime geldi, gelebilir, sorun değil. Ama ben de herhalde elimden geleni yapıyorum. PKK'nin askeri de, gerillası da bunu anlamak zorunda. *"Hoşuma gidiyor, yıllarca beni zorlamadan savaşçılık yaptırdı"*, diğeri bir başka sözünü söyleyecek, bir sürü böyle sahte komutan. Suya-sabuna dokunmadan *"biz dağlarda şöyle yaşadık."* Şimdi hiç hedefi yok, hiç başarı tarzı yok, hiçbir planı yok. Dağda enayiler bile böyle yaşamaz. Ya çok saf, iyiniyetli bir enayisin ya da bir gafilsin. Bunların hiçbirisi kabul edilemez, dağa bu temelde çıkılamaz.

Dağa çıkan PKK savaşçısı gerçekten kahramandır, çok değerlidir. Görmüyor musun şu kızları, genç delikanlıları? Ey PKK merkezi sen bunlara ne kadar hakkını verdin? Vermezsen şimdi hesabını vereceksin bana. Benimle birlikte olmak istiyorsan ciddi bir biçimde hesabını vereceksin. Namus da, ar da hepsi burada gizli. Şunu ben kabul etmiyorum; *"sonuna kadar ölümüne sana bağlıyız."* Hayır, bana bağlı olasın diye seni örgütlemedim; amansız olasın, elini attığın şeyi koparasın diye seni örgütledim. Seninle benim ilişki kurma tarzım, örgüt kurma tarzım bu temeldedir. Açıktır bu. Beni gördün, dinledin ve tabii esas alacağına dair söz verdin. Önderlik, merkez, PKK yapıları böyle oluştu, askeri çizgide de daha katmerli, yoğun bir biçimde böyle oluşacaktı. Bunlar açık. Tartışmayı açık yapmak, kararı açık vermek gerekir.

Bununla bağlantılı olarak, eğer yeniden PKK'lileşme yapılandırılacak, yeniden merkezi, kadrosu, bilmem komiteleri inşa edilecekse onun neyle yükümlü olduğu açıktır. Askeri çizgisi yeniden komutasına, birliklerine kavuşturulacaksa, onun da gerekleri açıktır. Hepsi benden de daha bilinçli bu konuyu ele alabilir. Ele alırlarsa, hakkını verirlerse ben yine bütün yaptıklarımı helal ederim, bravo derim onların olsun, ne başıma gelirse gelsin. Ama yok bildiğinizi okursanız, "*hayır dur"* diyeceğim.

Kendi yolumu yine çiziyorum. Daha açık söyleyeyim, *"Özel Apocu Birlikler"* kuracağım. Kendimi zaten örgütsüz bırakmam. Kaldı ki, attığımız temel kendi kendini örgütler. Bunu böyle bilmek lazım. Ama gerçek Apoculukla veya benim tarzımla yürümek isteyeni, yaşamak isteyeni ben ne yaparım? Tabii ki onların sorumluluğunu amansız bir biçimde üstlenip yürütürüm, mezarda da olsa yürütürüm. Ama bu sahtekara, bu zavallıya, bu gafile, bu düşküne yedirmeyeceğim. Çok açık. Büyük emek vermişim, bu emeğime saygılı olacağım. Kaldı ki büyük şehitlerin vasiyetleri var, söz verenlerin büyük bağlılıkları var. Bunları bilinçlendirmeye, örgütlendirmeye devam edeceğim. *"Özel Apocu Birlikler"* böyle ortaya çıkacak.

Ben diğer arkadaşların hakkını yemiyorum. Bana göre onların da kişilikleri var. Onları özgür bırakıyorum. Benimle çalışırlarsa şartlarım açık. Mezarda da olsam bence bu şartlar açıktır; yürekten, beyinden, tarzdan-tempodan ona bağlanacak. Tamam, deneriz *"Özel Apocu Birlik"* sorumlusudur diyeceğiz, kanıtlar kendini merkez de olabilir, iyi bir komutan da olabilir. Bunlar kabulümdür.

Ama yok verdiğimiz gücü, büyük hareketimizin mirasını kendi tembelliğine, kendi sorumsuzluğuna, kendi laçkalığına yedirip kullanacak. Hayır, bu sefer böyle olmaz. O tek kalacak. Hiç kimse o adamın yanında olmayacak. Veya illa bir şey istiyorsa söyleriz kendisine *"kaç kişi seni tutuyor, kaç kişi seninle olmak istiyorsa al o kadar kişiyi, seni beğenen kız da, seni beğenen savaşçı da senin yanında olsun, al şu dağ, silahlarımızı da almıyoruz senden, silahlar da senin yanında olsun, hangi dağa, hangi bölgeye gitmek istiyorsan, o konuda da sana yardımcı oluruz. Veya hangi bölgede, hangi şartlarda çalışmak istiyorsun. Onu da sana layık görürüz, yardımcı oluruz"* deriz ve bekleriz. Yirmi kişiye önderlik edersen bravo diyeceğiz. Göster, kendini kanıtla. Yalnız PKK'yi harcamayacaksın, PKK'yi, bizi kullanmayacaksın. Kendi emeğinle, kendi gücünle gelişmeyi göstereceksin. Nedir bu? Yoldaşlarını koru, yoldaşlarını yedir-içir, eğit ve onları kolay haracama. Harcarsan yirmi kişi ile sınırlısın, en benim diyen PKK'li yirmi kişiyi ancak kaldırabilir. Onların hakkını ver, kanıtla ne kadar güçlendirdiğini göster, ondan sonra benden başka görev iste. Genel görevli, *"ne kadar kişiyi örgütlüyorsun?"* diyorum sayıyı bilmiyor. En değme tabur komutanımıza her gün söylerim, *"Orada kaç tane kişi var?"* Ben biliyorum, hiç görevim değil, kendisi bilmiyor. Özellikleri nelerdir, adam kaçış sürecindedir veya görevini yerine getirmemiş hiç oralı değil. Bak böyle komutanlık olmaz. Sen kendini aldatıyorsun. Ona belki bir silah da verilmez taktir edemiyorsa.

Yine iddialı adam çıkar, ben onların gururuyla oynamıyorum, ama şartları da böyledir. Yiğitliğin kanunları böyledir. PKK kendini ateşte yaratmanın örgütüdür. Bu bize şehitlerin vasiyeti. Benimki zorbela onların sözcülüğüne oynamaktır, Ben PKK savaşçılarının kahramanlığında değilim diyorum, ama iyi bir sözcüsüyüm. Onlar bana güveniyorlar, vasiyette de bulunuyorlar, ben de iyi gözetenim. Herhalde kimse bu yetkiyi benim elimden alamaz, bu yetkimi kullanıyorum. Halk da benimsiyor, mevcut savaşçılar, fedailer, şehitler de uygun görüyorlar. O zaman beni bir yardımcı güç gibi bile görmek isteyen bu gözcülük görevimi, vasiyetlerin gereklerini yerine getirme görevimi gözardı etmemelidir. Bunu ben istediğim için değil, emanet edilmiş olduğu için yapıyorum. Emanete hıyanet yapılmaz, emanet göz bebeği gibi korunur. Şehit emaneti öyle sıradan bir emanet değildir. Benden güç-yetki isteyen, kimden, neden, nasıl, hangi çerçevede güçyetki istediğini bilmek zorundadır. *"Ya biz PKK'yi birlikte kurmamış mıydık?"* veya *"biz PKK'ye şimdiye kadar birlikte merkez olmamış mıydık? PKK'de yıllarca emeğimiz yok mu?"* diyemezsiniz. Bunu git külahıma anlat. Böyle ucuz laflarla yaşadığın da, bilmem ne yaptığın da yeter artık. Mesele sen savaşın neresindesin, düşmanın neresiyle, ne kadarında savaşıyorsun? Senin bir başarıdan haberin var mı? *"Önderlikle birlikte şöyle yaptık, böyle yaptık"* diyorsun ama nasılından haberin var mı? Bunlar gerekli sorulardır, cevabını doğru vereceksin. Cevabını vermeden görev üstlenme diyorum sana, kendini de zora sokma, savaşçıların da başına bela olma. Bu ayrışma olacak. Bunun isimle, ben de dahil ünle ilgisi yok. Ben de durumumu koydum, açık koydum, ayıp değil ki. Yapacağım desteklerin düzeyi bu aşamada şöyledir-böyledir. Başkalarınınki de kendi somut konumuna göredir. Bunları açıkça söyleyeceksiniz. Meselâ ben burada da çalışıyorum. Nefessizim, bir oksijen ihtiyacımı bile gideremiyorum ama, gerçekten çok verimli çalışıyorum. Bunu gelen-giden herkes bilir. Sen oradasın niye çalışmayacaksın? Orada bana göre sınırsız çalışma imkanları vardır. Böyle yaparlarsa bunlar iyi birer PKK'li veya Apocudurlar. Kesinlikle özgürlük tarifi doğru, PKK tarifi doğru, doğru olduğuna göre gereği yapılmalıdır.

Düşman için bir şey daha söyleyeceğim. Bu düşmanı, bana göre artık karınca misali değil, biraz da böyle şahin misali şuradan-buradan yiyecek kadar büyümüşüz, bu duruma gelmişiz. Böyle büyüttük sizleri, bu çok açıktır. Hepiniz büyüdünüz, bunları tartışmaya da gerek yok. Eğer gücünüzü doğru kullanırsanız karşımızdaki bir fil gibidir artık, bir deve gibidir. Her gün bir tarafından vurmak işten bile değildir. Ama vurucu olacaksın, en az bir şahin kadar, en az bir piling kadar bir yerden vurmak artık senin yaşına, tecrübene uygundur. Ve bir de biz, en azından bu yirmi-yirmibeş yılı boşa geçirmedik. Güçlendirdik sizi. Bu çok açık. Yani aslında birer aslan yavrusu gibi yirmi-yirmibeş yıldır büyüttük sizleri. Sıfırdan doğmuş olsaydınız neyse, ama bu kadar uzun bir sürede sizi büyüttük. Ve aslan terbiyesi aldınız; en cesur, en cengaver, en fedai eğitimi aldınız. Bu kişi çok iş yapar. Bu kişilerden beşi müthiş vurur ve yaşama şansları vardır. Kim ne derse desin bu aşamaya geldikten sonra düşmandan, hainden daha fazla o dağlarda yaşama şansı vardır. Kesinlikle öyledir. Hatta bana göre yüzde yetmiş hakimiyet de kurulabilir o arazide. Ama bunun, kuralları olacaktır, savaş tarzı net olacaktır. Buna hazırlık yetersizse, hadi size biriki ay daha zaman tanıyoruz. Bu iki ayda bütün hazırlıklarınızı yapın. Düşman barışa gelmeyecek, çağrı yapıyorum *"gel barış edelim, barış içinde tartışalım"* veya *"siyasal yolla halledelim"* gelmiyor. Büyük ihtimalle gelmeyecek. Al sen bu iki ayı müthiş hazırlık biçiminde kullan. Hani bağlısın, hani şehitlerin intikamı alınacak diyorsun ya işte kongre toplandı, eğitildin velhasız her şeyin, kendine göre tecrüben de var. Bak benim gibi zor duruma düşmek istemiyorsan, çok önemli bir özgürlük imkanı kazanmışsın, felaket kullan, müthiş kullan. Vasiyetim veya size uyarım, büyük bir tecrübenin sonucu olarak söylüyorum; öyle bağlıyız filan diyeceğinize biraz yaşayan birisinin tecrübelerine kulak verin, çok önemlidir. Hâlâ size bu anlamda çok büyük bir yardımcılık yapıyorum, fakat bunu bu sefer eskiden yaptığınız gibi kötü harcamayın. Bir gerilla takımınız varsa müthiş mutlu olmalısınız, *"bu takım destan yazar"* demelisiniz. Bir sağlam Kürdistan dağına yaslanmışsanız, oranın *"iktidarı da, bilmem nesi de biz olacağız"* diyecek kadar işinizin sahibi olmalısınız. Kimse size yolu dar ediyor filan değil. *"Yine bizi dışarıdan besle"* derseniz, öyle bir şey yok, dışarıda adamı boğarlar, iğdiş ederler, adama nefes aldırmazlar. Bunu bileceksiniz. Sizi besledik Ortadoğu'dan, ama onun hikayesini gel bana sor. Bu bir bölge savaşına malolacaktı. Bunu, o kireçlenmiş beyninizi biraz açarak anlayacaksınız. Öyle sandığınız gibi Ortadoğu'da, Avrupa'da, dünyada yaşanılmaz. Avrupalılar kendilerini yaşatır, bir sömürge insanını yaşatmazlar. Bunu bileceksiniz. Yaşamı en aşağılık bir biçimde kabul edersen o ayrı bir şey, ama o yaşam değil. PKK tarifine göre o yaşam, yaşam değildir.

Keklik olmak, avcının elinde av köpeği olmak yaşamak değildir, böyleleri Avrupa'da çok. Onlarınki yaşam değildir, bunları bileceksiniz. Yaşam olanağı işte size verilendir. Zordur doğru ama, işin doğası bu, ben ne yapayım? Demin şunu söyledim; Kürt parçalanan bir av malzemesi gibidir. Ama şimdi senden bir kuvvet oluşturduk. Bin defa şükret buna. İntikam alabilecek güçtesin, alabilecek olanakların da var, hiç olmazsa bir güzel, sonuna kadar intikamını al. Ona da bin defa şükret. Çünkü bu imkan benim için yok, senin için var. Yüzyılların intikamını almak güzel bir şey, onu kulla-

halk bir parça ekmek yemiyor, niye seni yaşatsın? Herkes yoksul, mahvolmuş zaten. O yemek zaten insanın boğazından geçmez ki.

Sen şanslısın veya işte biz bu fırsatı sana vermişiz, istersen devlet ol, devlet kur senin olsun. Dağda kral ol, küçük bir beylik kur, ama gerçekten kur. Yoksa pazarlamak için değil; bir Kürt haini gibi, bir Kürt itirafçısı gibi olmak için değil. Bunların tedbirini almışım. Yaparsan cezasını çekersin. Haine de gereken uyarı yapılmıştır. Boşuna aslanları şuraya-buraya yerleştirmiyoruz. Kendime göre özel birlikler örgütleyeceğim. Diğerleri de örgütleyebilir. Kesinlikle *"benden daha mahiri, ustası yoktur"* demiyorum. Bütün PKK merkezini, PKK'nin kişiliklerini serbest bırakıyorum, hatta bazı imkanlarla devrimcilik yapacaklarsa onlar da onların olsun diyorum. Ben kendi sorumluluğum altındakileri savaştırma hakkımı kullanacağım, diğerleri de savaşabilir. Her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır, ne istiyorlarsa açık söylesinler öyle savaşsınlar.

Bunun, dikkat edilirse PKK'ye sahip çıkmamakla, bilmem PKK'nin sorumluluğunu üstlenmemekle alakası yok. Hayır tam tersine, PKK'nin hakiki değerlerine büyük sahip çıkış vardır. PKK'nin içinde emeksiz, başarısız yaşayanlarla yaşanmayacağı ve onların sorumluluğunun üstlenilmeyeceği ile ilişkisi vardır. Bu PKK tarzına inanç vardır. Bunun, kaybetmemekle ilişkisi vardır. PKK'nin önemli oranda kazandığıyla ilişkisi vardır. Ve bir de gerçekten çılgınlaşan bir düşmana karşı belli bir tecrübeden sonra adam gibi savaşmakla ilişkisi vardır. Bu büyük özgürlük nefes alış-verişidir. Bunun gereklerini yerine getirmekle ilişkisi vardır.

Evet, sayın PKK'liler, sayın PKK merkezi, bunları çok açık size söylüyorum. Herhalde dinliyorsunuz ve üzülmüyorsunuz. Öyle bana duygusal bağlarla da bağlı olmaya gerek yok. Çocuk değilsiniz, oldukça büyümüş durumdasınız. Neyin istendiğine, neler yapılacağına dair sizleri oldukça aydınlatıyoruz. Kongrelerinizde bile size oldukça katkıda bulunuyoruz. Her yerde kongreler yapıyorsunuz, daha iyi platformlarınız işliyor, onlara çok açık yanıt veriyoruz. Bu bir sorumluluk gereğidir. Bundan sonra doğrusunu yapabilirsiniz. Yapmazsanız, sahte Kürdü bana yine dayatırsanız, ben bu Kürdü yedi yaşımda ayaklarımın altına aldım. Siz bana bu Kürdü yutturamazsınız, kabul etmem. Kim oluyorsunuz, hangi gücünüz var ki? Benim en can yoldaşlarım gözünü kırpmadan kendini yakacak kadar bağlı olduktan sonra, ben sahtekarı nasıl kabul ederim? Bunu çok iyi bilmek zorundasınız. Benimle olmak güzel bir şeyse, gereğini yapacaksınız. Ki, ben de bu arkadaşların dehşet verici bir bağlısıyım, öyle yaşamaya çalışıyorum. Bunlar herhalde çok müthiş şeylerdir. Kendimce gereğini biraz yapıyorum. Bağlı olanlar da yapacaktır. Ve bunda bana göre hayat var. Ölümü bile yaşamından daha değerlidir. Kürt olayında aydınlanma, şeref, onur kazanmaktır; yüzyıllardır kaybettiğimiz değerleri bulmaktır. Bize de biraz yiğitlik, biraz onur, biraz tutku gerekli; biraz saygı, sevgi gerekli; bize de biraz aşk gerekli. Bunları bileceksiniz, ayıp şeyler değil. Yiğitçe savaşacaksın yiğitçe yaşamayı bileceksin. Ama öyle şimdiye kadar yaptığınız gibi, aşağılık bir biçimde değil. Bunlar kabul edilmiyor. Böyle kendini de, PKK'yi de aldatarak ne savaşılır, ne yaşanılır.

Bunları açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum. Çünkü bu halk gerçekten özgürlüğü tercih ediyor, ayağa kalkmış durumda, sizden doğru bir önderlik istiyor. Ben yine yapayım gerekeni ama, benim durumum ortada. Şimdi siz özgür komutanlarsınız, özgür merkez adamlarısınız çareyi bulacaksınız. Çare şu: *"Komutanlığımı üstlendiğime göre bu düşman hedefi aşacağım."* Söz budur. Ve bu söze göre istediğin kadar hazırlığını yap, istediğin taktik planını geliştir ve yürü. Örgütsel görevdir, şurada-burada görevdir ona göre yürü. Bunun fazla muğlak kılmanın, anlamsız kılmanın hiçbir gereği yok. Öyle iki arada bir derede dolaşıp durmanın hiçbir gereği yoktur. Dediğim gibi dehşet verici şahadetler var, kutsal değerler var. Sen onları temsil ediyorsun. Onların ölü yüreği bile canlandırdığı, beyni şimşekler çaktırarak düşündürdüğü açıktır. Böyle değilsen yaklaşma bu işe, yanarsın, bilmem ne olursun. Ama kararlıysan hedefi vurursun, hedefi yakalarsın. Mümkün değil, belki bir-iki hata olur, ama onları anında düzeltirsin ve yine hedefi vurursun.

Bundan sonraki PKK böyle yeniden yapılandırılacak, bundan sonraki ARGK böyle yapılandırılacaktır ve bu olacaktır. Ya olacak, ya olacaktır. Buna göre herkes hesabını, kitabını iyi yapsın, içine girdiğinde de böyle gereğini kavrayarak ve yaparak girecektir.

PKK'nin yeni dönem politikaları zaten bu konuşmadan bence anlaşılıyor. Yeni dönem politikaları iki yönlü gelişecektir. Siyasal boyutlu politikalar için, ki bir tanesi de benim yurtdışında Avrupa'da seslendirmeye çalıştığım, bir barış olasılığı varsa ve bir politik çözüm olasılığı varsa değerlendirmektir. Bu barış serüveni zorunluydu, gerilla için de faydalıydı. Askeri çizgi sorumluluğu için de gerekliydi. Yani bir savaş biçimidir, mücadele biçimidir. Kesinlikle şu anda bile çok büyük kazandırmıştır, bundan sonra da kazandırılmaya çalışılır. Şüphesiz bu yürürse bütün PKK için de iyi olur, siyasal çözüm tercih de edilir. Ama TC şimdi çok kendine güveniyor, dediğim gibi Türkiye'yi sattığı yere çok güveniyor. O aşağılık politikacıları, bilmem karanlıkta iş çeviren derin devlet, bilmem generaller kendilerine çok güveniyorlar, çok güçlü olduklarını sanıyorlar. Büyük ihtimalle hiçbir sözümüzü ciddiye almayacaklar, asla barış ve siyasal çözüm olasılıklarını, olanaklarını değerlendirmeyecekler. *"Atatürk bize böyle emanet etti, şöyle emanet etti"* deyip Atatürk'ün bile karacahil olduğunu kendilerine inandırarak acımasızlıklarını sürdürecekler, kendilerine verilen emri uygulayacaklardır. Bu böyle.

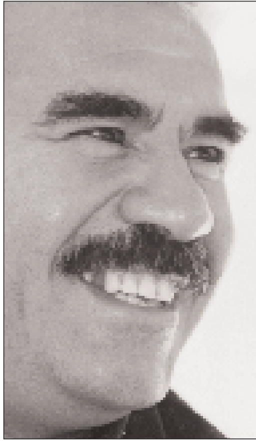
Büyük ihtimalle savaş politikalarımız ağırlık kazanacaktır. Savaş politakalarımız bana göre şimdiden de çok tartışılıyor, halkımız da dahil herkes savaş politikalarımız üzerinde büyük bir yoğunlukla, inanılmaz ölçülerde durmalıdırlar. Çünkü kendini yakmaya hazır hale gelen bir halk ve onun yeni katılan onbir-onikionbeş yaşındaki çocuğu bile kendini yakmayı göze almışsa, şimdi bu halk büyük savaşabilir. Bu noktaya gelinmiş ve bu çok büyük bir kazanımdır. Sıradan sorumluluk duyanlar bile, bu halkın savaş tarzını metropoller de dahil her yerde müthiş hazırlayabilirler. Bu muazzam bir imkandır. PKK olayında bunun imkanları fazlasıyla mevcut. Çünkü kendini yakacak kadar güç kazanmış bir militan yapı var. Bunu kendini yakacağına düşmanı yakma planlarına dönüştürecektir. Yapı da, sıradan halk da az-çok buna hazır. Yakmanın çeşitli biçimleri var. Bunlar taktik planlardır. Her tarafta uygulayabilme olanakları var. Batıda da, doğuda da, metropolde de, bilmem kırsal alanda da herkesin yapabileceği çok büyük bir güç vardır. Gerillanın tabii başta yapabileceği çok büyük bir savaş imkanı vardır. Çok büyük bir taktik derinlikle, bu teknik helikoptermiş, kobraymış bunların hepsi Kürdistan dağlarında etkisiz kılınabilir. Ama gerillanın teknik ve taktik planını buna göre geliştirmesi gerekiyor.

İhanet kullanılıyor, ihanet yapacağını yaptı. İhanet bundan sonra bizim için bir avdır. Ya islah olacaktır, ya aşılacaktır, ciddi bir engel olarak rol oynayamaz. Kısaca devrimcilerin görevi ne ise yapacaklardır.

Artık dediğim gibi barışa gelinmiyorsa, siyasete gelinmiyorsa askeri çizginin gerekleri sonuna kadar yerine getirilecektir. Bunun için komutanların ölçülerini de verdim. Yeniden belirlenecekler. Birliklerin ölçülerini verdim. Sanırım öyle abartmalı tabur, alay komutanlıkları yerine; bir mangadan, takım komutanlığından başlayıp, nasıl doğru yanıt olunur sorunu esas alınacaktır. Özellikle birliklerin yeniden teşkili, üstlendirilmesi, mevzilendirilmesi, hareketlendirilmesi, tekniğe göre yeraltı savunma sistemlerin geliştirilmesi ve yine aylarca hantal bırakılan birlikler yerine, aslan gibi her gün, her yerden vuran bir mobilitenin, bir hareketliliğin kazandırılması savaş politikalarımızın içini dolduracaktır.

Barış ve siyasal çözüm seçeneği açısından sınırlı bir gelişme şansı bile olsa onu kullanacağız. Çok mütevazi teleplerle kullanmayı yine sürdüreceğiz. Ama dediğim gibi, bu konuda karşı tarafın tavrı kesin. Barışa gelmiyor. Çok acımasız. Başta ben olmak üzere, komployu kesin sonuna kadar götürmek isteyeceklerdir. Bütün PKK olayında bu gözönüne getirilmelidir. Çünkü bu komplo herkesi ilgilendiriyor ve herkesin savaş tarzını derinden belirleyecek karaktere sahiptir. Mesele bana yardımcı olup olmama değil, Kürt halkı açısından da söylüyorum derin bir karaktere sahiptir. Kesinlikle düşmanın taktiği, *"Başı vurursak halkı, kadrosunu istediğimiz gibi yeriz, baş çok tehlikeli"* taktiğidir. Bu çok tehlikeli bir taktiktir. Ama bence hızla kendimi baş olmaktan çıkardım. Daha değişik bir ögütlenmeye yöneliyorum dikkat ederseniz. Onların beni uçurmakla uçuramayacakları bir örgütlenme tarzını geliştireceğiz. Birçok *baş* çıkaracağız. Bir *baş*la herkesi mahvetme yerine, ulaşamayacakları birçok *başı*, daha şimdiden devreye soktuk, serbest bıraktım zaten. Bana bağlanan bütün *başları* serbest bıraktım. Bağlı olanları da çok farklı bir *baş* haline getiriyorum. Dolayısıyla benim vurulmamın veya etkisiz kılınmamın hiçbir anlamı yoktur. Hatta bu durumda özellikle savaş teorisinde, daha fazla verimli iş yapılır diye düşünüyorum. Çok şiddetli bir savaş süreci, kendimi yeniden gözden geçirme temelinde sağlanma durumuna geliyor.

Bu sonuç alabilir. Yani bu tarz savaşçılık bana göre iyi bir şanstır. Ben bu imkanı vermemle görevimi başarıyla, iyi yerine getirdim diye düşünüyorum. Ama, işin kolayı yok; işin eskisi gibi yürütülür bir hali yok. Önümüzdeki dönemin hedeflerine aslanlar gibi yüklenmenin imkanları vardır. Büyümüşsünüz hepiniz, fakat bu enejiyi, bu birikimi kesinlikle patlatacaksınız, bu kanıtlanmıştır artık. Onun bitmez tükenmez kurnazlığını, gizli yöntemlerini, akla-hayale gelmez taktik ustalıklarını sergileyeceksiniz. Açık söyleyeyim, bir metropolde faşistler kol geziyor, hemen her şeyleri açıkta, sermayesi, mali kaynakları açıkta. Bir sürü böyle şey var, borsalar, ticaret odaları, turizm şirketleri, şuralar-buralar çok açık hedefler. Şimdi bunları tespit etmek, halletmek çok mu zor? PKK'nin yeni dönem politikalarında buralara yönelmek su içmek gibi bir şeydir. Bunları zora sokmanın gereği yok. Bu konuda görev üstlenenler, bağımsız ayrı örgüt kurarak yükleneblir. Benimle yürürse çok daha iyisi yapılır. Güç getirilemiyorsa, rahatlıkla bir kişi herhalde bu kolay hedeflerin on tanesine, yirmi tanesine ulaşabilir. Çok açıktır, basittir. Kendini yakan sıradan bir sempatizan bunların hepsini yapabilir. Yeter ki biraz kendisini örgütlesin, tekniği hazırlasın, planını yapsın. Bundan sonraki savaş böyle kapsamlı gelişmek durumunda. Gelişmezse yenilgiden kurtulamazsınız. Savaş kararınızı çok derinlikli hazırlayın, olanaklarını çok sıkı örgütleyin. Mevcut malzemeyi en verimli biçimde kullanmayı esas alın. Planlamada öncelikler sırasına bu hedefleri müthiş yerleştirin. Göreceksiniz ki, kesinlikle büyük kazanacaksınız. Buna dayanarak söylüyorum, belki biz kaybedebiliriz ama, benim dışımda bütün PKK'liler kesinlikle kazanabilir. Tabii Kürt halkı da her zamankinden daha fazla kazanabilir.

"Onların beni uçurmakla uçuramayacakları bir örgütlenme tarzını geliştireceğiz. Birçok *baş* çıkaracağız. Bir *baş*la herkesi mahvetme yerine, ulaşamayacakları birçok *başı*, daha şimdiden devreye soktuk, serbest bıraktım zaten. Bana bağlanan bütün *başları* serbest bıraktım. Bağlı olanları da çok farklı bir *baş* haline getiriyorum. Dolayısıyla benim vurulmamın veya etkisiz kılınmamın hiçbir anlamı yoktur. Hatta bu durumda özellikle savaş teorisinde, daha fazla verimli iş yapılır diye düşünüyorum. Çok şiddetli bir savaş süreci, kendimi yeniden gözden geçirme temelinde sağlanma durumuna geliyor."

Umudum şu; ben de daha verimli çalışabilirim, sınırlı imkanları zaten çalıştırıyorum. İster barış doğrultusunda olsun, ister savaş doğrultusunda olsun kendimi etkili çalıştıracağım. Tercihen iyi bir barış savaşçısı olmayı isterim. Gerçekten de bunu tercih ederim. Eğer hiçbir biçimde bu mümkün olmazsa, *"illa savaş savaş"* denilirse, benim şimdiye kadar yaptığım az değil, ölümümle de herhalde bunu on kat daha yükseltecek potansiyele sahibim.

Bugün tabii yeni yıl günüdür. Bir kez daha halkımızın yeni yılını bu temelde, bu çerçeve dahilinde kutlama dileğimi tekrarlıyorum. İlerici insanlığa da devrimci kalma sözümü bu yıl dolayısıyla yine tekrarlıyorum.

PKK VI. Kongresiyle kendisini, ARGK'yi, yine ERNK'yi yeniden organize ediyor, hepsi yeniden organize oluyor. Onların ölçülerini vermeye çalıştım. Bu benim için aynı zamanda bir rapor vermedir. Bu rapor aynı zamanda yeni yıl dolayısıyla, bu yılı planlamak açısından gereken özü gösteriyor. Dolayısıyla bütün PKK'lilere karşı da bir kez daha yoldaşça tutumun gereğini dile getirdim. Yine özellikle askeri çizgideki büyük yanlışlıklar kadar, büyük doğruların ne olduğunu göstermeye çalıştım. Bunun büyük öneminin anlaşılacağı ve gereklerinin yerine getirileceği kanısındayım. Özellikle büyük şehitlere ancak böyle bağlılık gösterilebilir. Halkın da her gün selamladığı gerillaya ancak böyle layık olunabilir. Ve bu çok gereklidir.

Çeşitli dost güçlerimiz var. Onlara da durumu açıkça söyledim. *"Durumumuz budur, gerçekliğimizi istediğiniz gibi değerlendirmeye hakkınız var, buyrun değerlendirin, dostluğunuzun gereklerini yerine getirin."* dedim. Açıktadır bunlar.

Düşmana da şunu söylüyorum; *"PKK'yi, beni dilediğiniz gibi değerlendiremezsiniz. Size gerçeklerimi bütün çıplaklığıyla anlattım. Ne yaptığınız, nasıl yaptığınız açıktır. Kendinize güveniyorsanız, çok barış, demokrasi diyorsunuz, çıkın karşıma bir gelin."*

TC'ye sınırsız güç veren ABD'ye de şunu söylüyorum; *"NATO'nun ilkeleri, toplumsal değerleri, siyasal sistemi diyorsunuz, sizin bir müttefikiniz bir halkı ortadan kaldırıyor. Bu NATO'nun ilkesine göre olamaz. Amerika bunu bilmek zorunda. Amerika başkanı o kadar yarasa gibi bilmem karanlıkta karar veremez. Sen küçük bir mesele konusunda kıyamet koparacaksın, bilmem Clinton skandalı diye senatoda mahkemeler kuracaksın, ama bir halkın ırzına geçilecek, bir halk tarihten silinecek ve sen bunun en büyük savunucusu olacaksın. Ve beni korkutarak, beni müthiş bir terör altına alarak susturacaksın. Bu olmaz, bu Amerika'ya yakışmaz. Çıksın Amerikalı bir yetkili karşıma, benim terörist olduğumu kanıtlasın, ben de ona kimin terörist olduğunu kanıtlayayım. Bu benim hakkımdır ve Amerika dinlemek zorunda. Dinlemiyorsa yazıklar olsun onun başkanına, yazıklar olsun o kocaman Amerika devletine. Neyi gizlemek istiyor Amekika? Niçin gizliyor? Kim ısmarlatmıştır bu görevi CIA'ya, Pentagon'a? Bu açığa çıkarılmak durumundadır. Beni karanlıkta büyük bir demagojiyle, bir terörle ya susturup, ya imha etmek öyle kolay değil. Bunun iyi bilinmesi gerekir."*

Avrupa şimdi gerçekten inanılmaz bir şekilde güya beni koyacak bir yer bulamıyor. Sen binlerce kişiyi sömürürsün, yüzbinlerce Kürdü sömürmek için her şeyi yaparsın, bilmem hepsine kapıyı da açarsın ama, bana bir karışlık yer vermezsin. Bu büyük bir ayıptır. Kocaman bir Avrupa Birliği, basit bir siyasi iltica kimliği veremiyor. Benim için o kadar önemli değil, ama kendi ilkeleri, kuralları var. Demokrasi, insan hakları, hukuk devleti diyor. Türkiye sizin konsey üyeniz. Bu konsey üyenizi çağırın; kim hatalı, kim değil, kim yargılanacak, nasıl yargılanacak... Ben kaçmıyorum, bunun için geldim. Ve bir de barış için, politika yapmak için geldim. Bir temsilcisi çıkıp konuşmalı. Öyle *"yahu sana yer bulamadık, nasıl, ne olacak senin halin?"* biçiminde değil. Bu meseleyi saptırmadır. Mesele bir halkın kaderidir, mesele bir müttefiğinizin kirli ilişkileridir. Almanya niye kendini gizliyor? Muazzam *"ekonomik menfatimiz"* diyecek, bilmem *"Antalya kıyılarında bizim tatil yapmaya, turistik yaşamaya çok ihtiyacımız var"* diyecek. Ama sen bunun karşılığında birkaç halkı katlettin, tarihten sildin. Şimdi Kürt halkı katliamla yaşamının sonuna geliyor. Ama, sen turistik tatil ve ekonomik çıkarın için buna göz yumacaksın. Ve hâlâ PKK'yi de asla kabul etmeyeceksin, *"PKK yasağı devam edecektir. Kürtler Yahudiler gibi 2000 yıl tahammül etsinler"* diyeceksin. *"Kürtler kültürel olarak bin yıl mücadele etsinler, bu daha iyidir, hiç mücadele etmeye, özgür kalmaya gerek yok."* Biz 2000 yıl nasıl sabredeceğiz? Kürdistan'ı boşaltalım, Almanya'ya gelelim, köle olalım, bizi isteğiniz gibi çalıştırın, 2000 yıl sonra Kürdistan'a geri döneceğmişiz. Mümkün değil. Belki Yahudiler bunu başardı ama, biz başaramayız. Kaldı ki bu, aklın alacağı yol da değil. Böyle aklı Almanya kendisine saklasın. Yarın eğer Kürtler bir hesap sormaya kalkışırlarsa, bunun sorumlusu olarak da ne PKK yasağını, ne beni sorumlu kılsınlar. Tutuklama filan da o kadar anlamlı değildir. Biz adam gibi *"sorunlar var tartışalım"* diyoruz. Senin Türkiye ile ilişkilerin soykırım ilişkisidir. Sen onbeş yıldır gizli bir biçimde destekledin bu devleti ve bu dört-beş türlü katlima yol açardı. Biz direndik, boşa çıkardık. Yeni hükümete diyoruz, *"sen gel bu haksızlığı telafi et."* Bilmem, *"Öcalan konusunda tek kelime konuşmak istemiyoruz."* Ne demek, sen yüz bin Kürdü, bir milyon Kürdü çağırırsın, çalıştırırsın ülkende. Öcalan da Kürtlerden bir tanesidir. Her gün memurlarınız onlarla konuşur, Öcalan'la da konuşsun, Öcalan da bu halkın bir evladı. İşinize geldi mi kullanacaksınız, işinize gelmedi mi *"biz anlamıyoruz, görmüyoruz"* diyeceksiniz. Bunlar samimi davranışlar değil. Avrupa'nın, Almanya'nın büyüklüğüyle bağdaştırılamaz. Ben konuşmaya geldim, herhalde en azından uygar, demokrat olmanın bir gereği olarak bunlar konuşmaya cesaret edemedi. Sorun benim yer bulup, bulmamam değil, sorun benimle konuşup, konuşmamaktır. Sorun benimle Kürt meselesinin ne olup-olmadığını tartışmaktır. O kadar adamınız, kurduğunuz örgüt var. Hepsine her gün talimat vereceksiniz, ama benimle hiç konuşma gereği duymayacaksınız. Bu saygısızlıktır, doğru konuşmaya çalıcaksınız. Yanlışlar varsa birlikte düzeltelim, uygarca düzeltelim diyorum. Bu son derece insani bir yaklaşımdır. Bunda biraz daha ısrarlı olacağım Avrupa ve Avrupa Birliği için. Bunlar olursa iyi olur. Amerikalılar, Almanlar konuşursa iyi olur. Konuşmazsa ne olur? Biz Kürtler zaten kaybedeceğimiz her şeyi kaybetmişiz, gerisi bana göre kazanmanın yol-yöntemleridir, onları da söylemeye çalıştım.

Değerli halkımıza bu vesileyle acı da olsa bazı şeyleri hatırlatmaya çalıştım. Yine PKK'lilere daha derinlikli ve çok açık ve net olabilecek bazı hususları açık, anlaşılır ve uygulanır düzeyde göstermeye çalıştım, bütün bunlardan acı duyulacak bir şey yok. Ama yiğitçe üstlenecek; şanlı, başarılı zafer görevleri vardır. İnancımız da bu temeldedir. Hepinizi bu temelde selamlıyorum, saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

1 Ocak 1999

Devrimde karar, sosyalizmde ısrar, atılım ve zafer

PKK KONGRELERİ– V

İzzet Baykal

II. Ulusal Konferans

1988 ve '89 yıllarında partiye dayatılan çok yönlü tasfiyeci girişimlerin boşa çıkarılması; gerillayı bozan, boşa çıkaran feodal komplocu, asi-avare çetecilik biçiminde kendini gösteren anlayış ve yaklaşımların mahkum edilerek tasfiye edilmesi, bu yılların kazanılmasını da beraberinde getirmiştir. Özellikle bu yıllar, tüm bozguncu yönelimlere karşın, gerillanın oturtulduğu ve geliştirildiği yıllar olurken, aynı zamanda '89'dan itibaren başlayan halk serhildanlarıyla da muazzam bir halklaşma ve gerilla-halk bütünleşmesinin üst boyuta sıçradığı bir süreç oldu.

'89 yılında Şırnak köylülerinin gerilla öncülüğünde başlattığı serhildan, '90'a girildiğinde Cizre ve Nusaybin'de gerilla şehadetlerine yönelik halkın tepkisi biçiminde daha bir üst boyuta sıçrayarak devam etti ve serhildanlar süreci de böylece başlamış oldu.

Bir yanda gerillanın nicelik ve nitelik olarak önemli bir düzeyi yakalaması; diğer yanda, halk serhildanlarının gündeme girmesi, partimizin '90 yılına güçlü bir giriş yaptığını da ortaya koymaktaydı. Ancak düşman da bu gelişmeleri izliyor ve bu hamlesel süreci önlemenin tedbirlerini almaya çalışıyordu. Daha '90'ın ilk ayında Önderlik Sahası'nda Şahin Baliç provokatörünün Hasan Bindal yoldaşı kaza süsü vererek katletmesi, Şener ve Sarı Baran'la birlikte önderliğe yönelik de gizlice bir komplo peşinde olmaları, düşmanın bu hamlesel süreci önleme çabaları olarak ortaya çıkmıştır. Çünkü '90 yılının daha ilk aylarındaki gelişmeler dikkate alındığında, baharla birlikte büyük bir atılımın yaşanacağı da açıktı ve daha kış sürecindeyken düşman bunu önlemeye çalışıyordu.

Hasan Bindal yoldaşın şehadeti, önderliği "*bu kişilikler aşılmadan, içteki tahribatlar önlenmeden, bu savaş geliştirilemez*" değerlendirmesine götürüyor. Bu değerlendirmenin ardından, parti içindeki küçük burjuva etkilere karşı savaş geliştirilerek mesafeler alınıyor ve bahar güçlü bir şekilde karşılanıyor.

'90 yılı aynı zamanda parti kongresinin gerçekleştirileceği bir yıl olması itibariyle de oldukça önem taşımaktadır. Aynı yıl Körfez krizinin de başlaması, mücadelemiz açısından birçok olanağın ortaya çıkmasını da beraberinde getirmiştir. En önemlisi de Güney'deki olanakların oldukça artmış olmasıdır.

IV. Ulusal Kongre'ye her türlü kolaylığı sağlamak, onun gündemini ve içeriğini ortaya çıkarmak; gerilla savaşımında kendini gösteren asi-çeteci ve kontra pratiğini fiili müdahaleyle engelleyerek, parti öncülüğünü yeniden ve daha güçlü bir şekilde tesis etmek, partinin aşındırılmaya çalışılan özünü korumak ve her alanda bir düzeltme hareketini gerçekleştirmek için bir Ulusal Konferans baharla birlikte gündeme girmişti.

Parti Önderliği, özellikle IV. Ulusal Kongre'ye hazırlık açısından II. Ulasal Konferans'a oldukça yüklenmişti. **Bizzat önderliğin katılımıyla gerçekleştirilen II. Konferans 3-14 Mayıs tarihlerinde yapıldı.** Parti Önderliği konferansa sunduğu raporda ve konferansta yaptığı konuşmalarda iç ve dış siyasal durumu ele alıp değerlendirmiş; parti, cephe ve savaş sorunlarımızı tüm yönleriyle ve daha çok güncel duruma ilişkin olarak kapsamlı bir şekilde ortaya koymuş, hata, eksiklik ve çizgi dışı anlayışları kökenleriyle birlikte açığa çıkartıp teşhir etmiş, sorunlara yaklaşım tarzı ve çözüm yollarını göstermiştir. Konferansta bu temelde, parti, cephe ve savaş sorunlarımız ve diğer konulara ilişkin zengin ve yetkin kararlara ulaşılmıştır.

II. Ulusal Konferans hemen hemen tüm sorunların çözüme kavuşturulduğu bir kongreye hazırlık zirvesi niteliğindeydi. Bu anlamıyla da, IV. Ulusal Kongre'ye oldukça kolaylık sağlayan bir platform olma özelliğini taşımaktaydı.

II. Ulusal Konferans'ta önderliğin çözümlemeleri ve bu temelde eleştirileri, parti öncülüğünü tıkamaya, partiyi kendi gerçek özünden uzaklaştırmaya çalışan tüm sınıf dışı anlayışların açığa çıkmasını sağlamıştı. Bu bağlamda, II. Ulusal Konferans'ta açıkça ortaya çıkan sorunun, savaş çizgisinin pratik uygulamasında yaşanan sorun olduğu tüm yönleriyle açığa çıkarılmıştı. İdeolojik-politik sorunlardan çok (ki bu yönüyle pek bir sorunun olmadığı, tersine bu alanda yüksek bir gelişme düzeyinin yakalandığı da ortadaydı) uygulama sorununun kendisini dayattığı ve mutlaka çözüme kavuşturulması gerektiği de açıktı. Aslında III. Kongre bu sorunu da çözüme kavuşturmuştu. Ancak bu sefer pratiğe yürüyüş tarzı sorun olarak ortaya çıkmıştı.

İşte bu sorunlara yönelik kapsamlı çözümlemeler ve eleştiriler III. Kongre'yle birlikte başlamış ve daha da geliştirilerek II. Ulusal Konferans'ta doruğa çıkarılmıştı. II. Ulusal Konferans'ta ortaya konulan bir gerçeklik de parti çizgi ve taktiğine karşı açık bir direnişin olmadığı, ancak bunu uygulamaya yetmeyen, doğru uygulamayan kişiliklerin olduğuydu. Bu kişiliklerin içine girdikleri durum, partiyi özünden boşaltmaktan başka bir anlam ifade etmiyordu. Bu durum tüm alanlar için geçerliydi. Partileşmeme, doğru tarzda savaşmama bu kişiliklerin temel özelliğiydi.

Tüm bu sorunları değerlendiren II. Ulusal Konferans, Parti Önderliği'nin yüksek çözümleme gücüyle bunları aşmaya çalışmış ve savaşımın sağlıklı bir tarzda gelişmesinin ancak parti öncülüğünü oturtmakla mümkün olacağını ortaya koyarak, bu yönlü bir dizi karar almıştı. Özcesi, **II. Ulusal Konferans, parti özünün ve parti çizgisinin korunması ve geliştirilmesinin zirvesel bir ifadesiydi.**

IV. Ulusal Kongre

"*PKK tarihi iyi incelendiğinde görülecektir ki, kritik dönemeçler özel günlerden çok, bir süreç sorunudur. Önderlik gerçeği gelişmelere göre kendini, örgütü, bireylerin düşünce ve ruhlarını önceden hazırlama, böylece gelişmelere yön verme özelliğiyle öne çıkmaktadır. Bu nedenle kongreler de resmi oturumların gerçekleştirildiği sınırlı bir sürenin ötesinde, hazırlıkların oluşturulduğu süreleriyle belirleyicidir.*" (Serxwebûn)

IV. Ulusal Kongre süreci de, aslında '88 yılının sonları ve ağırlıklı olarak da '-89 yılında başlar. '88 ve '89 yıllarının temel özelliği bir yanda mücadelenin oturtularak geliştirilmesi olurken, diğer yanda içten ve dıştan partiye kapsamlı tasfiyeciliklerin dayatıldığı bir süreç olmasıdır. Bu süreç IV. Ulusal Kongre'nin gerçekleştirildiği tarihe kadar devam eder. '89'un ilk aylarında başlayarak IV. Ulusal Kongre'ye kadar Parti Önderliği, "*partiyi, bireylerin düşünce ve ruhlarını önceden hazırlama, böylece gelişmelere yön verme*"ye çalışmış ve bu konuda önemli mesafeler alarak devrim lehine büyük gelişmeler yaratmıştır.

'87'den başlayarak, '88'de kapsamlı bir hal alan Kör Cemal ve Avukat Hüseyin Yıldırım provokasyonları, '89'da Hogir, '90'da Metin ve Şener provokasyonları bu yıllarda partiye dayatılan ve mücadelenin her alanını kapsayan, oldukça kapsamlı, düşmanla ilişki içinde çok yönlü provokasyonlardı. Tüm bu tasfiyeci girişimler parti içindeki bireylerin gerilikleriyle de birleşince tehlikenin büyüklüğü anlaşılır olmaktadır.

Parti Önderliği'nin '88'den başlayarak, ağırlıklı olarak '89'da geliştirdiği peşpeşe çözümlemeler ve fiili müdahalelerle partiye dayatılan tasfiyecilik tasfiye ediliyor ve bu yıllar böyle kurtarılıyor. Aynı zamanda bu '89'la birlikte kongre sürecinin başladığı anlamını da taşıyor. '89 Ocak çözümlemelerinden başlayarak peşpeşe geliştirilen çözümlemelerle sınıf ve parti dışı anlayışların, tasfiyeciliklerin mahkumiyeti gerçekleştirilirken, parti bünyesi de düşünsel ve ruhsal düzeyde tüm gelişmelere hazır hale getiriliyor.

'90 Mayıs'ında gerçekleştirilen II. Ulusal Konferans, ardından Haziran ve Temmuz çözümlemeleri IV. Kongre'nin teorik ve pratik hazırlığı olarak gündemleşmiştir. **Resmi olarak da IV. Ulusal Kongre çalışmaları Ekim çözümlemeleriyle başlatılmıştır.**

II. Ulusal Konferans'ın ülkeye taşırılması, kongre çalışmalarının daha da yoğunlaştırılması ve pratik hazırlıklarının yapılmasını ifade etmekteydi. Parti Önderliği'nin talimatlarıyla, müdahale faaliyetleriyle birlikte konferansın taşırılması da gerçekleştirilmiştir. Önderliğin gerçekleştirdiği düzenlemeler ve planlamalarla savaş zeminine ve tüm mücadele alanlarına yönelen gruplar, kongre için pratik-teknik hazırlıkları yürütmüş ve tüm güçleri kongreye hazırlamaya çalışmışlardır.

IV. Ulusal Kongre'nin görevlerini yerine getirebilecek yetkinlikte gerçekleştirilen II. Ulusal Konferans'ın yanısıra, her alan özgülünde de Kongreye Hazırlık Konferansları gerçekleştirilmiştir. Çalışma raporları ve bireysel raporlar hazırlanarak, kongreye öyle gidilmiştir. Tüm bu hazırlıklar önderliğin kongreye sunduğu Politik Rapor'la tamamlanmıştır.

Ekim çözümlemeleri, parti ve savaş sorunları, yönetim, kadro ve kişilik sorunlarını çözümlemiş ve netleştirmiştir. Parti öncülüğünü aşındıran, parti özüne ters düşen tüm tutum ve davranışlar, dayatılan taktik dışılıklar bütün yönleriyle açımlanmış ve çözüme kavuşturulmuştur. Parti Önderliği'nin kongreye sunduğu Politik Rapor da Ekim çözümlemelerine dayalı olarak geliştirilmiş ve kongrenin temel perspektifini oluşturmuştur.

Politik Rapor'un ardından geliştirilen "*Tüm partililer, IV. Kongre hazırlık sürecine ve bu temelde yeniden parti, ordu, cephe inşa faaliyetlerine tüm gücünüzle katılın!*" talimatıyla da, kongrenin gündem çerçevesini çizmiştir. Bu talimatta, kongrede ele alınması ve karara ulaşılması gereken konular tek tek açımlanmış, ayrıca IV. Ulusal Kongre Hazırlık Komitesi'nin de işlevi ve görevleri ortaya konulmuştur. **Hazırlık Komitesi 5 Kasım '90 tarihinde resmen göreve başlayarak kongrenin pratik-teknik hazırlıklarını gerçekleştirmeye yönelmiştir.**

Çalışmalar oldukça zorlu koşullarda gerçekleştirilmekteydi. Kongre ülke topraklarında gerçekleştirilecekti. Savaş zemininde kongrenin gerçekleştirilmesi, kuşkusuz birçok riski de beraberinde getiriyordu. Başta savaşı yürüten yönetim ve komuta yapısının kongre çalışmaları nedeniyle bir araya toplanması sözkonusuydu. Bu oldukça tehlikeli bir durumdu. Hem savaş içindeki güçlerin zayıflaması, eğitim sorunlarının çözümünün aksaması, hem de çok sayıda yönetim-komuta kademesinin toplu halde bir arada bulunması TC'nin saldırı olasılığı da gözönüne getirildiğinde hayli riskli bir durumdu. Yine Körfez krizi nedeniyle bölge yeni gelişmelere gebeydi ve her an bölgesel düzeyde bir savaşın başlama olasılığı vardı. **Böylesi zorlu koşullarda ülke zemininde IV. Ulusal Kongre 26-31 Aralık '90 tarihleri arasında başarıyla gerçekleştirildi.**

IV. Ulusal Kongre'ye dayatılan Şener provokasyonu

Kürdistan tarihinde ilk kez doğru bir önderlik altında, modern ve çağa uygun bir ideoloji-politika, strateji ve taktik doğrultusunda geliştirilen ulusal bağımsızlık savaşı, açık ki, sadece TC sömürgeciliği açısından değil, Kürdistan'ın stratejik konumundan dolayı bölge gericiliği ve emperyalizm açısından da oldukça önem taşıyan, emperyalist, sömürgeci ve gerici çıkarları sarsan, dünya ezilen halklarına ve proleteryasına umut ışığı olan bir savaşımdır. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımının bu önemi ve özelliği, onu hedef alan yönelimlerin boyutunu ve kapsamını da anlaşılır kılmaktadır. Dünya devrim tarihinde eşine ender rastlanır bir yönelim Kürdistan Devrimi'ne ve onun önderliğine karşı geliştirilmiştir. Bu, daha ilk grup olarak ortaya çıkışından itibaren başlamış, mücadelenin gelişimine paralel şekilde, oldukça kapsamlı bir hal alarak hemen her dönem PKK'ye, onun önderliğine yönelik olarak gündemleştirilmiştir. Bir partinin en üst organı konumundaki kongrelerin parti açısından önemi dikkate alındığında, yönelimlerin en çok hangi zeminde geliştirilmeye çalışıldığı da anlaşılır olmaktadır.

'82 yılında PKK II. Kongre'sine dayatılan Semir provokasyonu böyle bir yönelimin açık bir ifadesidir. '86'da III. Kongre'ye kendini dayatan Fatma unsurunun durumu da budur. Tasfiyeci çiyanlar, iki kongre arası süreçte de başlarını uzatmaktan geri durmamışlardır. Mücadele geliştikçe, ivme kazandıkça ve önemli kazanımlar elde ettikçe partiye içten dayatılan tasfiyeciliğin boyutu büyümüş, dıştan ise daha da şiddetlendirilmiştir. Ancak devrimci savaşımın kızgınlaşan ateşinde yanmaktan ve yenilmekten kurtulamamışlardır.

Geçmiş iki kongre sürecimizde ortaya çıkan ve III. Kongre sürecinden sonra da devamı niteliğinde gelişme gösteren tasfiyecilik, IV. Ulusal Kongre sürecinde de tüm geçmiş tasfiyeciliklerin üst boyutta bir bileşimi olarak partiye kendini dayatmıştır. Parti tarihimizde "*Şener Provokasyonu*" olarak geçen bu tasfiyeci girişimin boyutunu ve amaçlarını anlamak için dönemin koşullarını bir başka açıdan değerlendirmek gerekir.

'90 yılı, PKK öncülüğündeki ulusal kurtuluş mücadelesinin ivme kazandığı, gerillanın halk serhildanlarıyla da bütünleşerek düşmanı her alanda zora soktuğu ve TC'nin siyasi, askeri, ekonomik, diplomatik her alanda çöküşe gittiği, bunalımı yaşadığı bir yıl olurken, aynı zamanda Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle birlikte gelişen Körfez krizinin, TC ve Kürdistan üzerinde yarattığı etkilerin, bunun yol açtığı ve yol açacağı sonuçların giderek açığa çıktığı bir yıl olması itibariyle de önem kazanmaktadır. Bu yeni bir durumdur. Saddam'ın Kuveyt'i işgaliyle birlikte güçlerini Irak'ın güneyine yığması Güney Kürdistan'ın serbestleşmesini beraberinde getirirken, Saddam karşıtı emperyalist blokun ve onların bölgedeki işbirlikçilerinin de gözlerini Güney Kürdistan'a ve Kürtlere dikmesini ve kendi çıkarları açısından kullanabilecekleri bir alan olarak görmelerini sağlamıştır. Gerçi öteden beri bu alanla ve bu alandaki işbirlikçi güçlerle belli bir çerçeve doğrultusunda ilişkilenmeleri varolmuştur. Ancak yeni durum çok daha farklıdır. Hem Saddam aleyhine ve hem de (en önemlisi) gelişen Kürdistan Devrimi'ni engellemeye yönelik bir tampon bölge oluşturma düşüncesinin pratikte anlam bulması, bu yeni durumda oldukça elverişli koşullara kavuşmuştur. Ancak bunun için, özellikle emperyalizme yamanmaya çalışan TC'nin yeni bir taktiğe başvurması gerekmektedir.

TC, ulusal kurtuluş savaşının dayatımıyla, Kürdistan'ın artık eskisi gibi idare edilemeyeceği gerçeğinin ortaya çıkmasıyla ve bunun getirdiği bunalımın ve çöküşün derinleşmesiyle '90'lı yıllara gelindiğinde artık Kürt meselesini ağzına almaya, resmi ağızlarca bazı serbestliklerden bahsetmeye başlamıştı. Bunu zorunlu kılan temel neden, hiç kuşkusuz PKK öncülüğünde giderek büyüyen ve gelişme gösteren ulusal kurtuluş savaşıdır. Ancak, bir yan etki olarak Körfez krizi ve bunun olası sonuçları da TC'yi etkilemekteydi. Çünkü hem gelişen mücadele ve hem de ortaya çıkan yeni durum ve bunun koşulladığı yeni taktikler, artık geleneksel baskı sisteminin yetersiz kaldığını ortaya koyuyordu. TC, özel savaş taktiğinden de hiçbir zaman vazgeçmiyor ve bunu yürütmeye de devam ediyordu; ancak biraz makyajlayarak. Bu makyaj, açık ki, sahte reformcu bir Kürtçülük makyajıydı.

Küçük-burjuva reformizmi, sahte reformculuk nefes alamaz durumdan, tasfiye edilmekten kurtarılarak canlandırılmak ve ayakta tutulmak isteniyordu. Bu, özellikle Avrupa emperyalizminin, sosyal demokrasisinin bir politikasıydı. '88'lerden itibaren TC de bunu ikinci bir taktik olarak zaman zaman gündeme getiriyordu. Avrupa emperyalistlerin eliyle örgütlendirilmeye ve PKK'ye karşı alternatif olarak çıkarılmaya çalışılan Komkar, Tevger vb. gibi oluşumlarla PKK'nin direnişi kırılmaya, tasfiye edilmeye çalışılıyordu. Bu, salt dıştan dayatılan bir tasfiyecilik girişimiyle sınırlı değildi kuşkusuz, bir de bunun PKK içindeki ayağı örgütlendirilmek isteniyordu. Hedef de buydu, yani içten PKK'yi tasfiye etmek. Emperyalizmin sürekli başvurduğu ve oldukça yetkinleştiği bir taktikti bu. Dönem dönem parti içinde ortaya çıkan tasfiyeci girişimlerin özünde de bu vardı: Askeri güçle tasfiye edilemeyen partiyi, işbirlikçi-reformist bir çizgiye çekmek. PKK içinde dayatılan tüm tasfiyeciliklerin temel özelliği buydu. '82'lerde ortaya çıkan Semir'in, '86'larda Fatma'nın, '88'lerde Avukat Hüseyin Yıldırım'ın, '90'larda Şener'in ve en son olarak da Şemdin unsurunun birleştikleri ortak nokta buydu: Si-

lahlı mücadeleyi tasfiye etmek, PKK'yi reformist bir çizgiye çekmek. İlginçtir, hiçbir tasfiyeci daha farklı bir özellikle ortaya çıkmamıştır ve yine hiçbiri varlığını sürdürememiş, sonuçta hepsi düşmanla buluşmuş ve düşmanın yanında PKK'ye karşı açık saldırıya geçmişlerdir. Bu durum, hiçbir devrim tarihinde görülmeyen bir özelliktir. Kuşkusuz bu, Kürdistan'ın toplumsal yapısını ve PKK oluşumunun özelliklerinden kaynağını almaktadır.

'90 yılında (kongre yılında) ortaya çıkan ve partiye dayatılan Şener provokasyonu bu bağlamda daha da anlaşılır olmaktadır. '90 yılında hem TC'nin PKK direnişi karşısında içine düştüğü çöküş ve hem de Körfez kriziyle ortaya çıkan yeni durum karşısında TC, bir yandan özel savaş taktiğini uygularken, diğer yandan da sahte Kürtçülükle de bu vahşi özel savaşını şirin gösterme taktiğine başvuruyordu. O dönem Özal şahsında dillendirilen politikalar bunun açık bir ifadesiydi. Aslında daha '88'lerde bu taktiğin uygulanma hazırlıklarının işaretleri vardı. '88 yılında Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde PKK'li savaş esirlerinin gerçekleştirdiği açlık grevinin talepleri arasında bulunan "*görüşmelerde Kürtçe konuşma serbestisi*", Özal tarafından en üst düzeyde kabul edilmiş ve bu, medya aracılığıyla da duyurulmuştu. Kuşkusuz o dönem PKK'li savaş esirleri TC'nin bu taktik tutumunun ayırdında değillerdi. Ancak Özal'ın bu tutumunun altında yatan gerçekliğin reformist bir çizgiyi dayatma olduğu Parti Önderliği tarafından anında farkedilerek açığa çıkarılmıştı. **O dönem Avukat Hüseyin provakatörünün "*ılımlı-demokratik PKK*" dayatmasının Özal'ın bu tutumuyla yakından bağı vardı ve bu önderlik tarafından deşifre edilmişti.**

Aynı dönem zindanda bulunan Şener unsurunun da hazırlanma dönemidir. Şener unsuru da TC'nin bu politik taktik tutumuna denk bir hazırlık süreci içerisindedir. Şener unsurunun zindan pratiği genelde biliniyor. '84 öncesi zindan pratiğindeki sahtekarlık, direnişin 45. gününden sonra Ölüm Orucu'na katılımı, '84 direnişinde tek tip elbise uygulamasını önce reddetme, sonra teslim olma ve tüm tutsaklara giydirme çabası, istiklal marşını okuyarak elbise giymesi, dolaylı ve dolaysız çabalarla Hilvan-Siverek direnişini ve direnişçilerini tasfiye etmeye çalışması... Ki o dönemde Şener unsuru, yönetim üzerindeki etkisini de kullanarak birçok arkadaşın tecrit edilmesini sağlamıştır. İlginçtir, **'93'lerde partiden kaçarak önderliğe karşı açık ve iğrenç bir saldırıya geçen Selim Çürükkaya unsuru da, aynı dönemde Hilvan-Siverek direnişini "*çapulculuk ve eşkiyalık*" olarak nitelemiştir.** Şener'in '88'lerden sonra gerçekleştirilen sürgünlerle yönetimi-temsilciliği eline geçirmesi ve bir bütün olarak da '84'lerden itibaren düşmanın uyguladığı rehabilitasyon politikasına denk bir pratik izleyerek, içten bu politikanın uygulayıcısı olması (bunu arkadaşlarla ilişkileriyle, tavır ve davranışlarıyla açıkça sergilemekteydi, ancak hiçbir tutsak bunun farkında değildi) Şener unsurunun zindan pratiğinde görülen ve öne çıkan yanlar olmaktaydı. Aynı dönemler içerisinde annesinin de dışarıyı kontrol etmesi ve bu konuda oldukça öne çıkması-çıkarılması (ki daha sonra bu ailenin düşmanla ilişkileri de açığa çıkarılmıştır) birbirini tamamlayan unsurlar olmaktaydı.

Zindanda hazırlanan ve bir "*PKK temsilcisi*" olarak '89'da dışarıya salınan Şener unsuru, hazırlık sürecini asıl dışarıda tamamlamıştır. "*Zorla askere alındığı ve elbise giymeyerek direndiği*" şeklinde annesinin yaydığı söylentiler, propagandalar esnasında, o, hazırlık sürecini tamamlamaktaydı.

O dönem, TC'nin anılan politikalarına denk bir yaklaşımla yurt dışında bulunan ve sosyal demokratlaşan TKP, TC'den icazet alarak Türkiye'ye dönmenin hazırlığı içerisindedir. Yıllardır temel dayanağı konumunda olan reel-sosyalizmin çözülüşüyle birlikte TKP, salt söylemde de olsa dillendirdiği bazı belirlemeleri de (marksizm, leninizm, anti-emperyalizm, vb. gibi söylemlemlerdir bunlar. Aslında bu söylemlerin özellikle Mustafa Suphilerden sonra oldukça saptırıldığı da bilinen bir gerçekliktir) inkar etmeye başlamış, tümüyle emperyalist politikalarının bir uzantısı durumuna gelmişti. "*NATO'ya ve AET'ye evet, PKK'ye hayır*" kampanyalarını yürütmekte ve kendini TC sömürgeci faşizmine uysal, şirin gösterme çabalarını sergilemekte, "*PKK'yi silahlı mücadeleden vezgeçirme*" gayreti içerisindeydi.

TKP'nin icazet alarak Türkiye'ye dönmesi ve sol bir versiyonu konumunu alması, böylelikle TC de yitirdiği dış itibarını kurtarmaya çalışacaktı. Ama diğer yandan kitleleri silahlı mücadele seçeneğinden uzaklaştırarak solu düzenle bütünleştirme çabası veya politikası önündeki en büyük engel açık ki PKK'nin silahlı direnişiydi. Komkar, Tevger, Sol Birlik vb. bu engeli aşmayı başaramamıştı, TKP de başaramamıştı. O zaman bunun yine içten PKK'ye dayatılması gerekiyordu ve bunun için de en uygun isim uzun yıllardır hazırladıkları Mehmet Şener'di.

Şener unsurunun zindandan çıkar çıkmaz TKP'yle buluşması, onların legal yayın organlarına yardım etmesi, ilk adımını zindanda attığı tasfiyeci girişiminin, porovakasyonunun ikinci adımıydı. Bunun üçüncü ve son adımı da parti içerisinde önderlik düzeyinde etkili olarak partiyi ele geçirmesiydi. Bunun için de en uygun ortam kongreydi. Özal'ın o dönem dillendirdiği bazı taktik adımları da kuşkusuz bu tasfiyeci girişimle bağlantılıydı ve belki de önceden anlaşması yapılan hususlardı. Çünkü tüm bu girişimlerin hepsi birbirini tamamlayan bir bütünlük oluşturmaktaydı.

Şener unsuru akademi alanına gelir gelmez bu oyununu sahnelemeye koyuldu. Şener'in akademi alanında Parti Önderliği'ne yaklaşımlarını önderlik "*korkunç yağcılık*" olarak değerlendiriyor. Önderliğe tanrı diye tapınma gösterisi, diğer tasfiyecilerde olduğu gibi Şener unsurunda da var. Tabii bunun altında yatan gerçeklik de ihanet oluyor. Yani bir yandan "*en değme önderlik değerlendirmelerini yapma, alttan alta ise ihaneti örgütleme.*" Diğer bir deyişle "*korkunç yağcılıkla korkunç hainliğin içiçe geçişi.*"

TC'nin, ülkemizde yarattığı toplumsal parçalanmışlığı sürekli kullanarak ve körükleyerek örgütlemenin önünde bir engel olarak diktiği bilinen bir gerçeklik. Bu, partimizin ilk ortaya çıkışında da partiye dayatılan ve örgütlenmenin önüne geçilmeye çalışılan bir olgu. "*Dersimcilik, Kuzeycilik*" gibi dayatmalar daha ilk adımlar atılırken dayatılıyor. Bunlarda TC'nin etkisini, kontrolünü görmemek mümkün değil. Alevilik, sunnilik vb. ayrışmalar da yine bu temelde kullanılıyor. Öngörülen solculuk, düzen solculuğu, işbirlikçi solculuk; diğer bir ifadeyle KDP ve TKP solculuğu olabilir ancak. Bu, partiye kadar da uzatılıyor. Parti'nin Güney'de gelişmesiyle, buna bir de Güneycilik ekleniyor. Güneycilikte KDP etkisi, Kuzey'de aydınlar içinde de TKP etkisi: İşte partiye dayatılmak istenen ulusal ve sınıfsal konumlanış. Şener ve Sarı Baran denilen unsurların becermek istedikleri de bu.

Şener unsuru, PKK içinde ortaya çıkan tasfiyecilik tarihini iyi özümsemiş, dayandıkları zemini ve kaybettikleri noktayı iyi kavramış, bir anlamda tümünün bir bileşimi şeklinde ortaya çıkan bir unsur. Parti bünyesi içindeki bireylerin, kadroların geriliklerini ve zayıflıklarını çok iyi kullanıyor. Partiye karşı öfkeli olanları tespit ediyor, bunları etkileyerek önderliğe karşı yöneltiyor. Hemen her alana el atarak örgütlemeye çalışıyor. Sıra kongreye geliyor. Kongreyi ele geçirmek için de her türlü yöntemi mübah görüyor. Öncesinde de Hazırlık Komitesi'ni ele geçirmeye çalışıyor. Kongredeki tüm belgelerin altına imza atıp onaylayarak parti içinde yükselmek istiyor.

Önderlik, IV. Ulusal Kongre'ye dayatılan Şener provokasyonunu değerlendirirken şu noktalara vurgu yapıyor: "En çok güç verdiğimiz ve en çok yardımcı olduğumuz provokatör yine saflığımızı, kadronun gafletini kullanarak, zindan tecrübesini ve etkisini de ardına alıp, kendini maskeleyerek ve yine dörtte üç kadro hesabı yaparak sözümona kongreyi ele geçirecekti. Bunun gerçeği daha sonra iyice anlaşıldı. Bu olay, PKK'nin çizgisini altüst eden, özellikle silahlı savaşımı aşındırmayı ve ortadan kaldırmayı temel hedef edinen, yine örgütlenmesini tamamen aşındıran, bunun yerine TC'nin geliştirmek istediği sahte partiye benzer bir oluşuma PKK içinde yol açan 'işbirlikçi PKK'-liliği' çok ustaca partiye dayatmaktı. Tabii bunu tespit etmek bizim için zor değildi. Örgütsel çizgiyi ısrarla dayatmak ve derinleştirmekle bunları açığa çıkartmakta güçlük çekilmeyecekti. Ancak burada da örgütlenmeye gelmeyen ne kadar kişilik, ne kadar kadro varsa hepsi bu provakatör tarafından partiye karşı kullanılmak istendi. Bu provakatör, yaşadığımız zor günleri ve amansız mücadele sürecini, silahlı savaşımın sonuç alıp alamayacağını, gerillanın oturup oturmayacağını, Hogir gibilerinin pratiğini ve yine silahlı mücadelenin büyük sorunlarını ve zorluklarını sinsice kullanarak, bütünüyle gerillayı halkın başına bela gibi göstermeye ve bu temelde mahkum etmeye çalıştı. İşte PKK'nin radikal çizgisi ona göre böyle mahkum edilecek, özel savaşın hizmetinde bir sivilleşme ve bugün sözü edilen sözde 'demokratikleşme' gerçekleştirilecekti."

Aynı dönem içerisinde Özal'ın "*PKK'ye af*" şeklinde bir tasarısı da vardı ve bu kamuoyunda tartışılıyordu. Açık ki bununla hedeflenen, zindan zemininde ortaya çıkan Şener provokasyonunun, yine zindan çıkışlarıyla beslenmesiydi. Çünkü o dönemde zindandaki tutsaklar hem Şener'in ve hem de düşmanın uyguladığı rehabilitasyon politikasının ağır etkisini yaşamaktaydılar. Özal'ın "*sivilleşme ve demokratikleşme*" planlarına yatkın burjuva hümanist bir kafa yapısı ve yaklaşım zindanlarda önemli oranda gelişmekteydi. Bunun ağır etkisini yaşayan tutsakların dışarıya çıkarılması ve Şener eliyle önderliğe karşı kullanılması, TC için önemli bir fırsattı. Kuşkusuz bu durum TC'nin dış itibarını kurtarma açısından da önemliydi. Ancak Şener'in çok çabuk ortaya çıkarılması ve tasfiye edilmesi, TC'nin bu oyununu çabuk bozdu. Ve PKK için çıkarılması düşünülen "*af*", PKK'li tutsaklar dışında tüm tutukluların dışarıya salınmasıyla sonuçlandı. İçeride rehin olarak bırakılan PKK'li savaş esirlerine yönelik de saldırılar gerçekleştirildi. Açık ki bunlar Şener unsurunun tasfiye edilmesinin yarattığı hazımsızlığın bir sonucuydu.

Şener unsuru, kongre süreciyle birlikte açığa çıkarılarak tasfiye edilmişti. Aslında önderlik çok daha önceden durumu farketmişti ve onu açığa çıkarmanın koşullarını hazırlamıştı. Kadroların durumu farketmesi, ancak kongre sırasında Şener unsurunun kendinden emin, büyük bir cüretle ortaya koymak istediği görüşleriyle mümkün olmuştu.

Neydi Şener provokatörünün görüşü? Özü şuydu: "*Gerilla rolünü oynamıştır, Güney'e çekilmelidir (tasfiye edilmelidir), artık siyasal mücadele yöntemi esas alınmalıdır.*" İlginçtir, aynı dönemlerde zindanda bulunan Selim Çürükkaya unsuru da aynı paraleldeki düşüncelerini zindanda utangaçça da olsa şöyle dillendiriyordu: "*Hep 'dağ, dağ' diyorsunuz. Aklınızı dağla bozmuşsunuz. Çıkıp dışarıda halkı siyasal mücadelenin içine çekmek lazım.*" Yine o dönem, TC'nin tutumu da buna paraleldi. Gözaltına alınanlara "*dağa gitmeyin, gerilladan, silahlı mücadeleden soyutlanmış bir PKK'yi burada da savunabilirsiniz*" deniyordu.

Değinmiştik, bundan önceki süreçlerde de PKK'nin içinden çıkan tasfiyecilerin temel hedefi gerilla, silahlı mücadele ve bunların yaratıcısı ve geliştiricisi önderlikti. Emperyalist ve sömürgeci politikalara uygun "*reformist-ılımlı bir PKK*" yaratmak bunların temel yönelimlerini oluşturuyordu. En son temsilcileri Şemdin unsurunun hedefi de bu değil miydi?

Bunların gerillaya olan düşmanlıkları nasıl açıklanabilir? Kuşkusuz emperyalist ve sömürgeci politikaların bir gereğidir bu. Yine orta sınıfın damgasını taşımaktadır. Emperyalizmin, sömürgeciliğin ve tüm gerici yapılanmaların çıkarlarını sarsan, onları canevinden vuran gerillaya düşmanlıkları anlaşılırdır. Silahlı mücadeleye salt askeri anlamıyla karşı olmaları da anlaşılırdır. Ama Kürdistan'da gerillanın yüklendiği misyon dikkate alındığında, neden çok daha fazla düşman oldukları ve tasfiye etmeye çalıştıkları daha da anlaşılır olmaktadır. Çünkü Kürdistan'da "*gerillacı bir düşünürdür, gerillacı bir örgütleyicidir, gerillacı bir askerdir, gerillacı halkın arasındaki bir önderdir, gerillacı bir yurtseverdir, kültür yaratıcısıdır. Yani halkın her türlü gelişimine cevap veren bir öncüdür... Gerillacı, bugün Kürdistan somutunda bütün yaşam gözeneklerini açmak ve yeni yaşamı kurmakla mükellef dört başı mamur bir önderdir. Bütün siyasal, kitlesel, kültürel, hatta ekonomik yaşamın çözümleyici gücüdür. Gerillacı, hiçbir ülkede görülmemiş düzeyde bizde kitlelerin sosyal yaşamına yön verecek, kitleleri sosyal yaşamdan siyasal yaşama sürükleyecek bir motordur. İşte bütün bunların, neden bizim gerilla yaşamını salt bir askeri yaşam olarak ele alamayacağımızı, toplumu her yönden kuşatan bir toplumsal önderlik kurumu olarak ele alacağımızı netçe gösteriyor.*" (Parti Önderliği) Yine bütün bunlar, düşmanın ve onun içteki uzantılarının, tasfiyecilerin neden gerillaya bu kadar düşman kesildiklerini de netçe gösteriyor. Hele bu, dünya ölçeğinde sosyalizmin bayraktarlığını yapan ve yeni sosyalist insanın en seçkin temsilcisi olan bir gerillaysa eğer, gözükara bir düşmanlığın nedenleri de çok rahatlıkla anlaşılır.

Şener provokatörü işte böyle bir misyonu olan gerillayı hedeflemişti. Ancak, PKK'deki önderlik gerçekliği karşısında tasfiye olmaktan kurtulamadı. Kongreyi ele geçirme hesapları yapan Şener unsuru tasfiye edilirken, IV. Ulusal Kongre partinin özünü, çizgisini koruyarak ve geliştirerek büyük bir başarıyla sonuçlandı.

IV. Ulusal Kongre'nin özellikleri

IV. Ulusal Kongre, önderliğin yoğun çabaları üzerinde gerçekleştirilmiştir. Önderliğin çözümlemeleri, talimatları, Ulusal Konferans'ın gerçekleşmesi ve güçleri ülkeye taşırarak yaptığı hazırlıklar kongrenin başarıyla sonuçlanmasını getirmiştir.

Geçmiş dört yıllık süreçte ortaya çıkan başarılar ve başarısızlıklar IV. Kongre'nin dayanaklarını oluşturmuştur. Kongrede geçmiş dört yıllık pratiğin sorgusu ve değerlendirmesi yapılırken, özellikle parti özünü bozan, saptıran, savaşı sabote eden tüm çizgi dışılıklara ve tasfiyeci girişimlere karşı etkin bir mücadele verilerek, bunda başarıya ulaşmanın yolunun partileşmekten geçtiği açık bir şekilde ortaya konulmuş ve bu pratikte de doğrulanmıştır. IV. Ulusal Kongre, bir kere daha tasfiyeci, komplocu ve provokasyona dayanan yaklaşım ve çabalarla mücadelenin doruğu olmuştur. Çizgi dışılıklara düşmemenin etkin tedbirleri de bu Kongrede alınmıştır.

IV. Kongre'yle birlikte bütün alanlarda yeni başlangıçlar yapılmış, sağlanan netleşme ve alınan tedbirler bir dönüm noktası niteliğinde olmuştur. "*Yenilenme sürecinin önderliğin yetkin temsilinden geçen yaklaşım ve çabalarla başarılacağı ilkesi, kongremizin üzerinde yürüdüğü ve çalışmalarına egemen kıldığı ilke olmuş, bu çerçevede önderliğe bağlılığın, tüm militanları onu uygulamaya davetin platformu niteliğini taşımıştır.*" (Serxwebûn)

IV. Ulusal Kongre'de öne çıkan bir diğer konu da şehir devrimleriydi. Halk serhildanlarının geliştiği ve artık muazzam bir kitleselleşmenin yaşandığı bu süreçte, şehirlerde de etkin bir mücadelenin yürütülmesi ve bu alanlarda serhildanların örgütlendirilmesi büyük önem kazanmaktaydı. Kongre, bu konuda önemli kararlara ulaştı. Bunun yanında, geçmişte içiçe yürütülen ve birçok zarara yol açan gerilla ve cephe faliyetlerinin tamamen birbirinden ayrılması da kongrenin önemli bir kararıydı. Bununla birlikte parti ve cephe üyelikleri de net bir ayrıştırmaya ve resmi bir işleve kavuşturuluyordu. Savaşın karargahlar sistemine göre yürütülmesi ve her alanda askeri akademilerin örgütlendirilmesi karar altına alınıyordu. Savaşın ve birliklerin de yeni bir düzenlemeye göre örgütlendirilmesi ön görülüyordu.

IV. Ulusal Kongre'de, dünyadaki değişiklikler gözönüne alınarak dış ittifaklarda da temel değişiklikler gündeme gelmiş ve karara bağlanmıştı. "Buna göre **artık klasik dış ittifaklar yerine, dışta ulusal kurtuluş hareketleri, marksist-leninist özü koruyan sosyalist güçler ve ileri kapitalist ülkelerdeki barış hareketi, insan hakları savunucuları gibi, ilerici demokratik güçler stratejik müttefik olarak alınacaktır.**" (Serxwebûn)

Tüm bunlarla birlikte IV. Ulusal Kongre'nin belli başlı özelliklerini sıralamak yararlı olacaktır.

***1)* Öncelikle IV. Kongre'nin bir ulusal kongre olması, bu kongrenin en temel bir özelliği olarak ortaya çıkmaktadır.**

Geçmiş kongrelerin hiçbirine bu sıfat takılmazken IV. Kongre'ye bu sıfatın takılması önemlidir. Kuşkusuz bundan önceki kongreler de ulusal niteliklidir, ancak ulusun tümünü kapsama anlamında bir gelişmeye henüz ulaşılmadığından bu sıfat kullanılmamıştır.

'90'lara doğru geldiğimizde, PKK'nin Kürdistan'ın tüm parçalarında etki ve otoritesi artmış, tüm parçalar açısından önderlik rolü öne çıkmış, diğer parçalarda da ağırlaşan ulusal mücadelenin sorunları PKK çizgisi doğrultusunda bir çözüme ihtiyaç duyma durumuna gelmiştir. Bununla birlikte, ülkemizin diğer parçalarında partinin önemli çalışmaları sözkonusu olmuş, her parçada önderliksel gelişim kendini göstermiştir. Tüm bu nedenlerden dolayı IV. Kongre, ülke çapında ulusal bir kongre olma özelliği taşımıştır. Hem içeriği ve hem de bileşimi bu nitelikte olmuştur. IV. Ulusal Kongre, diğer parçalardan da önemli bir temsil gücüne kavuşmuş ve böylesi bir bileşimle toplanmış, bu bağlamda ulusal bir birliğe de ulaşılmıştır. Bununla birlikte, diğer

"Önderlik, IV. Ulusal Kongre'ye dayatılan Şener provokasyonunu değerlendirirken şu noktalara vurgu yapıyor: 'En çok güç verdiğimiz ve en çok yardımcı olduğumuz provokatör yine saflığımızı, kadronun gafletini kullanarak, zindan tecrübesini ve etkisini de ardına alıp, kendini maskeleyerek ve yine dörtte üç kadro hesabı yaparak sözümona kongreyi ele geçirecekti. Bunun gerçeği daha sonra iyice anlaşıldı. Bu olay, PKK'nin çizgisini altüst eden, özellikle silahlı savaşımı aşındırmayı ve ortadan kaldırmayı temel hedef edinen, yine örgütlenmesini tamamen aşındıran, bunun yerine TC'nin geliştirmek istediği sahte partiye benzer bir oluşuma PKK içinde yol açan 'işbirlikçi PKK'liliği' çok ustaca partiye dayatmaktı."

parçalardaki mücadelenin durumu kongrede değerlendirilmiş, bu parçalardaki ulusal kurtuluş savaşımının sorunları tartışılmış ve bu parçalara yönelik olarak da çeşitli kararlara ulaşılmıştır.

***2)* IV. Ulusal Kongre'nin diğer bir özelliği de, I. Kuruluş Kongre'sinden sonra ülke topraklarında gerçekleştirilen ilk kongre olmasıdır.**

IV. Ulusal Kongre'nin ülkemizin dağlarında ve sıcak savaş ortamında gerçekleştirilmesi oldukça anlamlıdır. Her şeyden önce "*bu, düşmanın vatansızlaştırma çabalarına karşı vatana sahip çıkmanın, bağımsız ve özgür Kürdistan'a ulaşmanın siyasal, örgütsel ve askeri hamlesidir. Kurtuluş savaşını oturtmanın, özgürlük yürüyüşünü zaferle taçlandırmanın dönülmez kararıdır. Artık her şeyin vatanın özgürleştirilmesine adanması gerçekliğinin ve vatan topraklarından kopulmayacağının ilanıdır. Kesin zaferi elde etmenin ve kazanmanın andıdır.*" (Serxwebûn)

Özcesi, IV. Ulusal Kongre'nin, bütün çalışma alanlarını temsil eden güçlü bir bileşimle ve sıcak savaşın yaşandığı ülke topraklarında gerçekleşmesi oldukça önemli ve anlamlıdır.

***3)* IV. Ulusal Kongre, bir gerilla kongresi olması özelliğiyle de ortaya çıkmaktadır.**

III. Kongre sonrası süreçte gerillayı sabote eden, onun asgari kurallarını dahi işletmeyerek asi-avare çeteciliğe büründürmeye çalışan, gerilladaki parti öncülüğünü gözardı ederek, temel özelliği olan siyasal bir güç olmaktan uzaklaştırmaya çabalayan ve dolayısıyla yenilginin koşullarını hazırlayan tüm tasfiyeci girişim ve yönelimler Parti Önderliği'nin direkt müdahaleleriyle boşa çıkarılmış ve mahkum edilmişlerdir. Ancak '90'lara gelindiğinde de geçmiş tahribatların etkisi görülmekteydi. Gerçi önderliğin fiili müdahaleleriyle bir atılımsal süreç başlatılmış ve gerilla halk serhildanlarıyla bütünleşerek parti taktiğine ulaşmada belli bir mesafe katetmişti. İşte IV. Ulusal Kongre aynı zamanda gerillanın güçlü hamle yapmasının da zeminini oluşturmuştur.

IV. Ulusal Kongre'de en çok askeri sorunlar tartışılmış ve çözüme kavuşturulmuştur. Denilebilir ki gerçek temelleri üzerine oturtulmuş gerilla savaşı bu süreçten sonra başlamıştır. Özellikle gerilladaki parti öncülüğü sorunu, IV. Ulusal Kongre'yle kesinkes özüne kavuşturularak oturtulmuştur. Yine gerilla taktiğinin ve kurallarının uygulanması bağlamında da kongre güçlü perspektifler sunmuştur. Savaş bölgelerinin tek tek faliyetlerinin değerlendirilmesi ve halk ayaklanmalarıyla gerillayı bütünleştirme yönündeki çalışmalar kongre muhtevasının temelini oluşturmuştur. Ulusal kurtuluş savaşımının temel taktiği gerilla olduğundan, yaşanan dönem ve gelecek açısından da bu yön temel alındığından dolayı, IV. Ulusal Kongre bir gerilla kongresi olarak da tarihe geçmiştir. Zaten kongre bileşimi de kongrenin bu özelliğinin açık bir ifadesi olmuştur.

***4)* IV. Ulusal Kongre, aynı zamanda bir halk Kongresi olma özelliğine de sahiptir.**

IV. Ulusal Kongre'nin gerçekleştiği tarihi süreç, Kürdistan'da muazzam bir halk hareketinin, halk serhildanlarının gerçekleştiği süreçtir. Yeniden ülkeye dönüşle başlayan halkın örgütlendirilmesi çalışmaları, 15 Ağustos Atılımı'yla ivme kazanmış ve Kürdistan halkı kendi öncüsünü, gerillasını bağrına basmıştır. '85 yılında halkın siyasi ordulaşmasının adı olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kuruluşuyla halk örgütlülüğü kurumlaşmaya başlamıştır. Sömürgeci baskı ve zor sistemi bu gelişmenin önünde engel teşkil etse de, halk henüz bir ayaklanma safhasına ulaşmasa da, '90'lara kadar Kürdistan halkının örgütlendirilmesi çalışmaları gerillanın öncülüğüyle önemli bir düzeyi yakalamıştır.

'90'lara gelindiğinde tüm bu çalışmalar meyvasını açık bir şekilde vermiş ve halkın ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun öncüsü PKK'ye olan desteği dosta da, düşmana da gösterilmiştir. Artık halk serhildanları sürecine girilmiştir. Bu, oldukça önemli bir süreçtir. Birçok gelişmeye ve kazanıma yol açan bu süreç, gerillanın halkın örgütlülüğünü geliştirerek siyasi gücünü açığa çıkarması, serhildanların da gerillayı büyütmesi şeklinde bir seyir izlemiştir. Yine bu süreç, çözüm olunması gereken bir takım sorunları da beraberinde getirmiştir. Bu sorunlar, açık ki devrimin sorunlarıdır. Özcesi, halk iktidarı, halk demokrasisi sorunudur. Yine halkın yönetimi, örgütlenmesi ve eğitimi sorunudur.

İşte IV. Ulusal Kongre, böylesi bir süreçte, yani halk serhildanlarının boy verdiği bir süreçte gerçekleştiğinden ve bu tür sorunlara cevap olma platformu özelliğini de taşıdığından, aynı zamanda bir halk Kongresidir.

Bir kere Kürdistan'da bir ikili iktidar (dereceli iktidar) durumu sözkonusudur. Düşman etkinliğinin kırıldığı yerlerde halkın öz yönetim organının, iktidar organının da ortaya çıkması gerekmektedir. Süreç bunu koşulluyor. IV. Ulusal Kongre, bu soruna çözüm gücü olmuş ve "*geriletilen düşman iktidarına karşı geliştirilen halk iktidarı, ulusal iktidarı; halk iktidarının organları ise Halk Komiteleri (Koma Gel'ler)dir*" (IV. Ulusal Kongre kararları) diyerek Koma Gel'lerin kurulması kararını almıştır.

IV. Ulusal Kongre bununla da yetinmemiş, uluslaşmanın ve haklaşmanın, halkın iradesinin en üst organı olma konumunu taşıyacak olan bir Ulusal Kongre ve Ulusal Meclis'in kurulması kararına da ulaşmıştır. Bu, Ulusal Birliği sağlamada ve halkımızın dünya halkları arasındaki onurlu yerini almada, en üst düzeyde iradesini oluşturmada tarihi bir karardır. **IV. Ulusal Kongre 'de kuruluşu kararlaştırılan halkımızın iktidar organları olan Ulusal Kongre ve Ulusal Meclis çalışmaları hâlâ devam etmekte ve bugün gelinen aşamada sonuçlanma aşamasına varmış bulunmaktadır.** Aslında kararın alındığı süreç, bu kurumlaşmaların rahatlıkla oluşturulabileceği bir süreçti. Bunun koşulları oldukça olgunlaşmıştı. Ancak, "*bu kurumlaşma, sadece PKK tarafından oluşturulan cephelerin birliği değil, dışımızda kurulmuş olan yurtsever ve ulusal nitelik taşıyan diğer örgütleri de bağrında toplamayı hedefler*" (IV. Ulusal Kongre kararlarından) olduğundan ve bu güçler tarafından sürekli engellerle karşılaşıldığından günümüze kadar hâlâ gerçekleşmemiştir. Bir türlü ulusal birliğe gelmeyen, ulusal bilinç, ulasal çıkar ve kaygı yerine, dar-aşiret, kabile ya da örgüt çıkarları ve kaygısı esas alındığından süreç bu denli uzamıştır.

***5)* IV. Ulusal Kongre'nin en temel diğer bir özelliği devrimin hukukunun kesinleştirilmesidir.**

Ezen-ezilen, sömüren-sömürülen sistemi içerisinde oturan sınıflı toplum, hak ve adaletin olmadığı bir toplumsal yapıyı ifade eder. Kölelerden başlayarak, günümüze kadar yürütülen hak ve adalet mücadeleleri; özünde sosyalizm arayışı ve mücadelesidir. Marx, Engelslerden başlayarak bilimsel temelleri üzerine oturtulan sosyalizmin özünde bu vardır. Sosyalizm, en genel tanımıyla hakkın ve adeletin insan özüne uygun ve insana yaraşır bir şekilde gerçekleştiği bir toplumsal sistemdir.

Bilimsel sosyalizmin günümüzdeki en seçkin ve en önde gelen temsilcisi PKK, dolayısıyla hakkın ve adeletin temsilcisidir. PKK, haksızlıklara ve adeletsizliklere karşı savaşımın en usta yürütücüsüdür. Haksızlığın ve adeletsizliğin günümüz dünyasındaki en önde gelen temsilcileri olan emperyalizme, sömürgeciliğe, siyonizme ve gericiliğe karşı mücadele bunun en yalın ifadesidir. Hakkın ve adaletin bilimsel tarzdaki uygulayıcısı PKK, hiç kuşkusuz bunu kendi bünyesinden başlatarak tüm topluma yayacak ve böylelikle yeni, sosyalist bir toplumsal formasyonu yaratacaktır.

Bir halk hareketi olarak PKK bünyesine gelen sınıf ve katmanlardan bireyler, açık ki, kendileriyle birlikte geldikleri sınıfın hak ve adelet anlayışını da getirmektedirler. Bunun da ifadesi, haksızlık ve adeletsizlik olmaktadır. Parti içi sınıf mücadelesi, aynı zamanda bu haksızlığın ve adaletsizliğin uygulayıcılarına karşı yürütülen amansız bir mücadeledir. Ancak bu tipler, parti içinde ve yürütülen sıcak savaş ortamında, aşamadıkları bu tür anlayışlarını konuşturduklarında oldukça olumsuz ve tahripkar bir rol oynamaktadırlar. Bunun örnekleri parti tarihimizde çokça vadır. "*Feodal-komplocu mantık, küçük-burjuva ruh hali ve bireysel üsluplar yüzünden, içe ve dışa yönelik bazı haksız, yersiz ve erken cezalandırmalara gidilmiştir. Parti çıkarları ve devrimin doğal sonuçları adına yapılan bu uygulamalar, devrimi hedefinden saptırmadan partisel gelişmeyi sabote, tasfiye ve demoralize etmekten, kitlelerin ve dış kamuoyunun partimizi yanlış tanımısına kadar bize ağır zararlar vermiştir.*" (Serxwebûn)

İşte IV. Ulusal Kongre, tüm bu nedenlerden dolayı adeta bir mahkeme rolü oynayarak ve ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde ilk olarak, gerek parti içinde ve gerekse sivil kesimlere yönelik gerçekleştirilen cezalandırmaları gündemine almış ve bu konuda partimizin hak ve adalet anlayışını açık bir şekilde ortaya koymuştur. Bu temelde soruşturma komisyonu oluşturularak yargılama ve sorgulamalar yapılmış, parti anlayışıyla çelişen tüm yanlış uygulamalar mahkum edilmiştir. İnsanı esas alan ve bir insanlık hareketi olan partimizin bu tür yanlış uygulamaların karşısında olduğu ve bunlarla sonuna kadar mücadele ettiği açık bir şekilde ortaya konulmuş; sonuçta hak ve adalet yerini bulmuştur.

Tüm bunlardan hareketle IV. Kongre, haksız yere cezalandırılan belli sayıda insanın itibarını iade etme kararına varmıştır. Hak ve adalet anlayışı, partimizin sosyalist kimliği ve özüdür. Saptırılmaya çalışılan bu öz, IV. Ulusal Kongre'yle birlikte titizlikle korunmuştur.

***6)* IV. Ulusal Kongre'nin, aynı zamanda sosyalizm kongresi olma özelliği vardır.**

1989-90'lar reel-sosyalist sistemin peş peşe çözülüş yıllar oldu. 1960'lardan itibaren başlayan bilimsel sosyalizmden sapma (bu tarih daha da eskilere dayandırılabilir), sosyalist ilkelerden uzaklaşma çözülüş sürecinin ve çöküşün başlangıcını oluşturdu. Özünde çözülen ve çöken bilimsel sosyalizm değil, ondan sapmayı ve bozulmayı ifade eden reel-sosyalizmin ta kendisiydi. Bilimsel sosyalizmin çözülüşü mümkün değildir. Çünkü "*sosyalizm insanlık tarihiyle birlikte kendisini gittikçe bilimsel kılan bir ütopya olarak gelişmiştir... İnsanlaşma bir anlamda sosyalleşmeyle başlar. Sosyalizm bu sosyalleşmenin daha bilimsel ifadesi olma iddiasındadır. Dolayısıyla sosyalizmden kuşku duymak, insandan ve onun sosyal varlığından kuşku duymaktır. Bu da mümkün değildir. İnsan sosyal bir varlık olarak varoldukça ve geliştikçe sosyalizm de varolacak ve gelişecektir. Tabii bu, gelişmenin dönemeçlerine göre giderek daha çok zenginleşecektir. İnsanlığın kendi kimliğiyle çizdiği yazgısı nereye kadar gider ve neye el verirse, sosyalizm de aynı düzeyde bunun aydınlanmış ifadesi olacaktır.*" (Parti Önderliği) Dolayısıyla çözülenin bilimsel sosyalizm olmadığı çok açıktır. Reel-sosyalizmin yaşadığı sorunlar ve bunalımlar, bilimsel sosyalizme kesinlikle maledilemez.

Egemenler, sömürücüler kendilerine toplumun ve toplumsal emeğin üstünde bir yer edindiklerinden, sosyal mücadeleleri ve sosyalizmi reddetmişlerdir. Toplumu toplum yapan ve sosyalizmin de özünü teşkil eden çalışanların emeği, bu güçler tarafından gasp edildiğinden, sosyalizme düşmanlıkları anlaşılırdır. İnsanlık tarihi, emek ve sömürücülerin mücadele tarihidir aynı zamanda. Dolayısıyla sömürücülerin, emeğin ve onun bilimsel ifadesi olan sosyalizmin inkarı ve reddi üzerine kurulu politikaların anlamak mümkündür. Her sistem kendisinin sonsuz olduğunu iddia ettiği gibi, kapitalist-emperyalist sistem de kendisinin sonsuz olduğunu iddia eder. Bu anlamda, kendisinin reddi üzerine ortaya çıkan sosyalist sistemi tasfiye etmenin tüm çabalarını sergiler.

kalınmamış, ayrıca "*uluslararası alanda sosyalizmin ve marksizm-leninizmin karşı saldırılar ve ihanetten korunması, yaşatılması ve geliştirilmesi için siyasal-pratik görev ve tedbirleri de uygulama amacını partimizin önüne koymuştur.*" (Serxwebûn) Kongrede bu yönlü alınan kararlara bakıldığında sosyalizmin düşünsel ve eylemsel temsilinin nasıl yapıldığı daha iyi anlaşılacaktır. Bu konuda IV. Ulusal Kongre'de alınan kararlar şunlardır:

> ***"IV. Kongre, ülke çapında ulusal bir kongre olma özelliği taşımıştır. Hem içeriği ve hem de bileşimi bu nitelikte olmuştur. IV. Ulusal Kongre, diğer parçalardan da önemli bir temsil gücüne kavuşmuş ve böylesi bir bileşimle toplanmış, bu bağlamda ulusal bir birliğe de ulaşılmıştır. Bununla birlikte, diğer parçalardaki mücadelenin durumu kongrede değerlendirilmiş, bu parçalardaki ulusal kurtuluş savaşımının sorunları tartışılmış ve bu parçalara yönelik olarak da çeşitli kararlara ulaşılmıştır."***

1) Bilimsel sosyalizmin devrimci özüne sahip çıkmak ve bunu uluslararası platformlarda temsil etmek.

2) Bilimsel sosyalizme yönelik saldırıları boşa çıkarmak ve gelişip güçlenmesini sağlayan uygulama gücüne kavuşturmak.

3) Bilimsel sosyalizmin içeriğine ve ruhuna uygun uluslararası enternasyonalist faaliyetlere katılmak ve desteklemek.

4) Bilimsel sosyalizmin yeniden saygınlığına kavuşturulmasını sağlamak ve uygulama gücünü geliştirmek için enternasyonalist faaliyetleri geliştirmek ve onu uluslararası alanda maddi ve örgütlü bir güce dönüştürmeyi hedeflemek, bunun gerekli imkan ve koşullarını değerlendirmek.

5) 'Devrimci Sosyalist Enternasyonal' kuruluşunu gerçekleştirmek için bugünden başlayarak hazırlıkları başlatmak, bunun çalışmalarını yürütmek, önümüzdeki V. Kongre'ye kadar bu alanda somut ve sonuç alıcı hedeflere ulaşmak gerekir.

1917 Ekim Devrimi'yle tarihte ilk kez emeğin iktidara ulaşması ve sosyalizmin bir toplumsal sistem olarak ortaya çıkması, kapitalist-emperyalist sistemin emeğin gaspı üzerine kurulu şatolarını sarsmıştır. Sonsuz ilan ettikleri saltanatlarının ayakları altında kaydığını farkeden egemenlerin, gerçekleşen sosyalist sisteme azgınca saldırıları bu süreçten sonra daha da artmıştır. Sıcak ve soğuk savaş yılları ardından, gerçekleşen sosyalizmin yetmiş yıl sonra çözülmeye başlaması, kapitalist-emperyalist sistem için sosyalizmin gözden düşürülmesinde önemli fırsat olarak kullanılmıştır. Reel-sosyalist sistemin yaşadığı bunalımı ve çözülüşü fırsat bilen emperyalizm ve her türden gericilik, kendi çıkarları ve sömürüleri için bilimsel sosyalizme azgınca yönelmişlerdir. Reel-sosyalizmin mevtası başında kadeh tokuşturan bu güçlür "*sosyalizm bitti, yaşayan ve sonsuza dek sürecek olan sistem bizimkidir*" propagandalarıyla insanlığın umutlarını ve ütopyasını karartmaya, yok etmeye çalışmışlardır.

Salt bu güçler değil, bilimsel sosyalizmi bir doğma biçiminde ele alan, sosyalizmin yaratıcı özünü kavramayan ve reel-sosyalizmi kendilerine kıblegah yapan kimi "*sol*" güçler de bu çöküşle sarsılmış ve savrulmuşlardır. Dün emeğin kurtuluşunu ve devrimi dillerinden düşürmeyen ve bu konuda kimseye papuç bırakmayanlar, reel-sosyalizmin çözülüşünün ardından beyinlerini ve yüreklerini kapitalist pazarlara bir meta olarak sunmaktan kaçınmadılar. En iğrenç düşkünlük ve döneklik de bu kesimlerde yaşandı.

Özcesi '90; her kesimden ve yönden bilimsel sosyalizme saldırıların yaşandığı ve gözden düşürülmeye çalışıldığı ve bunun doruğa çıkarıldığı bir yıldı. İlk ortaya çıkışından itibaren bilimsel sosyalizmin ve onun devrimci, yaratıcı özünü esas alan, kendini doğmalara hapsetmeyen ve gelişimini de bu esas üzerinde sağlayan, bunun yanında reel-sosyalizmin yaşadığı sorunları da daha '70'lerde gören ve sosyalizmin kazanımlarını inkar etmeden, ama mevcut sistemi de doğru tahlil eden PKK tüm bu saldırılar ortamında kendi sosyalist gelişimini sürdürmüş ve bilimsel sosyalizmin temsilciliğini yapmıştır. Çünkü "*partimiz, daha başından itibaren bilimsel sosyalizmi herhangi bir devletin, ulusun, gücün, kurumun, kişinin tekelinde olmayan ve bu tür olgularla özdeşleşmeyen bilimsel bir dünya görüşü olduğunu, insanlığın kurtuluşunu ve özgürleşmesini en bilimsel bir tarzda ifade etmeyi başaran bir yorumlama, eylem ve uygulama anlayışı olduğunu ortaya koymuştur.*" (IV. Ulusal Kongre kararlarından)

Bilimsel sosyalizme dört koldan saldırıların gerçekleştiği ve bunun doruğa çıktığı '90 yılında kongresini gerçekleştiren PKK, bu kongrede sosyalizm mücadelesini vermiştir. Kongrede sosyalizme sahip çıkılmıştır. Bu tarihi önemde bir olaydır. O günkü dünya koşulları gözönüne getirildiğinde bunun önemi anlaşılır.

IV. Ulusal Kongre'de salt sosyalizme sahip çıkılmayla ve bunun en yüksek düzeyden vurgusunun yapılmasıyla sınırlı

Alınan bu kararlar, herkesin sosyalizme saldırdığı bir dönemde, PKK'nin bilimsel sosyalizme nasıl sahip çıktığını ve nasıl temsil ettiğini açıkça ortaya koymaktadır. Dolayısıyla, IV. Ulusal Kongre, aynı zamanda bir sosyalizm kongresidir diyoruz. Sonrası süreç de PKK'nin bu konudaki temsil gücünü ortaya koymuştur. Önderliğin sosyalizme yaptığı teorik ve pratik katkılar, PKK'de gerçekleşen sosyalizmin dünya ölçeğinde 21. yüzyılın sosyalizm yüzyılı olacağı ve bunun daha bugünden dünya ölçeğindeki en seçkin ve en önde gelen temsilcisinin PKK olduğunu ortaya koymaktadır.

IV. Ulusal Kongre, Körfez Savaşı'nın arifesinde gerçekleştirildi. Kararlar, güçlü ve doyurucu tartışmalar sonucunda alındı. Bu, yeni bir süreci başlatıyordu aynı zamanda. Kuşkusuz sadece Kürdistan Devrimi'nin sorunlarıyla ilgili de değil, kongrenin değerlendirme ve kararları, bölgesel düzeydeki devrimci gelişmelere de yeni boyutlar kazandırıyordu.

"*IV. Ulusal Kongre, dışta ve içte son derece yapıcı ve kritik tarzda ortaya çıkan hızlı gelişmeleri karşılama ihtiyacı olarak ortaya çıktı ve gerek bir bütün olarak geçmişi kapsamlı olarak değerlendirmesi, gerekse de geçmişin analizinden çıkardığı dersler temelinde, sözkonusu güncel gelişmelere uygun olarak geleceğe yönelik güçlü karar, sonuç ve perspektiflere ulaşmasıyla buna cevap verdi. Kongremiz, dünyamızın, bölgemizin ve devrimimizin girdiği, her bakımdan köklü özellikler gösteren, altüst oluşların gerçekleştiği yeni dönemin ürünü olarak toplandığı için, bunun özelliklerine göre muhteva kazandı; parti öncülüğümüzün, tarihsel-evrensel rolü gereği dönemin bu ağır güncel ve uzun vadeli sorunlarına bilimsel sosyalist devrimci doğrultuda çözüm üretme amacını taşıdı ve bu konuda ciddi sonuçlara ulaştı.*" (Serxwebûn)

Sürecek

Ortadoğudaki dengeler ve olası gelişmeler üzerine

M. Can Yüce

● baştarafı 1. sayfada

çelişki en yoğun bir şekilde bu bölgeye taşırılmaktadır.

Neden bu böyle oluyor? Bunun Ortadoğu'nun dünya coğrafyasındaki önemi ile ilişkisi olduğunu düşünüyoruz. Hem jeopolitik, hem iktisadi nedenler bizi böyle düşünmeye götürüyor. Ortadoğu'nun kıtalar arası bir konumda olması dünyanın önemli su, tarım ve yer altı kaynaklarının bu bölgede bulunuyor olması bizim böylesi bir sonuca ulaşmamıza neden olmaktadır. Buna, değişen dünya dengeleri ortamında yeni dengeleri oturtmada Ortadoğu'nun özel bir anlam teşkil ettiğini de eklememiz gerekmektedir.

Ortadoğu'nun tarihsel olarak da dünya nezdinde aynı durumu yaşadığı karşımıza çıkmaktadır. Bu nedenle Ortadoğu bugün yaşadıklarına yeni tanık olmuyor. Farklı tarihsel koşullarda farklı biçimler arzetsede benzeri durumlar defalarca yaşanmıştır.

Ortadoğu insalığın ilk ortaya çıktığı, insanlaşmanın başladığı yerlerin başında gelmektedir. İlk büyük dinler burada ortaya çıkmış, oradan da dünyaya yayılmıştır. Yine Ortadoğu defalarca büyük savaşlara sahne olmuştur. Dünyanın en güçlü devletleri dünyada hakim hale gelmek için öncelikli olarak buraları ele geçirmek istemiştir. Kıtalar arası ticaret ancak buradan giriş yapılarak sağlanmıştır. Tarihte böylesine önemli bir yer teşkil eden Ortadoğu, sonraki yıllarda da bu önemini korumuştur. Dünya savaşlarında, bölgesel savaşlarda, ya da sistemsel değişikliklerde yine bu şekilde öne çıkmıştır.

Tarihte böylesine öneme sahip olan Ortadoğu'da yaşanan bu gelişme beraberinde bugününküne benzer durumlar yaratmıştır. Yine dikkatler bu bölgeye çekilirken, gelişmelerin eşiği olarak görülmüştür. Şimdi Ortadoğu dünya tarihinde bugüne kadar oynadığı rolü oynamaya aday görülüyor. Bu gün Ortadoğu'da varolan oturmamışlık, belirsizlik böylesi bir sonucun ortaya çıkmasına neden olacak verileri sunmaktadır. Bu, böylesi bir sonucun ortaya çıkmasının niyet düzeyinde bir istek olmasından da öte bir anlam ifade etmektedir.

Dünyada dengeler değişmiştir. Bu değişiklik geçmişte varolan dengelerin değişmesidir. Ve bir belirsizliği ifade etmektedir. Bu anlamda bir giriş dönemi olduğu yönünde bizi düşünmeye götürüyor. Yine bu değişikilik; dünyada yeni dengelerin oturtulmasında, oluşturulmasında, yeni güçlerin veya varolan güçlerin kendi aralarında yeniden bir yaklaşım içine girdikleri bir süreci anlatmaktadır. Bu anlamda da değişen dengelerle; ara bir dönemi anlatmış oluyoruz.

1990'nın ilk yıllarına kadar dünyanın belirli dengeleri vardı. Siyasi ve askeri durum bir ölçüde bunun bir göstergesiydi. Sosyalist sistem ve kapitalist sistem bu dengelerde temel taraflar durumundaydılar. Siyasal anlamda diyebiliriz ki, tüm gelişmelere damgasını bu güçler vuruyordu. Sosyalist sistem, reel sosyalizmin çözülüşüyle birlikte bir taraf olmaktan çıktı. Bu, dünya ölçeğinde dengenin bozulması anlamına geldi. Çünkü dengelerin taraflarından biri ortadan kalkmış oldu. Kalan tarafın da yaşanan böylesi bir değişiklikte eski konumuyla yaşaması mümkün değildir. Buna göre kendini eski konumundan çıkartıp yenilenme gibi bir görevle karşı karşıya bırakması bir zorunluluktu. Önüne buna göre yeni hedefler koyması gerekmekteydi. Artık eski dengeler içinde oluşturduğu ekonomik , askeri, siyasi kuruluşlar tekrar gözden geçirilerek değişen şartların ihtiyacını karşılayacak düzeye getirilmeliydi. NATO eskinin NATO'su, IMF eskinin IMF'si olamazdı. Yine reel sosyalizmin karşısına tek vücut olarak çıkan kapitalist-emparyalist devletler ortadan kalkan düşman karşısında olduğu gibi, bir arada kalıp hep bir ağızdan aynı sözcükleri dile getiremezlerdi. Eski dengelerin değişmesi işte böylesi sonuçları beraberinde getirdi. Ve dünyada bunun bir sonucu olarak gelişmeler yaşanmaya başladı.

Eski dengeler içinde taraf olan kapitalist-emparyalistlerin jandarması, önderi ABD, dengelerin değiştiği dünyaya çıkarları temelinde bir düzen vermeye çalışırken eski dengeler içinde kapitalist-emperyalits tarafta yer alan Fransa, Almanya, Japonya gibi devletler yeni değişen şartlarda daha fazla söze ve yere sahip olmak istediler. Eski dengeler içerisinde karşı tarafın temsilcisi olan SSCB'nin çözülmesi ile birlikte yerine oluşan Rusya'nın kendini angaje ettiği karşı taraf içinde kendine göre bir ağırlık üstlenmesi, oluşan yeni süreçte tüm bu güçler arasında yeninden dengelerin kurulmasını gerekli kıldı. Bu durumda günümüzde yaşanan gelişmeler kaçınılmaz bir sonuç olarak ortaya çıktı. Balkanlar, Kafkasya, Afrika ve Asya'nın çeşitli alanları tam bir kaynayan kazan haline geldi. Daha şimdiden eskinin revaçta, tartışılmaz askeri, siyasi, ekomomik kuruluşlarının kaderinin ne olacağı tartışılmaya başlandı.

Dünyada yeni dengelerin oturtulması, bu anlamda belirsizlik ve geçiş sürecini anlatan dengelerin değişmesi, Ortadoğuya da en sarsıcı bir şekilde yansıması kaçınılmazdı. Yukarda belirttiğimiz gibi, Ortadoğu'nun tarihsel jeopolitik, iktisadi rolü bunu olanaksız kılmaktadır.

Dünya petrol kaynaklarının önemli bir bölümü Ortadoğu'dadır. Eski dünya dengelerinin en katı şekilde oturtulduğu bu dengeler içinde tarafların birbirine hakim hale gelmek için kıyasıya mücadele ettikleri alanların başında gelen yer Ortadoğu'dur. Ve Ortadoğu'da yaşanacak olan bir hakimiyetin diğer bölgelere ve kıtalara taşırılması içten bile değildir. Böylesi önemli bir alanda dengeler bozulmuştur. Ve bozulan dengelerin de dünyanın diğer bölgelerine oranla daha büyük sarsıntılara neden olması kaçınılmazdır. Ve öyle de oldu. Hâlâ sarsıntılar devam ediyor. Körfez savaşı sonrası yaşanan gelişmeler bunun kanıtıdır. Ortadoğu panaroması bunu en açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

İran İslam Cumhuriyeti değişen dengeler ortamında öne çıkmak istemiştir. Bunun için bir hayli mücadele etmiştir. Çeşitli Ortadoğu devletleriyle ilişkiler geliştirirken, radikal islamın gelişmesinde de rol oynamıştır. Bunun karşısında ABD emperyalizminin ekonomik ve siyasi ablukasına maruz kalırken, kendisi de başta Almanya olmak üzere diğer emperyalist devletlerle ilişki arayışı içine girmiştir. Gelinen noktada ise, dengeler içinde yerini bulmak için kendini liberalize etme gibi bir durumla karşı karşıya kalmıştır. Bölge sorununda daha aktif, daha etkili bir yer alma hızı yavaşlamıştır. Suriye'nin durumu da öncekine oranla daha bir geri duruşu ifade etmektedir. Yoğun baskı, tehtid altında kendi iç denge ve dinamiklerini de hesaplayarak böyle bir tutum geliştirimeyi kendi çıkarına görmüştür. Ürdün, Türkiye ve İsrail'nin başını çektiği militarist kamplaşmanın asli bir üyesi haline gelirken, Mısır da bölgedeki eski etkinliğinin avantajlarını da kullanarak daha çok bu militarist kamplaşmanın içinde yer alır durumdadır. Eskiden emperyalizm, sosyalizme, sonra da İran İslam radikalizmine karşı geliştirdiği "*islamcılık*" bir anlamda miladını doldururken, onu ortaya çıkaranlar için de bazı tehlike sinyalleri vermektedir. Hamas'ın ve Afganistan'daki Taliban'ın durumu bunu göstermektedir. Militarist kamplaşmanın asli üyeleri İsrail ve Türkiye için de durum hiç iç açıcı değildir. İsrail'de İzak Rabin'in katlinden sonra oluşan hükümet yeni bir erken seçimle karşı karşıya kalırken, Arap-Yahudi çelişkisinin çözümündeki karşıtlığının neye malolabileceğini görmüştür. Çağını doldurmuş, artık hiçbir siyasal güç tarafından kabul görmeyen, Kürdistan devrimi karşısında ısrarla ayakta durmaya çalışan TC ise, günü kurtarmaktan öte bir politika izleyemez hale gelmiştir.

> "Dünya petrol kaynaklarının önemli bir bölümü Ortadoğu'dadır. Eski dünya dengelerinin en katı şekilde oturtulduğu bu dengeler içinde tarafların birbirine hakim hale gelmek için kıyasıya mücadele ettikleri alanların başında gelen yer Ortadoğu'dur. Ve Ortadoğu'da yaşanacak olan bir hakimiyetin diğer bölgelere ve kıtalara taşırılması içten bile değildir. Böylesi önemli bir alanda dengeler bozulmuştur. Ve bozulan dengelerin de dünyanın diğer bölgelerine oranla daha büyük sarsıntılara neden olması kaçınılmazdır."

Irak ise Ortadoğu'da değişen dengelerin en etkili yaşandığı bir ülke durumundadır. Kendisi değişen dengeler içinde daha fazla pay sahibi olmak isterken, varlık-yokluk noktasına gelmiştir. Bir ölçüde Ortadoğu'nun yeni güç dengelerine göre oturtulmasında bir kilit olarak görülmektedir. Bu açılacak kilit anlamındadır.

Ortadoğu'da yaşanan tüm bu gelişmeler bozulan dengelerin açığa çıkardığı gerçekler olmaktadır. Bu, Ortadoğu özgülünwde bir geçiş dönemini ve bu geçiş döneminde yeni kurulacak olan dengelerin oluşmasında yer sahibi olacak güçleri de ortaya çıkartmıştır. Bu güçler dünya gerçekliği içinde yer alan ve artık eski bir güç olarak siyaset sahnesinde yerini alacak olanlardır.

Bunlar kimlerdir?

Biz biliyoruz ki, son yüzyıl içinde Ortadoğu'da dengeler Ortadoğulu olmayan güçler tarafından belirlenmiştir. Kapitalizmin emperyalist aşamasıyla birlikte yarı-sömürge olmaktan kurtulamayan Osmanlı devletinin Ortadoğu'da etkinliğini kaybetmesi, yine o zamana kadar Ortadoğu'da Osmanlıya karşı bir egemenlik savaşı veren İran'ın da aynı duruma düşmesi bu gerçekliğin başka bir cepheden görülmesi olmuştur. Tarihin önceki aşamalarında da Ortadoğu'da dengeler dünyada egemen olmaya çalışan devletler tarafından belirlenmek istenmiştir. Bu Ortadoğu'da egemen hale gelmeyle ilişkili bir durumdur. Bugünkü Farsların atası olan Perslerin kendisi de zamanla Ortadoğulu halkaların bir mesubu olsa da dünyaya açılmada Ortadoğu'da egemen hale gelmeyi kendisi için bir zorunluluk saymıştır. Bu gerçeklik Ortadoğu kökenli olmayan Roma için de geçerlidir. Mekodanya kralı İskender dünyada egemen hale gelmede Ortadoğu'nun fethini kendisi için bir zorunluluk olarak görmüştür. Tarihin ilerleyen yıllarında (Ortadoğu kökenli olmalarına rağmen) oluşan islam imparatorlukları da aynı gerekliliği kendileri için bir zorunluluk kabul etmişlerdir. Ortaçağ boyunca Mısır-Memlük, Türk-Osmanlı, İran-Safavi devletleri arasında süren kıyasıya savaşın nedeni bu gerçekliktir. Yakın tarihte de yaşananlar yine bu çerçevededir. Çarlık Rusyası'nın Ortadoğu'ya açılmak istemesi ve Almanya'nın doğuya açılan kapı olarak görmesinin nedeni budur.

Tarihsel olarak da bu şekilde kurulmaya çalışılan Ortadoğu dengeleri, Ortadoğu gerçekliğini temsil etmediği içindir ki, sürekli bir değişkenlik yaşanmıştır. Bu kaçınılmazdır da. Ortadoğu'da kendi dinamiklerine dayanma, dengelerin belli bir süre ihtiyaçlarını karşılama temelinde hayatta kalması mümkün olsa da, iç dinamikler ve bu tarihsel gelişme bunun sürekli olmasını olanaksız kılmıştır. Onun içindir ki, Ortadoğu'da dengeler insanlığın tarihsel gelişimi içinde sürekli değişkenlik yaşamıştır. Bu gerçeklik tamamlamak üzere olduğumuz son yüzyılımız için daha da geçerlidir. Tarihin önceki evrelerinde bölgeyle doğrudan şu veya bu biçimde ilişkili olanlar Ortadoğu'da dengelerin kurulmasında rol sahibi olurken bu yüzyılımızda Ortadoğu ile doğrudan coğrafik ilişkisi olmayanlar göstermelik olsa da bölge güçlerinden bazılarıyla geliştirdikleri ilişkilere dayanarak bu dengelerin oluşumunda belirleyici olmuştur. Birinci Dünya Savaşı sonrası Ortadoğu sınırlarının belirlenmesinde rol oynayan Serv, Lozan ve Ankara antlaşmaları bunun somut kanıtıdırlar. Fransa'nın, İngiltere'nin ve bazı işbirlikçi güçlerin, devletlerin çıkarlarına göre Ortadoğu'daki dengeler bu süreçte belirlenmeye çalışılmıştır. ABD daha sonra bu sürece dahil olmuştur. Tamamıyla belirlenen dengeler bu devletlerin güçlerine ve çıkarlarına orantılıdır. Burada hesaba katılmayan Ortadoğu halkları ve Ortadoğu'nun gerçek sabipleridirler. Onun içindir ki, Ortadoğu'da son yüzyılımızda kurulan dengeler yıkılmaya mahkumdurlar. Bu yüzden ilk kurulduğu andan itibaren sürekli bir çatırdama ve değişiklikler yaşamıştır.

Yüzyılımızın başında Ortadoğu'da kurulan dengelerde İsrail diye bir devlet bulunmuyordu. Ancak İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra böylesi bir devlet kurulmuştur. Yine Suriye ile Lübnan diye ayrı devletler yoktu. Bunlar birleşik bir krallıktı. Ama İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Suriye ve Lübnan diye ayrı ayrı devletler oluştu. Hatay ayrı bir bölgeydi. Bir Cumhuriyet ve Cumhurbaşkanı vardı. Daha sonra ki yıllarda bunun Türkiye'ye ilhakı yaşandı. Yine Kürdistan sınırları, ayaklanmalar sonrası yıllarca sömürgeci devletlerin uzlaşmasıyla kendi içinde uyarlamalara tabii tutuldu. Yaşanan bu değişiklikler bununla da sınırlı kalmadı. Darbeler, ayaklanmalar birbirinin ardı sıra gelişti. Suriye'de, Irak'ta, İran'da rejimler değişti. Pakistan'da ve Afganistan'da da benzeri durumlar yaşandı. TC sürekli bir kriz, sürekli darbeler içinde bulundu. Bölge güçlerinin yaşadığı bu gelişmeler uluslararası güçlerin bölgeye yaklaşımını ve ilişkilenmesini belirli bir değişkenlik içinde tuttu. ABD, Fransa ve İngiltere'den daha etkili bir güç olarak öne çıktı. 1990'lara kadar dünya dengelerinde belirleyici taraflardan biri olarak kalan SSCB yaşanılan bu değişiklikler içinde belirleyen bir taraf olarak yer aldı. Ve Ortadoğu'daki dengeler buna göre belirlendi. Bir yandan ABD, diğer yandan SSCB, öbür taraftan da bu devletlerle doğrudan ilişkili olan devletler ve bazı akımlar, hareketler tarafından bu dengeler oluşturulmuş oldu.

Yüzyılımızın sonuna doğru geldiğimiz ve geçiş dönemi diye adlandırdığımız bu süreçte, yukarda bahsettiğimiz güçler arasında dengenin bozumasıyla birlikte, Ortadoğu tekrar dengelerin belirlenmesine gebe hale gelmiş bulunmaktadır. Bu durum dengelerin yeniden kurulması önceden bölge dışı güçler tarafından kurulan dengelerin reddini ifade eder bir içeriğe sahiptir. Çünkü eski dengelerin bozulma nedenleri dış güçler tarafından bir türlü yeni dengelerin oturtulamaması, bölgede açığa çıkan, ya da kendi gelişim evresini tamamlayarak ve bir taraf olarak ortaya çıkan bölgenin asıl dinamikleri, güçleri bunu engellemektedir. Bugün Ortadoğu'da yaşanan gelişmeler ve çelişki-

lerin şiddeti bu gerçeği somut olarak ortaya çıkarmaktadır.

Tarihte olmadığı kadar, bölge güçleri, dinamikleri kendini ifade etme, bir taraf olarak ortaya çıkma gücüne bugünulaşmışlardır. Bölge güçleri, devrimci dinamikler bölgede yeni dengelerin kurulmasına müsade etmeyeceklerini açıkça belirtmektedirler. Bir kimlik olarak ortaya çıkıp, bir taraf olduklarını ilan etmektedirler. Bugüne kadar hep Ortadoğu'da dengeler dış güçler tarafından belirlenmiştir. Bölgenin asıl güçleri sadece bu tarafların üzerine hesaplar yaptıkları parandalar durumundaydılar. Artık bu değişmiştir. Rolün asıl sahipleri, aktörleri tarih sahnesinde yerini almışlardır. Ortadoğu'da mevcut durumda dengeler yerine oturmamış ve bir belirsizlik yaşanmışsa, asıl nedeni de bu gerçekliktir. Bir tarafta eskiden olduğu gibi, Ortadoğu'da gelişmeleri belirlemek isteyen dış güçler dururken, diğer tarafta da belirleyici olmak isteyen bölgenin asıl güçleri bulunmaktadır. Mevcut süreçte yaşanan gelişmelere damgasını vuranda bunlar arasındaki karşıtlıktır.

Bu durum Ortadoğu'da yeni dengeleri kimlerin belirleyeceğini ve belirlemek isteyeceğini de ortaya koymaktadır. Bu noktada karşımıza çıkan dış güçler dendiğinde başta ABD olmak üzere diğer kapitalist devletlerdir. Belirtildiği gibi, bunun başını ABD çekmektedir. ABD geçmiş dönemdeki temel taraf olma özelliğini korurken, SSCB'nin bıraktığı boşluğu da kendi çıkarları doğrultusunda doldurmak istemektedir. Buna "*yeni dünya düzenini Ortadoğu'ya oturtmak*" adını vermektedir. Bu nedenledir ki, geçmiş süreç dengelerinde bir taraf olan Suriye'ye yönelik teslim alma çabalarını yoğunlaştırmış, yine dengeler arası oynayan Irak'ı yeniden biçimlendirme gereği duymuştur. İran'ı çekeceği uzlaşma içinde tekrar kendi pazarlarını açmak için faaliyetler geliştirmiştir. Arap-İsrail çelişkisinin odağında bulunan Filistin sorunun çözümünde tam da reformizmi dayatarak Filistin radikalizmini teslim almak istemiştir. O güne kadar unuttuğu Kürtleri de hatırlayarak, yeni önermeler geliştirmiştir. Tüm bunlar ABD'nin Ortadoğu'da yeni dünya düzenini oturtmak için tasarladığı "*dikensiz gül bahçesi*"ni yaratma doğrultusunda attığı adımlardır. Kendisi için önüne böylesi bir proje koyan ABD, tam da bu noktada bir aç kurt edasıyla diğer müttefiklerin çıkarlarını bir kenara iterek onlarla karşı karşıya gelmekten çekinmemiştir. Adeta "*dediklerimi kabul edersiniz*" dayatması içinde bulunmuştur. Bu durum ABD müttefikleri tarafından göründüğünden fazla itiraza uğramıyor biçiminde bir durum yaratsa da bu yanılsamadan başka bir şey ifade etmemektedir. Ortadoğu'ya yönelik alınan çeşitli kararlarda, yine Ortadoğu devletleriyle geliştirilen ilişkilerde farklı sorunların ortaya çıkması bunu göstermektedir. Bu nedenledir ki, dünya tek kutuplu da kalsa içinde barındırdığı çok başlılık Ortadoğu'da da yeni dengelerin belirlenmesinde bir taraf olarak kendini dayatan dış güçler biçiminde farklı yaklaşımları ve bunlar içinde birden fazla tarafın olduğu gerçeğini ortaya koymaktadır. Bunlar arasında çelişki vardır ve giderek bu çelişki bu yürüme eğilimini göstermektedir.

Eski dengeler içinde bir taraf olan SSCB'nin mirasını devraldığını söyleyen Rusya, yeni oluşan dengeler içinde yerini almak, mümkünse de eski ağırlığını korumak istemektedir. Eski SSCB ile ilişkisini sürdüren Suriye, Irak ve İran ile ortak politikalar geliştirme arayışları içerisinde, hatta bir ölçüde SSCB'nin bu devletlerle ilişkilerinde mirasını devralma sürecine girmiştir. Kürt sorununa biraz daha ilgili bulunmaktadır. Bu durumu ile Rusya Ortadoğu'da "*bende bir tarafım*" demekle de kendisi dışında Ortadoğu'da belirlenecek yeni dengelere karşıtlığını açıkça işaret etmektedir. Ortadoğu'ya ilgisiz kalmayan Japonya, Çin gibi devletler de yeni dengelerin oluşumunda dış güçler kapsamında olanlardır. Tarihin geçmiş dönemlerinde olsaydı bu güçler Ortadoğu'daki dengelerin tarafsızları olarak belirleyici olabilirlerdi. Çünkü geçmişte böyle olmuştur. Ortadoğu'nun haritası masa başında bunlar tarafından çizilmiştir. Oluşturulan yapay devletlerin yöneticileri dahil bunlar tarafından belirlenmiştir. Şimdi durum farklı. Oluşturulan devletler belirli bir olgunlaşma yaşamıştır. Yine hesaba katılmayan güçler "*artık sahnede ben de varım*" diyerek yerini almışlardır. Hesaba katılmayan Filistin sorunun çözümünde ABD'nin rol almak istemesi, yine Kürtlerin hatırlanarak "*artık tanımak gerekir*" denmesinin nedeni de bu gerçeklikten başkası değildir. Ortadoğu halkları artık infiada görmek istiyor ve ona göre kendisine davranılmasını istiyor. Tüm bunlar bölgedeki dengeleri belirleyecek asıl taraflar durumundadır. Bunlar da artık "*Ortadoğu'daki gelişmeleri biz belirleyeceğiz*" diyen olmaktadır.

Ortadoğu'da yeni dengelerin belirlenmesinde bu güçler arasında çatışma devam etmektedir. Günümüzde Ortadoğu özgülünde yaşanan gelişmeler, sorunlar kaynağını buradan almaktadır. Biz Kürt sorununu uluslararası alanda bu kadar gündemleştirilmesini ve Parti Önderliği'ne karşı geliştirilen uluslararası komployu, Irak'a yönelik geliştirilen saldırıları, İsrail-Filistin görüşmelerinin içinde bulunduğu durumu, Suriye'nin, İran'ın geri adım atmasını bu gerçeklik dışında ele alamayız.

Parti Önderliğimize karşı geliştirilen komployla yapılmak istenen çok açıktır. Bunun kesinlikle Ortadoğu'ya verilmeye çalışılan yeni dünya düzeniyle ilişkisi vardır. Hatta diyebiliriz ki, Ortadoğu'da yeni dünya düzeni doğrultusunda oturtulmaya çalışılan dengenin kilidi düzeyindedir. Parti Önderliğimiz bunu açıklamalarında dile getirdi. Çünkü yapılan komplo sadece Parti Önderliği ile sınırlı değil. Komplonun sahibi sadece bizim savaştığımız TC de değil. Ardında ABD, İsrail, Gladyo ve kimi gerici çevreler var. 9 Ekim'de Parti Önderliği'ne karşı planlanan komplo, ardından Suriye'nin de açık bir saldırı hedefi haline getirilmesi var. Suriye Başkanlık Sarayı'nın vurulması, yine Suriye'deki ekonomik hedeflerin tahribatı, Türk askerlerinin Şam'a kadar girmesi, Suriye'de rejimin değiştirilme hedefini de ortaya koymaktadır. Nasıl bir rejim kurulacağını da Türklerin kendisi açıklamaktadır. Diyorlar ki, eskiden ayaklanan güçler var. İşte bunları Suriye'de oluşturacakları rejimin başına getirecekler. İş bununla sınırlı kalmayacaktı. Irak'a yönelinerek BAAS rejimi yıkılacak ardından İran teslim alınacaktı. Bu ise, tam da militarist egemenlik altında Ortadoğu'ya verilemek istenen yeni biçimi, düzeni ortaya koymaktadır. Dikkat edelim, Ortadoğu'daki militarist kamplaşmanın başını çeken Türkiye ve İsrail'dir. Ardında duran temel güç ise ABD'dir. Parti Önderliği'nin öngörülü yaklaşımları bu komployu da boşa çıkarırken, ABD'nin Ortadoğu'da kurmaya çalıştığı dengeyi kurumasının da önüne geçmiştir bu şekilde .

Burada dile gelen Parti Önderliği'nin şahsında Kürdistan devrimi, Ortadoğu'nun özgüçlerini, dinamiklerini pratik olarak ortaya koymasıdır. Bu aynı zamanda dış güçlerin Ortadoğu'da kurmaya çalıştıkları dengenin önündeki en temel engellerden biridir. Parti Önderliği'ne karşı geliştirilen komployla bu engel aşılarak dış güçler çıkarını esas alan dengelerin oturtulması sürecine girilmek istenmiş ama bu fiyaskoyla sonuçlanmıştır.

Dış güçler Ortadoğu'ya çıkarları doğrultusunda vermeye çalıştığı biçimden yaşadıkları bu yenilgiye rağmen vazgeçmiş değildir. Kalınan yerden devam edilmek istenmektedir. Aynı zamanda evrensel Ortadoğu önderi olan Parti Önderliği'ne yönelik komplonun boşa çıkarılmasıyla birlikte, komplonun genişletilerek devam ettirilmek istenmesinin nedeni budur. Komplo boşa çıkarılmıştır, ama komplo giderek Ortadoğu halklarını daha fazla içine alarak boyutlandırılmak istenmiş, Ortadoğu'da kurulmak istenen dengelerin oturtulma çabalarına tekrar hız verilmiştir. Bu Parti Önderliği ile sınırlı olmaktan çıkmış, Irak'a yönelik saldırıların, rejim değişikliği için hazırlıklarının da daha da geliştirilmesi anlamındadır. Sorun burada sadece Irak'da rejim değiştirilmesi, Saddam'ın iktidardan indirilmesi değildir. Sorun bununla birlikte neyin amaçlandığıdır. Başta da belirttiğimiz gibi bu Ortadoğu'da ABD çıkarları doğrultusunda yeni dengelerin askeri zor ile oturtulmak istenmesi onun için bir başlangıcın yapılmasıdır. Irak'ta BAAS rejiminin ve Saddam'ın başta bulunması ABD için o kadar ciddi bir tehlike değildir. Bunu kendileri de itiraf etmektedirler. Diyorlar ki, "*Saddam'sız bir Irak yeni bir Afganistan'ın doğmasıdır. Bu belirsizlik ise korkutucudur. Yenilmiş, her seferinde geri adım atan Saddamlı bir Irak bizim daha fazla çıkarımızadır. Saddam yerine kimi geçireceğiz ki*" demektedirler. Bu da gösteriyor ki, Irak'a yönelik saldırılar Saddam'ı iktidardan düşüremeyişinden de öte bir anlam ifade ediyor. Yapılmak istenen Ortadoğu'ya, Ortadoğu halklarının iradesine rağmen karşıt bir düzenin, sistemin oturtulmasıdır. O nedenle de Irak'a yönelik saldırıların işgal boyutu kazanmasıyla birlikte her şey olup bitmeyecektir. Yeni başlayacaktır. Ve bu giderek tüm Ortadoğu devletlerini içine alacak bir savaşa dahi dönüşecektir. Bununla Kürdistan sorunu, PKK ezilerek halledilmek istenirken, İran ve Suriye de bunun etkisinden kurtulamayacaktır. Biz, Irak'ta Saddam karşıtı iktidar hazırlığı yapanların Avrupa'da Suriye ve İran için de aynı hazırlıkları yaptıklarını biliyoruz.

Irak özgülünde yaşanan bu durumlar Ortadoğu'da dengelerin oluşumunda dış güçlerin önündeki engellerin hangi düzeyde olduğunu ortaya koyarken, bu engellerin aşılmasında nelerin göze alınabileceğini göstermektedir.

Filistin-İsrail sorununun çözümü doğrultusunda atılan adımlar, Ortadoğu'ya verilmeye çalışılan biçimin bir sonucudur aslında. Yaşanan bu durum Filistin Arapları ve İsrail yahudileri arasında yaşanan sorunun çözümü değildir. Atılan bu adımlarla Filistin devrimi boğulmak istenirken, Arap dünyası emperyalizmin hükümranlığı altına bir bütün olarak çekilmek istenmektedir. Sorunların çözümünde emperyalizmin karşıtlığı değil onun şemsiyesi altında uzlaşma benimsetilmeye çalışılmaktadır. Bir nevi emperyalizm Ortadoğu halklarına "*gel bu şekilde ilişkilenelim*" mesajını vermektedir. Aynısını daha temkinli bir şekilde Kürtlere karşı kulanmak istemektedirler. Açtıkları şemsiye altında sorunların çözümünde adımların atılmasını örgütlemektedirler. Örgütlemekten de öteye yaptırmaktadırlar. Aralarında çelişki olan Kürdistani grupları bir araya getirirken, Saddam karşıtlığı adı altında örgütlenerek TC'nin kucağına oturmalarını salık vermektedirler. Her ne kadar Saddam karşıtlığı adı altında bu grupların bir araya getirildiği söylense de, aslında PKK karşıtlığı temelinde kıyılan bu nikahla, Ortadoğu'nun asıl güçlerinin Ortadoğu'ya kendi çıkarları doğrultusunda verecekleri biçimin, aralarında kuracakları dengenin önüne geçmek istemişlerdir.

Dış güçlerin Ortadoğu'ya çeşitli dayatmalar altında vermeye çalıştıkları biçim, bu şekilde tekrardan kurmaya çalıştıkları denge buradaki asıl güçlerin bir taraf olarak kendilerini dayatmaları gerçeğine çarpınca, Ortadoğu'nun temel gerçekliğinin görmezlikten gelinemiyeceği gibi bir sonuç ortaya çıkarmıştır. Bununla da kalmamış dış güçlerin eskiden oluşturdukları dengelerde kendileri için taraf olarak gördüklerinin karşı tepkilerini bile almışlardır. Çünkü eski dengeler eski ilişkileri gerekli kılarken, değişen şartlarda yenilenmeyi kaçınılmaz kılmaktadır. O nedenle de eskide ısrar edenler yeniye karşı bir direniş içerisinde olmuşlardır. Ortadoğu'ya yeni bir biçim vermeye çalışan dış güçlerin, bölgenin asıl güçlerinin karşı koyuşlarıyla birlikte bu güçlerin de tepkileriyle uğraşmak zorunda olduğu gerçeği orta yerde bulunmaktadır.

Tüm bunlar aynı zamanda dış güçlerin Ortadoğu'da kurmaya çalıştıkları dengeler önünde engeldirler. Kürdistan devrimi bu engellerin başında gelmektedir. Bununla birlikte Ortadoğu'nun öz dinamikleri ve çıkarlarının, kendi belirleyeceği, altında olacağını görenler ve dış güçlere karşı fiili direniş içinde olanlar bulunuyor.

Bu durumda Ortadoğu'da yeni dengeleri kimlerin belirleyeceği gerçeği de ortaya çıkmıştır. Ortadoğu halkları artık kendi ayakları üzerinde durabilecek ve geleceklerini belirleyebilecek düzeydedir. Eskiden olduğu gibi birilerinin kendi adına karar vermelerine ve kendilerini hiçe saymalarına müsade etmeyeceklerini belirtiyorlar. Bunu da özgünlükleri ve tepkileriyle gösteriyorlar. Bu durumda kendilerine rağmen başkalarının kendi yaşamları üzerinde belirleyici olmalarına karşı direneceklerini pratik bir olgu olarak ortaya koyuyorlar. Bu açık olan bir durumdur.

Mevcut durumda yaşanan bu gerçeklikten başkası değildir. Ortadoğu'da artık yeni bir sürece girilmiştir. Ve bunun geriye dönüş koşulları da ortadan kalkmıştır. 2000'li yıllara girilirken, Ortadoğu'da yeni dengelerin kurulduğu bir düzenin oluşması hedeflenmektedir. Bu da 1990'lar dünyasında bozulan dengelerle, yeni dengeler kurulması önündeki engellerin aşılmasını, sorunların ortadan kaldırılmasını zorunlu kılmaktadır. Onun içindir ki, 2000 yılına bir kala Ortadoğu'da yeni dengelerin kurulmasında kendini belirleyici gören dış güçler, her türlü sonucu göze alan yaklaşımların sahibi olabiliyorlar. Bununla birlikte artık ayakları üzerinde durabilen ve kendi geleceklerini belirlemek isteyen halklar da kendilerine rağmen, kendilerine karşıtlık temelinde kurulacak olan dengeleri kabul etmeyeceklerini ilan etmekten geri durmuyorlar.

Dış güçler eskisi gibi Ortadoğu'ya istedikleri gibi biçim veremeyeceklerdir. Ama bundan vazgeçmiş değiller. Sonuna kadar ısrarlı olmaktadırlar. Aynı şekilde Ortadoğu halkları da bir karışıklık içindedirler. Ama kendi içlerinde, objiktif zeminde bir araya gelme dışında geniş bir örgütlülüğe ve güce sahip değildirler. Bu da istedikleri düzeyde bir karşı koyuş geliştirememelerine neden olmaktadır. Yaşanan durum iki olasılığın bir arada bulunması gibi bir sonuç doğurmaktadır. Bu ya bir uzlaşmayla sorunun çözümünün sürece yaydırılması, ya da çelişkinin daha da ileri boyutlara tırmandırılarak 2000'li yılların girişine damgasını vuracak bir sürecin başlaması anlamındadır. Bu her iki seçenek bir arada bulunurken, Ortadoğu'nun gelecek süreçteki kaderini belirleyecek olan virüsü taşımaktadır. Bu aynı zamanda dünya dengelerinin bozulmasıyla birlikte başlayan geçiş sürecinin Ortadoğu'da tamamlanma noktasına gelip dayandığını gösterirken, dünyadaki gelişmelere de ön ayak olacak bir muhteveya sahiptir. Ortadoğu'da geçiş sürecinin tamamlanarak dengelerin oturtulması, dünyada aynı türden gelişmelerin başlamasına neden olacaktır.

"Bu durumda Ortadoğu'da yeni dengeleri kimlerin belirleyeceği gerçeği de ortaya çıkmıştır. Ortadoğu halkları artık kendi ayakları üzerinde durabilecek ve geleceklerini belirleyebilecek düzeydedir. Eskiden olduğu gibi, birilerinin kendi adına karar vermelerine ve kendilerini hiçe saymalarına müsade etmeyeceklerini belirtiyorlar. Bunu da özgünlükleri ve tepkileriyle gösteriyorlar. Bu durumda kendilerine rağmen başkalarının kendi yaşamları üzerinde belirleyici olmalarına karşı direneceklerini pratik bir olgu olarak ortaya koyuyorlar. Bu açık olan bir durumdur."

Böylece Ortadoğu'da yaşanan belirsizlik, yarın ne olacağı beklentisi kendini yeni bir doğumun habercisi biçiminde somutlamış bulunmaktadır. Yine tarihinde belki de en çalkantılı dönem olarak yaşadığı bu süreç kendi dengeleri üzerine de geleceğini belirleme gibi bir sonuç doğuracaktır.

Tüm buraya kadar belirttiklerimizden hareketle diyebiliriz ki, dünyada genel olarak yaşanan gelişmeler en yakıcı bir şekilde Ortadoğu'ya taşırılmış bulunmaktadır. Ama bu, dışardan taşırılan gelişmenin içerden yansımasını bulması biçiminde değildir. İç ve dış koşuların bir noktada buluşması şeklindedir. Bu buluşma da bir uzlaşma değil, bir çelişki ve çatışma halindeki duruşu ifade etmektedir. O nedenledir ki, Ortadoğu'da yaşanan gelişmeler Ortadoğu gerçekliğini ifade etmeyen, ona dışarıdan dayatılan gerçeği açığa çıkaran bir çatışma olmaktadır. Bu çatışmada dışa dayanan iç güçler ve içe yaslanmak isteyen dış güçler bulunmaktadır. Bu da çatışmanın düzeyini, karışıklığını ve alacağı biçimin boyutunu ortaya koymaktadır.

Ortadoğu'da yaşanan çelişkilerin, çatışmanın etkisinin Ortadoğu'yla sınırlı kalacağını, daha geniş alanlara taşırmayacağını sanmak da bir yanılgı olmaktan öteye gitmeyecektir. Çünkü dünyada genel yaşanan sorunun en yaygın ve sancılı bir şekilde taşırıldığı Ortadoğu'da yaşanacak olan gelişmenin en yakıcı bir şekilde dışa yansıması, taşırılması kaçınılmazdır. Ortadoğu'da yaşanacak olan gelişmenin ekonomik, askeri, siyasi yönden boyutlarının dışarda neden olacağı tabloyu bir kenera bırakırsak, sadece tepki boyutuyla sınırlı kalma düzeyini ele aldığımızda bile bu çok açık bir şekilde karşımızda durmaktadır.

Dışardan verilmeye çalışılan biçime karşı içte gelişen bir tepki, ifade edilen özelliği yoğunca içinde barındıran Ortadoğu'da yaşanan çelişki ve çatışma içinde kazanacak olan, hiçbir zaman dış güçler olmayacaktır. Belki zaman zaman etkili ve üstün duruma gelebilirler, ama bu sonucun ilan edilmesi anlamına gelmez. Sadece bazı rauntların kazanılmasıdır. Dış güçlere dayanarak etkili olmak isteyenler de kazanamayacaklardır. Onlar da dış güçlerin elde ettiklerine orantılı olarak bazı kırıntılar edinebilirler. Ama bu da bundan öte bir anlam ifade etmeyecektir. Kazanan, bölgenin asıl devrimci dinamikleri ve güçleri olacaktır. Bunların zaman zaman darbeler yemesi bu sonuca ulaşılmasını engellemeyecektir. Her şeye rağmen bölge dinamiklerinin, güçlerinin bugüne kadar varlıklarını korumaları ve bugün "*biz de varız*" demeleri bu gerçeği ortaya koymaktadır. Bu gerçeklik içinde Kürdistani yön öne çıkmaktadır. Ortadoğu'ya verilmek istenen yeni biçimde öncelikli olarak Kürdistan'ın varlığının öne koyulması da bu gerçeği göstermektedir. Yeni dünya düzenini Ortadoğu'ya oturtmak isteyenler, baş tehdit olarak Kürdistan devrimini ve onun önderliğini görmüşlerdir. Bu gerçeklik kazanacak olanın Ortadoğu'nun devrimci halklarının olacağını ve bu halklar içinde Kürdistan halkının öncelikli bir yere sahip olacağını çok yakın bir ifadesi olmaktadır.

Tüm bu belirtilenler bugün Ortadoğu'da, belki de tarihte en çalkantılı bir dönem olarak yaşanan bu süreçte yaşanacak olan gelişmelerin, olasılıkların yönünü belirlemesine neden olurken, bizi de belli yönleriyle fikir sahibi kılmaktadır.

20 Ocak 1999

’98 Botan-Garzan Eyaleti Şehitleri

’98 BOTAN EYALETİ ŞEHİTLERİ- II

Beytüşşebap Taburu

♦ Adı, soyadı: Evrim AÇAN
Kod adı: Rohat
Doğum yeri ve tarihi: Kıbrıs, 1978
Mücadeleye katılım tarihi: 1995
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê çatışması-Çatak, Beytüşşebap operasyonu
♦ Adı, soyadı: Şexmus HASAN
Kod adı: Cembeli
Doğum yeri ve tarihi: Qamişlo, 1960
Mücadeleye katılım tarihi: 1991
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê çatışması-Çatak, Beytüşşebap operasyonu
♦ Adı, soyadı: Cevdet TATAR
Kod adı: Hozan Hogir
Doğum yeri ve tarihi: Tatvan/ Bitlis, 1973
Mücadeleye katılım tarihi: 1998
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê çatışması-Çatak, Beytüşşebap operasyonu
♦ Adı, soyadı: Teyyar MISTO
Kod adı: Kamuran
Doğum yeri ve tarihi: Gevrikê köyü-Kobanî, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê çatışması-Çatak, Beytüşşebap operasyonu
♦ Adı, soyadı: Ayten ENE
Kod adı: Azime Savaş
Doğum yeri ve tarihi: Siirt, 1978
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê çatışması-Çatak, Beytüşşebap operasyonu
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Agirî
Doğum yeri ve tarihi: Kobanî, 1973
Mücadeleye katılım tarihi: 1992 (Bl. Komutanı)
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê çatışması-Çatak, Beytüşşebap operasyonu
♦ Adı, soyadı: Erdal ÖZEL
Kod adı: Botan
Doğum yeri ve tarihi: Malazgirt, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1991
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê çatışması-Çatak, Beytüşşebap operasyonu
♦ Adı, soyadı: Kamuran İNALKOÇ
Kod adı: Kawa
Doğum yeri ve tarihi: Malazgirt, 1978
Mücadeleye katılım tarihi: 1995
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê çatışması-Çatak, Beytüşşebap operasyonu
♦ Adı, soyadı: Cezmi KIZIL
Kod adı: Şiyar Kızıl
Doğum yeri ve tarihi: Kozma karacaören köyü/ Iğdır, 1962
Mücadeleye katılım tarihi: 1991
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê çatışması-Çatak, Beytüşşebap operasyonu

Cûdî Taburu

♦ Adı, soyadı: Mehmet Nimet KAFTAK
Kod adı: Diyar
Doğum yeri ve tarihi: Savur, 1972
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Şehadet tarihi ve yeri: 2 Aralık 1998, Cifanî operasyonu-Cûdî

Doğu Cephesi

Adı, soyadı: Welat ÇAVUŞ
Kod adı: Welat Aslan
Doğum yeri ve tarihi: Halep, 1973
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Şehadet tarihi ve yeri: Ağustos 1998, Özalp yol kesme eyleminde

Haftanin Taburu

♦ Adı, soyadı: Turan Güneş ÇAVUK
Kod adı: Celal İlhami
Doğum yeri ve tarihi: Çokpınar köyü/ Adıyaman, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 25 Ekim 1998, Şehit Şivan tepesi-Haftanin
♦ Adı, soyadı: İbrahim TURAN
Kod adı: Mazlum Şervan
Doğum yeri ve tarihi: Kızıtepe, 1968
Mücadeleye katılım tarihi: 1992 (Tk. ve cephe sorumluluğu yapmış)
Şehadet tarihi ve yeri: 25 Ekim 1998, Şehit Şivan tepesi-Haftanin
♦ Adı, soyadı: Behzat ZİREK
Kod adı: Serhildan
Doğum yeri ve tarihi: Mazıdağı, 1972
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: 16 Ekim 1998, Demka yakını-Haftanin
♦ Adı, soyadı: Bayram PİŞKİN
Kod adı: Bedran Özgür
Doğum yeri ve tarihi: ..., 1977
Mücadeleye katılım tarihi: 1990
Şehadet tarihi ve yeri: 23 Ekim 1998, Mila Arap eylemi-Haftanin
♦ Adı, soyadı: Leyla ALİ
Kod adı: Rûken Engizek
Doğum yeri ve tarihi: Afrin, 1976
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 19 Aralık 1998, Haftanin operasyonu
♦ Adı, soyadı: Emin ÇETİN
Kod adı: Ali Agirî
Doğum yeri ve tarihi: Patnos/ Ağrı, 1967
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 19 Aralık 1998, Haftanin operasyonu
♦ Adı, soyadı: Latife ALKAN
Kod adı: Jiyan Şirin
Doğum yeri ve tarihi: Nusaybin, 1978
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: 19 Aralık 1998, Haftanin operasyonu
♦ Adı, soyadı: Ahmet GÖK
Kod adı: Mervan Gabar
Doğum yeri ve tarihi: Eruh, 1972
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 19 Aralık 1998, Haftanin operasyonu
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Gelhat
Doğum yeri ve tarihi: Bêqûlkî (Büyük Güney), ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1995
Şehadet tarihi ve yeri: 19 Aralık 1998, Haftanin operasyonu
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Mazlum
Doğum yeri ve tarihi: Hevler köyü-Cizre, 1982
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Şehadet tarihi ve yeri: 23 Ekim 1998, Mila Arap eylemi-Haftanin

Garisan Taburu

♦ Adı, soyadı: Doğan GÜLMEZ
Kod adı: Cûdî Nemrut
Doğum yeri ve tarihi: Adıyaman, 1971
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: Mayıs 1998, Garisan
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Rêzan
Doğum yeri ve tarihi: Afrin, ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: Mayıs 1998, Garisan
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Rüstem
Doğum yeri ve tarihi: Afrin, ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: Mayıs 1998, Garisan

Gabar Taburu

♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Serhat
Doğum yeri ve tarihi: Serhatlı, ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: 6 Şubat 1998, Bagok/ Mardin
♦ Adı, soyadı: Hüseyin BEKİR
Kod adı: Riyad Hêzil
Doğum yeri ve tarihi: Hacı Halil köyü, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 6 Şubat 1998, Bagok
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Orhan
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: 6 Şubat 1998, Bagok
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Kemal
Doğum yeri ve tarihi: Erzurum, ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1996, Suudi Arabistan
Şehadet tarihi ve yeri: 6 Şubat 1998, Bagok
♦ Adı, soyadı: Selim ÜSTEK
Kod adı: Haki
Doğum yeri ve tarihi: Şırnak, 1972
Mücadeleye katılım tarihi: 1991
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Nisan 1998, Şuba-Eruh
♦ Adı, soyadı: Botan ÖNER
Kod adı: Jêhat
Doğum yeri ve tarihi: Pervari, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1995
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Nisan 1998, Şuba-Eruh
♦ Adı, soyadı: Medine ERSOY
Kod adı: Slav Serdar
Doğum yeri ve tarihi: Silopi, 1980
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: Haziran 1998, Gabar
♦ Adı, soyadı: Halime KARA
Kod adı: Eylem Hilal
Doğum yeri ve tarihi: Hilal köyü-Uludere, 1979
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Şehadet tarihi ve yeri: Haziran 1998, Gabar
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Arjîn
Doğum yeri ve tarihi: Kars, ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Temmuz 1998, Geliyê Gurpinar/ Gabar
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Rozerîn
Doğum yeri ve tarihi: Amed, ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Nisan 1998, Şuba-Eruh
♦ Adı, soyadı: Gülistan ...
Kod adı: Newroz
Doğum yeri ve tarihi: Deravut köyü-Eruh, ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1991
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Nisan 1998, Şuba-Eruh
♦ Adı, soyadı: Zerdeşt İSMAİL
Kod adı: Rizgar
Doğum yeri ve tarihi: Dêrik (Küçük Güney), ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1987, (Bl. Komutanı)
Şehadet tarihi ve yeri: 26 Aralık 1998, Çiyayê Findikê-Gabar
♦ Adı, soyadı: Ali REŞİT
Kod adı: Ferhat
Doğum yeri ve tarihi: Halep, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: 23 Kasım 1998, Bestler operasyonu
♦ Adı, soyadı: Muhammet MAHMUT
Kod adı: İbrahim
Doğum yeri ve tarihi: Dêrik (Küçük Güney), ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: 23 Kasım 1998, Bestler operasyonu
♦ Adı, soyadı: Nezahat GÜNEŞ
Kod adı: Dilber
Doğum yeri ve tarihi: Güçlükonak, 1978
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: 23 Kasım 1998, Bestler operasyonu
♦ Adı, soyadı: Adil ŞEFİK
Kod adı: Ferhat
Doğum yeri ve tarihi: Hewlêr, 1983
Mücadeleye katılım tarihi: 1996
Şehadet tarihi ve yeri: 26 Aralık 1998, Çiyeyê Findikê/ Gabar
♦ Adı, soyadı: Şükran AĞIRMAN
Kod adı: Binevş Nûman
Doğum yeri ve tarihi: Mardin, 1976
Mücadeleye katılım tarihi: 1993, Antalya
Şehadet tarihi ve yeri: 26 Aralık 1998, Çiyeyê Findikê/ Gabar
♦ Adı, soyadı: Muhide Muhammed ALİ
Kod adı: Rêvan Engizek
Doğum yeri ve tarihi: Afrin, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Şehadet tarihi ve yeri: 26 Aralık 1998, Çiyayê Findikê/ Gabar
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Baran
Doğum yeri ve tarihi: Birecik-Urfa, ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1995, Antep
Şehadet tarihi ve yeri: 26 Aralık 1998, Çiyayê Findikê/ Gabar
♦ Adı, soyadı: Şevket YALÇIN
Kod adı: Şernas
Doğum yeri ve tarihi: Dargeçit, 1980
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 26 Aralık 1998, Çiyayê Findikê-Gabar
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: İsmail
Doğum yeri ve tarihi: Mardin, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: Haziran 1998, İstanbul
Şehadet tarihi ve yeri: 26 Aralık 1998, Çiyayê Findikê-Gabar
♦ Adı, soyadı: Sait İBRAHİM
Kod adı: Cotkar
Doğum yeri ve tarihi: Şirvan/ Revan-duz, 1971
Mücadeleye katılım tarihi: 1990, (Tb. Komutanlığı yapmış)
Şehadet tarihi ve yeri: 23 Kasım 1998, Bestler operasyonu
♦ Adı, soyadı: Nezir SÖNMEZ
Kod adı: Nizar
Doğum yeri ve tarihi: Bilika/ Silopi, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1989
Şehadet tarihi ve yeri: 10 Kasım 1998, Gabar
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Hêvîdar
Doğum yeri ve tarihi: Mardin, ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 23 Kasım 1998, Xirbikê-Bestler

Gabar Bölgesi Mavan Alanı

♦ Adı, soyadı: Sezai ASLAN
Kod adı: Baran Bagok
Doğum yeri ve tarihi: Kurtalan, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 7 Temmuz 1998, Kurtalan
♦ Adı, soyadı: Nezir DEREN
Kod adı: Şiyar
Doğum yeri ve tarihi: Demirkaya köyü/ Siirt, 1971
Mücadeleye katılım tarihi: 1990
Şehadet tarihi ve yeri: 7 Ekim 1998, Çiyayê Reş-Eruh

KARARGAH HAREKETLİ TABURU ŞEHİTLERİ- II

♦ Adı, soyadı: Fadıl ÖZER
Kod adı: Serdar
Doğum yeri ve tarihi: Eruh, 1983
Mücadeleye katılım tarihi: 1998
Şehadet tarihi ve yeri: 3 Aralık 1998, Avyan vadisi-Bestler
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Leşker
Doğum yeri ve tarihi: Silopi, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beyüşşebap operasyonu
♦ Adı, soyadı: Fehmi Barış ÇİNKAY
Kod adı: Harun Aziz
Doğum yeri ve tarihi: (Hataylı), İstanbul, 1978
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beytüşşebap operasyonu
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Laşer
Doğum yeri ve tarihi: Dersim, ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Pervari/ Hakkari
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Bargiran
Doğum yeri ve tarihi: Batman, ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Pervari/ Hakkari
♦ Adı, soyadı: Rıdvan ERDEN
Kod adı: Nûman Şenal
Doğum yeri ve tarihi: Kızıltepe, 1972
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Şehadet tarihi ve yeri: 29 Aralık 1998, Bindarîn-Masiro vadisi-Çatak
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Kemal
Doğum yeri ve tarihi: Hewlêr, ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1995
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak
♦ Adı, soyadı: ...
Kod adı: Tekoşer
Doğum yeri ve tarihi: Erzurum, ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1998
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beytüşşebap operasyonu

BOTAN EYALET KARARGAHI ŞEHİTLERİ- II

♦ Adı, soyadı: Neriman AHMED
Kod adı: Amed
Doğum yeri ve tarihi: Süleymaniye, 1970
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beytüşşebap operasyonu
♦ Adı, soyadı: İbrahim ERCAN
Kod adı: Deniz
Doğum yeri ve tarihi: Suruç, 1981
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Şehadet tarihi ve yeri: 22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beytüşşebap operasyonu
♦ Adı, soyadı: Murat KELEŞ
Kod adı: Savaş
Doğum yeri ve tarihi: Ulaş/ Sivas, 1978
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 3 Aralık 1998, Avyan vadisi-Bestler operasyonu
♦ Adı, soyadı: Gurgin KAPLAN
Kod adı: Xoşnav
Doğum yeri ve tarihi: Biryan köyü-Uludere, 1972

Mücadeleye katılım tarihi: **1989 (Tk. Komutanı)**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beytüşşebap operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **Ramazan KAYER**
Kod adı: **Cûdî Rêzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Şuvet köyü-Uludere, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989, (Bl. Komutanı)**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Nisan 1998, Herakol-Bestler operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **Tevfik Bekir ŞEXO**
Kod adı: **Kendal Berxwedan**
Doğum yeri ve tarihi: **Xamşirek köyü-Afrin, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beytüşşebap operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Ferhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobanî, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Kasım 1998, Xirbikê Besta-Bestler operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **Selehattin NAYIR**
Kod adı: **Serdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Ziristê köyü/ Silopi, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Aralık 1998, Avyan vadisi-Bestler operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **Fevzi MUHAMMET**
Kod adı: **Gabar Afrin**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1968**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beytüşşebap operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Sîpan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beytüşşebap operasonu**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobanî, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **…**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Aralık 1998, Avyan vadisi-Bestler operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Salman**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beytüşşebap operasonu**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Kamuran**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobanî, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beytüşşebap operasonu**
♦ Adı, soyadı: **Habib İBO**
Kod adı: **Bahoz**
Doğum yeri ve tarihi: **Bilbilê Xarê köyü-Afrin, 1968**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beytüşşebap operasonu**

Eyalet YAJK Karargahı Şehitleri- II

♦ Adı, soyadı: **Xezal SERDOĞAN**
Kod adı: **Rûken Cenk**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992, (Tk. Komutanlığı yapmış)**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Kasım 1998, Xirbikê Besta-Bestler**
♦ Adı, soyadı: **Kerime BÊNAV**
Kod adı: **Bêrîvan Dêrik**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Kasım 1998, Xirbikê Besta-Bestler operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **Cihan …**
Kod adı: **Dilber**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Kasım 1998, Xirbikê Besta-Bestler operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Dilbirîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Dêrik (Küçük Güney), ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beytüşşebap operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **Esra DEMİR**
Kod adı: **Jiyan Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Iğdır, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992, (Tk. Komutanlığı yapmış)**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Kasım 1998, Avyan vadisi-Bestler operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Jinda**
Doğum yeri ve tarihi: **Dêrik (Küçük Güney, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Aralık 1998, Avyan vadisi-Bestler**
♦ Adı, soyadı: **Akife OSMAN**
Kod adı: **Şirin Ferhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Dêrik, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Kasım 1998, Xirbikê Besta-Bestler operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **Hazme YILDIRIM**
Kod adı: **Rûken Gabar**
Doğum yeri ve tarihi: **Giver köyü-Şırnak, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Aralık 1998, Avyan vadisi-Bestler operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Xezal**
Doğum yeri ve tarihi: **Xot köyü-Pervari, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994, Antep**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1998, Gundê Kelê-Çatak, Beytüşşebap operasyonu**
♦ Adı, soyadı: **Esmer KARA**
Kod adı: **Tekoşîn Hilal**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilal köyü-Uludere, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Eylül 1998, Masiro vadisi-Beytüşşebap operasyonu** ***(Aralık '98 sayımızda Amed'den gelen grubun içinde verilmiştir)***

GARZAN EYALETİ ŞEHİTLERİ- II

♦ Adı, soyadı: **Muhammed TEMO**
Kod adı: **Aziz**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobanî, 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990, (Tk.)**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1998, Onex köyü çatışması/ Bitlis**
♦ Adı, soyadı: **Muhyettin BİNGÖL**
Kod adı: **Doğan Hizan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kumludere köyü-Hizan, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ağustos 1998, Minêh baskını-Bahçesaray**
♦ Adı, soyadı: **Abdullah GÜLTEKİN**
Kod adı: **Orhan Kars**
Doğum yeri ve tarihi: **Tuzluca/ Kars, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Erdoğan YILDIZ**
Kod adı: **Şoreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Kağızman, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Mehmet Emin MÜSLÜM**
Kod adı: **Kendal**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobanî, 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1998, Onex çatışması/ Bitlis**
♦ Adı, soyadı: **İbrahim HÜSEYİN**
Kod adı: **Diyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1998, Onex çatışması/ Bitlis**
♦ Adı, soyadı: **Mehmet Faruk ADIBELLİ**
Kod adı: **Cuma**
Doğum yeri ve tarihi: **Savur, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ağustos 1998, Minêh baskını-Bahçesaray**
♦ Adı, soyadı: **Star MAHMUT**
Kod adı: **Gabar**
Doğum yeri ve tarihi: **Qamişlo, 1961**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Eylül 1998, Kela Reş çatışması-Bahçesaray**
♦ Adı, soyadı: **Ekrem ŞAHİN**
Kod adı: **Seyîtxan**
Doğum yeri ve tarihi: **Şuruç, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Ekim 1998, Azapşêr çatışması**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Zozan**
Doğum yeri ve tarihi: **Dêrik (Küçük Güney), ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Gulan**
Doğum yeri ve tarihi: **Selhê-Midyat, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Özgür ZENGİN**
Kod adı: **Zeynel Demhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazgirt, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992 (Tk. Komutan yardımcısı)**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Abdurrahman ÖMER**
Kod adı: **Şoreş Sozdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Rubanya-Dêrik (Küçük Güney), 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Nesim BORAL**
Kod adı: **Devrim Doğan**
Doğum yeri ve tarihi: **Yaşpınar köyü-Kozluk, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Zeynep KAYIRAN**
Kod adı: **Sosin Aydın**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Musa ÖZEN**
Kod adı: **Nizam**
Doğum yeri ve tarihi: **Xinis, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996, Suudi Arabistan**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Hüseyin DURAK**
Kod adı: **Cûdî**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992 (Tk. Komutan yardımcısı)**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Feride …**
Kod adı: **Xwînav Hêzil**
Doğum yeri ve tarihi: **Raka-Kobanî, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Medya ŞÜKRÜ**
Kod adı: **Rewşen Aslan**
Doğum yeri ve tarihi: **Qamişlo, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Hatice AHMET**
Kod adı: **Militan**
Doğum yeri ve tarihi: **Dêrik (Küçük Güney), 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **İnci AVCI**
Kod adı: **Melsa**
Doğum yeri ve tarihi: **Kars, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Emel BEKİR**
Kod adı: **Nalîn**
Doğum yeri ve tarihi: **(Afrinli) Halep, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Selim YORGUN**
Kod adı: **Kemal**
Doğum yeri ve tarihi: **Nerex köyü/ Şırnak, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989, (Tk. Komutanı ve Bl. K. yapmış)**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Hozan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Çektar**
Doğum yeri ve tarihi: **Serê kaniyê-Dêrik (Küçük Güney), ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Hayrettin …**
Kod adı: **Orhan Koçer**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt (Mamediya koçerlerinden)**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991 (Bl. K.)**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **Arafat ÇETİN**
Kod adı: **Mişar**
Doğum yeri ve tarihi: **İsxasa köyü-Mişarê-Eruh, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991, Tarsus, (Bl. Komutanı)**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1998, Onex çatışması/ Bitlis**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Piling Kiçî**
Doğum yeri ve tarihi: **…**
Mücadeleye katılım tarihi: **1984 (Bölge Komutanı)**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Mikail**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1977 (Zindandan çıkmış, Cephe sorumlusu)**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Zinar**
Doğum yeri ve tarihi: **…**
Mücadeleye katılım tarihi: **Dêrik (Küçük Güney), ...**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**
♦ Adı, soyadı: **…**
Kod adı: **Akif**
Doğum yeri ve tarihi: **Gevaş-Van, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **…**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1998, Kanî Spî-Gevaş**

kestik
kestik genç ellerimizle
daha on sekizinde bütün
eflatun renkli aşk damarlarımızı
buzlu zirvelerde alaza vurduk
dokunulmamış ebrular gibi bedenlerimizi
kurşunlandık
aç
susuz
malül kaldık
yanık çizgilerle yaşlandık artık
kalmadı
ne sevgili
ne ana
ne tanış
ne acı
ne çocuk kalbinin o titrek çırpıntısı
taşlaşan yüreklerimizde kalmadı hiçbiri

"Güneşin kanıtı güneşin doğuşu ise güneş çoktan doğmuştur"

Adı, soyadı: **Berzan ÖZTÜRK**
Kod adı: **Murat**
Doğum yeri ve tarihi: **Mirzabeg köyü-Tutak, 15 Mayıs 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet yeri ve tarihi: **Koblenz Askeri Hastanesi-Almanya, 4 Ocak 1999**

Serhat bölgesi kara kışı ve soğuğuyla tanınır Kürdistan'da. Yüksek dağları, engin yaylalarıyla bir doğa harikasıdır. Yiğittir erkekleri ve kadınları. Asidirler, herkes bükemez bileklerini. Kültürlerine bağlıdırlar. Yurtseverlik ve ulusal bilinçleri eskiden beri vardır. Ne zaman sömürgecilere karşı bir isyan olsa, hemen alırlar silahlarını çıkarlar dağlarına. Savaşırlar ölüme kadar, direnirler ölüme karşı. Şeyh Said, Agrı, Zilan vb. serhildanlarda erkek, kadın, çocuk demeden savaşmışlar belki onbinlerce kayıp vermişler ama asla yollarından dönmemişlerdir. Başarısız da olsa isyanlar, yenik te düşseler, Türk devletinin baskı, zora, asimilasyona dayanan politikalarını yıllarca yaşamış da olsalar, asla sönmemiştir yüreklerinde saklı olan özgürlük kıvılcımı.

Ağrı dağına gömmüşlerdi muhayyel Kürdistanı ve üzerini betonlamışlardı. Çok kan dökülmüş çok can verilmişti. İstemeseler de bitmiş gibi görünüyordu her şey. Örgütsüz isyan, yetersiz öncü ve bilinçsiz halk, saman alevi gibi yanıp yanıp sönmüştü. Daha sonra uzun bir bekleyiş, durağanlık vardır onlarda da. 38'den sonra durmuştu her şey. Kürdistan durmuş, yaşam durmuş, isyan durmuştu...

Yıl 27 Kasım 1978. Yeni bir isyan, yeni bir yaşam doğuyordu Kürdistan'da. Bu defa eskisi gibi hazırlıksız, örgütsüz değil… Bilimsel sosyalizmin klavuzluğunda, Başkan Apo'nun önderliğin de, modern bir öncü ile başlamıştı bu süreç. Ne geçmişten bir miras, ne dışardan bir destek, nede maddi bir güç… Sadece inanmış yürekler, bilinçle yoğrulmuş beyinler ve doğru bir ideoloji ile yola çıkmışlardı.

Serhat serhat oldu olalı bekliyordu bu müjdeli haberi. Ve ilk elden tekrar çıkardılar gömdükleri silahlarını. Akın akın çıktılar dağlara. Her adım toprağını Serhat'ın kanlarıyla sulayarak, yaşamı ölümle yarattılar. Belki de hiç göremeyecekleri kurtuluş gününü henüz doğmamış çocuklar görsün diye bedel oldular. Ağrı'da, Tendürek'te, Çemçê'de, Göle'de, Şenkaya'da ve bütün Serhat'ta gerillayı tanıttılar. Özgürlüğü türkü türkü söyleyerek dilan tuttular. Digor, Tutak, Doğu Beyazıd, Diyadin, Patnos, Xınıs, Varto, Malazgirt, Iğdır ve diğerleri bu dilana ortak oldular.

Ahmet Güler, Ahmet Kesip, İdris Ökmen, Suat Şahin, Tekin Kızılay, Ahmet Tosun, Sema Yüce ve daha binlerce kahraman çıkartılar.

Binlerce şehit verdi Serhat. Köyleri yakıldı, yıkıldı. İşkence görmeyen, küfür işitmeyen kimse kalmadı. Namuslarına kastedildi. Ajanlaşan, halkına karşı silah alan akbabalar çıktı. Ama yılmadı. Çünkü bütün Ortadoğu'yu aydınlatan bir güneş doğmuştu Kürdistan'da. Ve bu güneşin çevresinde binlerce ateş topu sıralanmıştı. Adım adım özgürlüğüne koşarken ölümü düşenemezdi Serhat…

Ağrı'nın çok güzel bir coğrafya parçası olan Tutak'da, direnişçi özünü koruyan yurtsever bir ailenin ortanca çocuğu olarak, 1975 yılında Mirazbeg köyünde doğar **Murat** yoldaş. Ağrı ve Zilan isyanlarında aktif rol oynayan Halis beğin torunudur. Çevresinde yurtsever olarak sayılıp sevilen Halis beg ve çevresi yenilgiyle kapanan isyanlar sonrasında sürgünlere gönderilmiş, tutuklanarak zindanlara doldurulmuşlardı. Faşits Türk devletinin zulmünden en çok payını alanların başında yine bu aile gelmekteydi. Ama ailenin direnişçi geleneği baskı ve zora rağmen, babadan oğula, oğuldan, toruna geçerek günümüze kadar devam eder.

PKK'nin ilanı ve Serhat alanında faaliyetlerine başlaması ile birlikte, Murat yoldaşın ailesi partinin en büyük destekçisi olurlar. Hem maddi, hem manevi, hem de aktif çalışmalarla mücadeleyi beslerler. Birçok akrabası gerilla saflarına katılır, bir çoğu da cephe ve milis faaliyetlerini yürütürler. Bu yüzden de '90'lı yıllarda düşman aileye tekrar yönelmeye başlar. Yine sürgünler, tutuklamalar, işkenceler… Faşist rejim aileyi teslim almaya ve ulusal mücadeleden uzak tutmaya çalışır. Bunu başaramayınca da yoğun baskılara başlar. Bu baskılar sonucu çoktan kararını vermiş olan Murat yoldaş, gerilla saflarına katılır.

Kürdistan'da gerilla olmak kolay değildir. Mangal gibi bir yürek, çelik gibi bir irade ister. Murat yoldaş ise, çocukluğundan beri tanıdığı ve her zaman beraber olduğu, birlikte yaşayıp, birlikte nefes aldığı gerillaya kısa zamanda uyum sağlar. Önce kuryelik yapar. Yeni gelen gerilla adaylarını geçirir. Dikkat ve duyarlılık isteyen bu görevi başarıyla gerçekleştirir. Görev süresi boyunca partinin güvenini sarsmadığı gibi, yeni gelen adaylara da moral vermekten geri durmaz.

Ancak 1993 yılında Şemdinli'de yakalanır. Zorlu geçen gözaltı süresince direnir ve asla çözülmez. Ailesinden aldığı direniş mirasını bu süreçte hep korur. Bir yıl Erzurum E Tipi Cezaevi'nde kaldıktan sonra serbest bırakılır. Kısa bir zaman sonra da kaldığı yerden görevlerine tekrar başlar.

Önce Ağrı'da, ardından Adana, Mersin ve İstanbul'da faaliyet yürütür. Bu çalışmalar O'nu tatmin etmez. Çünkü dağlarına, dağlarda savaşan yoldaşlarına olan özlemi her geçen gün daha fazla artmaktadır. Sonunda önerisi kabul edilir ve tekrar ARGK saflarına döner. Serhat alanını iyi tanıdığı için kısa zamanda önemli görevler alır. Alanda yürütülen askeri ve siyasi birçok çalışmalaya aktif olarak katılır.

Kış faaliyetleri döneminde bir grup yoldaşı ile birlikte gittikleri bir köye Türk askerleri operasyon düzenler. Her taraf tutulur ve evler aranır. Köyün etrafı sarıldığı için, çatışmakdan başka çareleri kalmamıştır. Ama bu da köy halkına zarar verebilir. Çünkü faşist Türk ordusu kadın, çocuk, yaşlı dinlemeden sivil halka ateş edebilir, bir çok insanı vurabilirdi. Zaten birçok yerde bunun uygulamasını yapmışlardı. Onlara göre en iyi Kürt ölü Kürt'tü. Gerillayla başa çıkamadıkları için hırsını sivil, savunmasız halktan almak özel savaşın bir taktiğindir. Halkı sindirmek onların temel görevidir. Bu yüzden arkadaşlarıyla birlikte dışarı çıkarak, çatışmadan gizlenebilecek bir yer ararlar. En uygun yer köyün yakınından geçen bir nehirdir. Tehlikeli, ama başka çareleri de yoktur. Hiç düşünmeden hemen oraya saklanırlar. Tam ikibuçuk gün buzlu su içerisinde saklanarak operasyonu atlatırlar.

Serhat soğuktur. Kışın ise cehennem gibidir. Bir de buzlu su içinde kalmayı artık anlatmamak gerekir. Uzun süren operasyonu atlatmışlar, ama Murat yoldaşın böbrekleri bu soğuğa dayanamamıştır. Yine istemeyerekte olsa, tedavi için dağlarından ayrılmak zorunda kalır. Önce Metropollere, ardından da Avrupa'ya…

Avrupa'ya tedavi için gelmesine rağmen yerinde duramaz. Mücadelenin ihtiyaçları her şeyden önce gelmektedir Murat yoldaş için. Helburn, Basel, Stutgart, Hollanda ve Fransa'da önemli görevler alır. Ülke ruhunu en iyi şekilde temsil ederek gerilla yaşantısının sıcaklığını bütün yoldaşlarına ve halka yansıtır. Kısa bir zaman içinde en çok sevilen ve saygı duyulan bir insan haline gelir. Bu yüzden ACM görevine getirilir. Halkla ve yoldaşlarıyla olan ilişkisi her zaman iyi bir örnekti. Sorunlar karşısında gösterdiği duyarlılık ve çözüm noktasındaki ısrarı, gittiği tüm sahada hem halka, hem de yoldaşlarına büyük bir güven veriyordu.

O, doğruları yaşayan ve yaşatan, yanlışlara karşı ise kesinlikle uzlaşmayan, savaşan bir militandı. Yüzündeki gülümseme hiç eksik olmadı. Sevgi ve saygı ölçülerini asla aşmadı. Gereksiz yere hiç kimsenin kalbini kırmadı. Ama ülkeden kopuşun, can yoldaşlarından ayrılışın ezikliğini de hep yaşadı. Tek hedefi tekrar dönebilmekti. O görkemli dağlarda tarihi intikamını almak için hep sabırsızlıkla bekledi…

Tarih 9 Ekim 1998… Arkasına emperyalizmi ve siyonist gericiliği alan sömürgeci faşist rejim, halkımızın güneşi olan Başkan Apo'ya karşı uluslararası çapta bir komplo düzenledi. Kürt halkının haklı savaşını tarih sahnesinden silmek için önce beyine yönelmek istedi. Bu komployа karşı "*Güneşimizi Karartamazsınız*" şiarı ile altmıştan fazla kadro ve yurtsever önderlerinin çevresinde bir ateş çemberi oluşturarak, kendilerini yaktılar.

Murat yoldaş gelen bu mesajı çoktan almıştı. Daha birkaç ay önce hem akrabası, hem de yoldaşı olan Sema Yüce nasıl ateş topu olmuşsa, O da güneşe daha fazla yakın olabilmek için ateş olmalıydı. Aynı zaman da Avrupa'nın rehavetini sözde demokrasi ve özgürlüğünü halkına kavratmalıydı. Bilsinler ki, nerede olursak olalım, nasıl yaşarsak yaşayalım ülkemiz olmadan hiçbir şeyimiz olamaz. Kürtlerin adını hiç kimse anmaz. Ne kadar insan ölürse ölsün herkes kendi çıkarları doğrultusunda çalışır. Kürt, mücadelesiyle var oldu, mücadelesiyle ismini duyurdu, mücadelesiyle de ülkesini kurmalıdır. Bunun dışında her şey boştur. Ve Önderlik Kürdün beynidir, yüreğidir, damarlarındaki kandır. Kürdistan halkı var oldukça, gerilla var oldukça hiç kimse Güneşimizi Karartamayacaktır.

Bu doğrultuda Mazlumlardan aldığı ateşi bedeninde tutuşturan Murat yoldaş, 4 Ocak 1999 günü Almanya'nın Koblenz kentinde bulunan askeri hastanehede şehitler kervanına katıldı.

Murat yoldaş!.. Sen, herzaman bizlerden bir boy ilerdeydin. Gerçekleştirdiğin bu büyük eyleminle bu defa aramıza daha büyük bir mesafe açtın. Öyle şeyler vardır ki, insan nasıl anlatacağını bilemez. Mutluluk gibi, sevda gibi, aşk gibi, sevilen bir yoldaşın şehadeti gibi…

Ne anlatabiliriz ki sana. Yapamadıklarımızı mı anlatalım, eksikliklerimizi mi anlatalım, yoksa başarısızlıkları mı? Hayır. Tabii ki bunları anlatamayız. Önderliğimiz ve şehitlerimiz kabul etmiyor artık bunu. Yeniden yapılanıyoruz Murat Yoldaş. Yeni bir başlangıcın merakı ve heyecanı var yine. Bütün yoldaşlarını ve halkın bunun hazırlıkları içinde. Başkanımızın özgürlük yürüyüşü hâlâ devam ediyor. Hem de bizlere rağmen. Bizim geriliklerimize rağmen…

Halkımız Güneşlerinin etrafında çelikten bir çember oluşturmuş. Hiçbir gücün ne silahı, ne füzeleri, ne de zoru kırabilir bu iradeyi. "*Ya hep birlikte yok olacağız, ya da Güneşimizle birlikte özgür olacağız*" diyorlar.

Kan döktüğü her yerde mücadeleyi daha fazla geliştiremek ve milyonlara yaymak PKK'nin bir tarzıdır. Burada da Sizin tarzınız oturacak Murat yoldaş. Başka çare yok. Bu bir talimat Başkanımızın ve Sizin talimatınız. Bizlere düşen ise Sizlerin bıraktığı manifestoya bağlı kalmak ve ondan asla taviz vermemektir.

Bayrağınız asla yere düşmeyecek Murat yoldaş. Binler, onbinler, milyonlar özgür bir Kürdistan yaratılana kadar bir gün bile durmayacak. Her şeyi kendimize haram edeceğiz. Ta ki, kutsal bedenleriniz özgür topraklarda kızıl birer karanfil olana dek…

Senin şahsında bütün yaşam eylemi kahramanlarını saygıyla selamlıyoruz. Anılarınız mücadelemizde her zaman yanan birer meşela olacaktır.

Mücadele arkadaşların

Değerli halkımız, şehidimiz değerli ailesi ve şehidimizi ölümsüzlüğe uğurlayan tüm dostlar!

Mücadelemizin çıkışından bu güne kadar, sayısız fedekarlık örneği ve şehadetler yaşandı. Özellikle son süreçte bizim şahsımızda özgür geleceğimizi karartma amaçlı komploya karşı ve tüm engelleme çabalarına rağmen, insanlığın çok az tanıklık ettiği kahramanlık eylemleri ve kahramanca şehadetler içinde geçtimiz süreci ve sürecin yürütücülerini derinden sarstı.

Bu kahramanlık eylemlerinden birinin sahibi Berzan Öztürk (Murat) yoldaştır. Bu yoldaşımız önderliğine, partisine ve halkına bağlılığı kişiliğiyle bütünleştirmiş, büyük çaba sahibi, mütevazi, halk ve yoldaşlarına, şehitler başta olmak üzere tüm değerlere karşı duyarlı özellikleri olan, bu yönüyle de unutulmayacak bir yoldaşımızdır.

Murat yoldaş başta olmak üzere, bu dönem şehitlerimiz, tarihi sürecin unutulmaz abidesel ifasidirler. Biz her zaman bu abidesel ifadeyi esas alacağız. Mücadelemizin temsil ettiği, insanlık değerleri içindeki yeniden doğuşun bu tarihi direniş kişiliği, onurlu yürüşümüzde köşe taşlarından biridir. O'nun direnişi ve bıraktığı mesaj, hiçbir şekilde görmezlikten gelemeyeceğimiz doğru mücadele, doğru yaşam ve zafer emri olmaktadır.

O'na bağlı olduğunu söyleyen, başta yoldaşları olmak üzere tüm halkımız bıraktığı mesaji doğru kavramalı, özellikle 9 Ekim'de başlayan ve hâlâ değişik yol ve yöntemlerle sürdürülen komployu boşa çıkarmayı bir talimat olarak anlamalıdırlar. Güçlü cevap olunmadan, cevabın örgütsel ve pratik cevabı verilmeden, böyle kalınmayacağı, kalınsa bile söz düzeyinden öteye gidilemeyeceği unutulmamalıdır.

Berzan yoldaşımızı da ölümsüzlüğe uğurlarken, onların vasiyetlerinin temsilini esas alacağımızı. Ve en büyük değerlerimiz olan bu şehitlerimizin anısıyla oynanmasına hiçbir şekilde izin vermeyeceğimizi tekrar ederken; bir kere daha tüm şehitlerimizin, bu güne kadar olduğu gibi tam bir bağlılıkla özgürlük özlemlerinin sesi, sözü ve eylemi olmayı sürdüreceğiz.

Hepinizi bu temelde, sözün eksiksiz ve sorumlu temsilinde doğru bir pratiğin sahibi olmaya, hâlâ sürdürülen komploya karşı Murat yoldaşında çağrısı olan duyarlılığı göstermeye ve en küçük bir rehavete düşmemeye çağırıyorum.

Başarılar diliyorum. Selam ve sevgilerimle.

6 Ocak 1999
Abdullah Öcalan
PKK Genel Başkanı

yaşadım diyebilmek amaçlarla bütünleşmektir

Denilir ki, doğada her şey doğar, büyür, yaşar ve ölür. Bu doğanın bir yasası olarak kabul edilir. Yine bilinir ki, doğum ve ölüm olayı, insanoğlunun canlı diye kabul ettiği varlıklar için geçerlidir. Asıl olan ise, doğum ve ölümün maddelerin niteliksel bir değişimidir. Ancak yine de canlı kategorisine koyduğumuz varlıklarda, doğum ve ölüm olayları farklı karşılanır. Bir hayvan doğurduğu yavrusuna içgüdüsel de olsa bağlanır ve onun ani ölümünü kabullenmeyerek, sürekli yavrusunu arar. Tabii ki, sözkonusu insan olunca, durum daha da farklılaşır. Çünkü insan; düşünen, sosyal bir canlıdır. Duyguları güçlüdür. İnsanlar, doğumları sevinçle karşılarlar. Çünkü nesillerine yeni biri eklenmiştir. Ölüme ise üzülürler, çünkü nesillerinden bir eksilmiştir. Sadece bu da değil. İnsan arayışları ve amaçlarıyla vardır. Önüne koyduğu hedef ve bu hedeflere ulaşmak için yaşamı boyunca harcadığı çabayla vardır. Zaten insanların yaşlı birisinin ölümüne genç birisinin ölümü kadar üzülmemelerinin nedeni de burada yatar. Yaşlıların yaşamları boyunca hedeflediği amaçlarına ulaştığı veya ulaşmamışlarsa bile bundan sonra ulaşmalarının zor olacağına inanılır. Ancak gençler yaşam doludur ve gelecekteki amaçlarına ulaşma azmiyle doludurlar. Ölüm, genç bir insan için tüm bunların kesilmesi anlamına gelir. Bunun içindir ki, gencin ölümü çok daha üzüntüyle karşılanır.

Kuşkusuz ki, toplumsal devrim süreçlerinde yaşanan ölümlerin anlamı daha da farklıdır. Bu ölümler, şehadet diye tanımlarsak, anlaşılır herhalde. İlk şehadet haberini duyduğumda inanmak gelmedi içimden ve uzun süre buna inanmadım. Hep deriz ya, "*şehadetler karşısında dinç olmak gerekir.*" Elbette ki, doğru bir tespit. Ancak insan, yine de kendisini üzülmekten ve duygusallıktan uzak tutamıyor. Hele birde şehit düşenle tanışmış veya belli bir süre içinde bazı şeyleri paylaşmışsan, onun kaybına alışmak daha zor olur ve uzun zaman inanmak gelmez insanın içinden. Eminim ki, bu duyguyu sende hissetmiş ve yaşamışsındır.

Şehadet haberine uzun süre inanmadım Xezal heval. Bunun böyle olmasında belki de bir-iki kez duyduğum "*yaşıyor*" haberinin etkisi oldu. Bilirsin ya, bazen "*şehit düştü*" denilen bir arkadaşın daha sonra yaşadığı görüldüğünde, yaşanılan sevinç ve duyguları anlatmak oldukça zor. Bu, bir insanın çok değer verdiği bir varlığı kaybettiğinde ve artık onu bulamayacağına kendini inandırdığı bir anda, bulduğunda yaşadığı duygulara benzer. Hele bu bir amaç doğrultusunda birlikte yürüdüğün bir yoldaş olunca, yaşanan sevinç ve duyguyu anlatmak gerçekten çok zor. Senin hakkında her "*yaşıyor*" kelimesini duyduğumda, karanlıkta kalan bir insanın çok zayıfta olsa, sıaramandan. Ki, bu arayıştır seni ulusal kurtuluş düşüncesine, gerillaya ve PKK'ye götüren. Gerillanın ilk bölgeye gelişini ve senin buna gösterdiğin yaklaşımı hatırlıyorum. Yıl 1991. Gerillanın Kârer'e güçlü bir girişi olmuştu. Köylerde ilk toplantılar gerçekleştirilmişti. Sizin köy biraz dağlık alandan uzak olduğu için, ilk süreçte gerillayı direkt görmemiştin. Ama çevre köylerden gerillaya ilişkin ilk dinlenasıl yaşayabilirler, sorusuna cevap aramaya sevketti. Bunun da en sonuç alıcı cevabını yine gerilladan aldın. Yani kadın neden bu durumdadır, nasıl kurtulur sorularına, çağımızda en kapsamlı çözümler getiren Başkan Apo'nun düşüncelerini öğrendin. Bu, seni ulusal kurtuluş mücadelesine daha da bağladı.

Tüm bunlar sende, "*artık benim de bir şeler yapmam gerekir*" düşüncesinin gelişmesine neden oldu. Bu kararla birlikte hemen gerillayla ilişki içinde faaliyetlere başladın. Halk içinde propaganda yapma ve gerillaya lojistik vb. sağlamak için elinden gelen çabayı harcayarak, kısa sürede genç kızlardan oluşan bir milis örgütlenmesini geliştirdin. En zorlu süreçlerde bile, mücadele azmini kaybetmedin. Düşmanın tüm baskılarına direnmenin yanı sıra, çevrenin baskıları karşısında da mücadele ettin. Çevre de bayanların bu kadar aktif olması istenmemesine rağmen siz çalışmalarınızdan geri durmaz, birçok şey dayatılmasına rağmen mücadele ettiniz. Sen ve arkadaşların tüm bu zorluklara karşı durarak, bu alanda ilk defa kadının da milis örgütlenmesi yaratabileceğini göstererek mücadelenizi sürdürdünüz.

Adı, soyadı: **Şadiye TURAN**
Kod adı: **Xezal**
Doğum yeri ve tarihi: **Yekmal köyü/ Bingöl, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Kasım 1993**
Şehadet yeri ve tarihi: **5 Mayıs 1995, Mazgirt/ Dersim**

yoldaşının şehadetini, doğal güzelliklerimizin düşman tarafından yakılmasını, köylerimizin yakılıp-yıkılmasını ve milyonlarca insanızın ülkesinden koparılıp göçertilmesine tanık oldun. Bu, sendeki mücadele azminin daha da artmasına neden oldu.

Seninle gerillada aynı ortamı paylaşan arkadaşlar, senin sadeliğini, cana yakınlığını, sürekileşen arayışını, gelişimini, cesaret ve atikliğini anlatırlar. Yani küçük ve zayıf bir genç kız olan Şadiye, Xezal olup dağlarda gezerken, geçmişten daha canlı ve atik olmuştu. Dağlarımızda özgürce dolaşan Xezaller gibi, düşmana yem olmamak için daha da canlanmıştın. Nasıl ki geçmişte insana karşı hep içten ve sevecen olduysan, gerillada da bu yaklaşımların yoldaşlarına karşı artarak sürmüştü. Seninle çok kısa bir anı paylaşan arkadaşlar bile, sendeki yoldaşça sıcaklığı anlatıp dururlar.

İki yıldır gerilla yaşamında önemli bir çalışmanın içinde de yer aldın. Yeni örgütlenmeye başlanan YAJK çalışmaları içinde aktif bir çaba gösterdin. Sen, kadın kurtuluşunun ancak Başkan Apo'nun ışıklı yolunda ve kendi bağımsız örgütlenmesini yaratarak, özgür kişiliklere ulaşmaktan geçtiğine yürekten inanmıştın. Bunun için, YAJK çalışmasını coşkuyla karşıladın ve Dersim'deki ilk kadın gerilla birlikleri içinde aktif bir görev almaya çalıştın.

Tüm mücadele yaşamın boyunca hep en iyi olmaya çalıştın. Bunun sancıları ve zorluklarına rağmen, hem kendindeki gerilikler, hem yanındaki arkadaşların gerilikleriyle ve hem de düşmana karşı savaştın. Arayış içinde oldun ve başarma istemini sürekli canlı tuttun. Elbette ki, bu savaşın içinde bir gün şehit düşebileceğini de düşünmüşsündür. Zaten her gerilla mücadele içinde dolu dolu yaşayarak devrime ulaşma hayali yanında, görkemli bir şehadeti de hayal eder. Çünkü bilir ki, bu mücadele kahramanca direnip şehit düşenler tarafından büyütüldü ve bugünlere getirildi. Sen de mücadele hayatın boyunca dolu dolu yaşayarak, 5 Mayıs 1995'te Mazgirt'te şehitler kervanına katıldın. Tıpkı başta da belirttiğim gibi, belki fiziki olarak aramızdan ayrıldın. Yani nitel bir değişim geçirerek, topraklaşarak ülkenin eşsiz topraklarına katıldın. Diğer yandan düşünce ve yaşamınla ölümsüzleştin. Tüm şehitlerimizin gerçekliğinde yatan da budur.

olarak adlandırılır ve yüksek değer biçilir. Çünkü amaçlar daha büyük, azimler daha yüksektir. Sözkonusu Kürdistan devrimi olunca, zorlukları çok daha büyük olduğu gibi, amaçları da bu oranda büyüktür. Onun içindir ki, yaşanan şehadetler acı olduğu kadar görkemlidir. Acı olan yönü; yaşam dolu insanlarımızın erkenden aramızdan ayrılmasıdır. Görkemli olan yönü ise; bu amaçlar uğruna mücadele etmek ve bu uğurda yaşamını feda etmektir. Biliniyor ki, şehitler, fizizi olarak artık aramızda olmasalar da, düşünceleri, hayalleri ve duyguları halkımızın mücadelesinde yaşatılmakta ve amaçları adım adım gerçekleştirilmektedir. Yani onlar her canlı gibi madde olarak nitel bir değişime uğrayıp başka bir maddeye dönüşürken; düşünsel ve sosyal olarak ise ölümsüzleşmektedirler. Bunun içindir ki, halkımız geçmişte trafik kazası gibi olaylarda yaşamını yitirenler için ağlayarak saçını-başını yolarken, bugün şehadetler karşısında zılgıtlara ve halaylarla durmaktadırlar.

Dedik ya, şehadetler anlamlı olduğu kadar acıdır da. Acılarını yüreğimizin ta derinliklerinde hissederiz. Bizleri amaçlarımıza bağlamada ve mücadele azmimizi geliştirmede yüreğimizde hissettiğimiz bu acıların rolü büyüktür. Bir an önce onların amaçlarını gerçekleştirmek için daha çok çaba harcamak gerektiği hissini uyandırır insanda. Ancak bu şekilde şehitlerin yaşayabileceği gerçekliği var önümüzde...

Evet **Xezal** heval, "*neden tüm bu anlatımlar*" diye sorabilirsin. Belki de şehadetin karşısında ölümün ne anlama geldiği sorusunun içimde yarattığı fırtınalar zıp gelen bir ışık demetine sarılması gibi, bende buna sarılmak istedim. Onun içindir ki, şehadetine uzun süre inanmadım ve hep yaşadığın umudunu taşıdım. İnanmam çok zor da olsa, gerçeklerden kaçınılamayacağını ve senin de ölümsüzler kervanına katıldığına tam kanaat getirdikten sonra, bu yazıyı yazma sorumluğunu hissettim. Yazıyı yazmaya karar verince, senin tüm yaşamın gözlerimin önünde canlanmaya başladı.

Yekmal köyünde doğuşun, ilk yürüyüşün, ilk konuşman ve ülkemizin o şirin köşesinde adım adım nasıl yürüdüğün canlandı gözlerimde. Ailenin maddi durumunun iyi olması ve belli bir aristokrat yapısı olmasına rağmen senin mütevaziliğin, insanlarla sürekli diyalog içine girme azmin ve daha küçük yaşta bile olgun davranışların hep şaşırtmıştı beni. Belki de babanın sağır ve dilsiz olmasından dolayı, küçük yaştan itibaren aile içinde omuzlarına sorumluluk yüklenmesinden gelirdi tüm bu özellikler. Çocuklarla çocuk diliyle, yaşlılarla yaşlı diliyle ve yaşıtlarınla da onların anlayacağı dilden ilişki kurman, seni çevrende hep sevdirdi ve saygınlık kazandırdı. Ufak boylu ve zayıf yapına rağmen konuşmalarındaki ciddiyet ve çekicilik herkes tarafından dinlenmene yol açıyordu. Hele o yapına rağmen canlılığın, ataklığın ve evin ikinci çocuğu olmana rağmen (üstelik bayan) evde altına girdiğin sorumluluğu sürdürme tarzının yarattığı saygınlığı anlatabilmek... Demek ki, bir insan ihtiyaçlarını bilip, bunun için çaba harcarsa, hangi ortam olursa olsun saygın olur.

Senin arayışlarından bahsetmek isterim hevala Xezal. Sürekli yeni bir şeyler diğin konuşmalar karşısında bir ürküntü hissetteğini hatırlıyorum. Belki de TV'lerde kafamızda yaratılmaya çalışılan "*terörist*" imajından kaynaklanıyordu bu ürküntü. Doğaldır ki, insan, başlangıçta tanımadığı ve çözemediği şeylerden ürker. Ancak cesaretli ve belli bir arayış içinde olan insanlar bu korkularını yener ve tanımadığı şeyleri araştırarak meraklarını gidermeye çalışırlar. Ki, sen de öyle yaptın. Başlangıçta yaşadığın ürküntünün yerini merakın aldı. Gerillayı en ayrıntılarına kadar sorup öğrenmeye çalıştın. Amaçlarını, yaşamını, giyimini, yürüyüşünü, konuşmasını, oturup kalkmasını ve hatta yemek yiyişine kadar en ayrıntı yönleri sorup öğrenmeye çalışıyordun. Öğrendikçe gerillaya yakınlaştın ve onları sevmeye başladın. Giderek merakın arttı ve gerillayı görme istemin gelişti. Bu duygu, seni gerillalarla görüşmek için sürekli bir arayışa soktu. Köyleriniz düzlükte olduğu için, gerillanın geçiş güzergahı olan bir köyde, birçok gece kalarak bekledin. Uzun bir bekleyişten sonra nihayet görüşmeyi başarmıştın. Artık tüm çaban gerillayı tanımak ve amaçlarını anlamak olmuştu. Öğrendikçe kendini de kaşfettin, her arayış içinde olduğun konulara cevap buldun. Bu seni her yönüyle ulusal kurtuluşçu düşüncelerle bütünleşmeye götürdü.

Artık halkımızın geçmiş tarihteki durumu, günümüzdeki durumu ve gelecekte nasıl kurtulacağı konularında bilgi sahibi oldun. Bu konulara ilişkin hep sorduğun soruların cevabını buldun. En önemlisi de toplumda kadının durumu ve yaşadığı sosyal konum seni hep bir arayışa sürükleyip ve kadınlar daha iyi

En zorlu süreçlerde bile geri adım atmadın. Operasyonların geliştiği ve halka yoğun baskıların yapıldığı günlerde ve insanların korkudan gerilladan uzak durmaya çalıştığı günlerde bile tüm zorlukları aşıp, gerillaya ulaşmayı başararak yardımcı olmayı sürdürdün. Senin ve arkadaşlarının bu çalışmalırı hem gerilla, hem de halk tarafından olumlu karşılanıp takdir edildi. Ancak tüm bu çalışmalar artık seni tatmin etmiyordu. Hep daha fazlasını yapma arayışın, gerillaya katılma istemini geliştirdi. Gerilla senin böyle daha yararlı olabildiğin gerçekliğini gözönünde bulundurarak, bu istemini geri çeviriyordu. Sonuçta deşifre olmanızdan dolayı Kasım 1993'te bir grup bayan arkadaşınla birlikte gerillaya katıldınız. Nasıl ki, alanda ilk kadın milis örgütlenmesini yarattınız, aynı şekilde bölgede ilk kez bayan olarak gerillaya katılarak bir ilke daha imza attınız. Bunun etkisi kuşkusuz ki, büyük oldu.

Artık sen de bir gerillaydın. Uzun süredir ulaşmak isteyipte ulaşamadığın bir yaşamın içindeydin. Gerilla elbisesini giyecek, gerilla yaşamının tüm güzelliklerini, sevinçlerini, üzüntülerini yaşayarak savaşın tüm zorlukları içinden geçecektin. Ülke coğrafyasını adım adım gezip, tüm güzellikleri tadacaktın. Nitekim iki yıllık gerilla yaşamında ülkemizin birçok alınını gezip dolaştın. Önce Bingöl dağlarından Erzurum dağlarına kadar uzandın. Daha sonra Alişer'in, "*arslanların yurdudur tilkiler giremez*" dediği Dersim dağlarına ulaştın. Dedik ya, tüm güzellikleri ve sevinçleri yaşadığın gibi, savaşın acılarına da tanık oldun. Yanındaki

Evet hevela Xezal... Elimden geldiği kadar seni ve mücadeleni anlatmaya çalıştım. Yetersiz olduğunu ve seni her yönüyle anlatamadığımı da biliyorum. Çünkü bir şehidi her yönüyle anlatmak gerçekten zor. Şu anda yazarken bile kaybetmenin acısı ve büyük mücadelenin sonucunda yaşanan kahramanca şehadetinin onurunu birarada yaşıyorum. Bunun yüklediği sorumluluklar var. Biz biliyoruz ki, siz şehitlerin anısına en iyi bağlılık, mücadelenizin daha da geliştirilip bir an önce zafere ulaştırılmasından geçer. Bu doğrutuda savaşarak bayrağınızı sonuna kadar taşıyacağımıza dair siz şehitler önünde söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşların

Gerillada ideolojik donanım -II-

Cemal Şerik

Soyut bir kavram olmayıp maddi bir gerçekliği ifade eden gerillayı, oluştuğu ülke zemininden ve halk özelliklerinden ayrı olarak düşünemeyiz. Ülkenin ve halkın içinde bulunduğu durum gerillanın özelliklerinin belirlendiği kaynaktır. O nedenle oluştuğu ülke ve halk gerçekliğinden uzak, soyut kavramlarla ifade edilen ya da ona göre şekillenişi içeren bir gerilla tanımına ulaşmak mümkün değildir. Dünyanın birçok ülkesinde gelişen gerilla mücadelelerinde bunu görmek mümkündür. Belki ortak, temel yanlar dışında biçim yanlarıyla da benzerlikleri olabilir, ama aynı değildirler. Halkın gelenekleri, görenekleri, ülkenin arazi yapısı gerillanın yaşamında, ilişkilenmesinde, örgütlenmesinde farklılıkların olmasını kaçınılmaz kılar. Vietnam'daki gerilla ile Nikaragua'daki gerilla aynı değildir. Çin'deki ve Küba'daki gerilla da böyledir. Birbirlerinden çok farklıdırlar. Birinde varolan, diğerinde yoktur. Birinin gelişimiyle diğerinin gelişimi birbirine benzemez. Nedeni; onun oluştuğu zemin, ortaya çıktığı gerçekliktir.

Bu belirleme Kürdistan için de geçerlidir. Onun içindir ki, biz Kürdistan gerillasını diğer ülkelerdeki gerillalarla ortak olan yönlerini inkar etmeden, aynısıdır diye ele almıyoruz. Ülkemizin ve halkımızın özgünlükleri vardır. Bu, bizi her açıdan özgülümüzde yaratıcı olmaya götürmektedir. Bu gerçekliği hesaba katmadan, diğer ülkelerdeki gerillayı aynı şekilde alıp ülkemize indirgemeye çalıştığımızda başarılı olmamız bir yana, yenilmekten kendimizi kurtaramayız. Bu gerçeklik diğer ülkeler için de geçerlidir. Che Guevera'nın ordu geleneği bunu doğrulamaktadır. Bolivya gerçeği Küba gerçeğine benzemediği içindir ki, bu hazin sonuç yaşanmıştır. Fazla uzağa gitmeden, Ortadoğu gerçekliği içinde yer alan diğer komşu halklardan farklılıklarımız dahi, bizdeki gerillanın kendine özgü yönler içermesi gerektiğini zorunlu kılmaktadır.

Kürdistan'daki gerilla, Kürdistan halkının özelliklerinin somut ifadesidir. Bu onun gerilikleri ve olumsuzluklarının temsilcisi olunması değildir. Peşmerge kültürü, peşmerge savaşçılığı, bu açıdan Kürt geriliği ve olumsuz yanlarının temsili olabilir. Hatta birçok ülkede gelişen isyanlarda böylesi kesimler aynı durumda halkın geri ve olumsuz yönlerini temsil edebilirler. Bu, özellikle kendilerine göre doğru ve belki de kaçınılmazdır. Doğru da olabilir ki, böyleleri vardır. Örneğin birçok Afrika ülkesinde, mesela Kenya'da Mumulalar öyledir. Bizlere ters gelen yanları olabilir. Kürdistan'da bizim anladığımız, ya da bugün gerçek bir ordu haline getirip daha da gelişkin kılarak ileriye taşımak istediğimiz gerilla böyle değildir. Aksine ülkenin ve halkın içinde bulunduğu olumsuzluğu olumluluğa çevirir. Kürdistan'da gerilla, ülkenin ve halkın içinde bulunduğu durumu yansıtır ya da kaynağını buradan alır derken kastetdiğimiz budur. Yani Kürdistan halkının geri ve olumsuz yanları değil, onu yeniden yaratılışa, devrime götürecek temellere dayanmasıdır.

Kürdistan halk gerçekliği bilinmektedir. Bunu iki dönem olarak ele almak gerekiyor. Birincisi başaşağı gidiş ve yok olma noktasına geliş, ikincisi de, buna dur diyerek, kurtuluşun eşiğine gelen süreç. Her iki dönemin özellikleri ve bu her iki dönemde varolan güçlerin durumu birbirinden farklıdır. Kürdistan'da gerilla bu ikinci dönemin bir ürünüdür ve bu ikinci dönemin özelliklerini taşır. İkinci dönemin temel özelliği yoktan varoluşu sağlayan iradi müdahaledir. Bu bir başka ifadeyle yaratmaktır. Ülkemizin ve halkımızın içinde bulunduğu durum bunu zorunlu kılmaktadır ve bu temel bir özelliktir. Bu özellik, gerillanın oluşumu ve gelişimi için de geçerlidir. Kürdistan'daki gerillayı bu temelde ele alıp oluştuğu ve dayandığı temeli görmek zorundayız.

Tarih, halkların bugüne ulaşmalarında bir zenginlik olarak kabul edilirken, Kürtler için ise tersi bir durum yaratmıştır. Kürtler adına olumlulu diyebileceğimiz hiçbir şey bırakılmamıştır. Kürtler için yokoluş çizilmiştir.

Böylesi bir yolun kabulü, doğal yokoluşa doğru gitmenin de kabulüydü. Bu maddi gerçekliğin kabul edilerek benimsenmesi, o olumsuz ve geri özelliklerin de benimsenmesi anlamına geliyordu. O nedenledir ki, Kürdistan gerçeğinde içinde bulunduğumuz zeminin özelliklerine göre hareket etmek, onu esas almak, onu başından itibaren reddetmeme anlamına geliyordu. Aslında bu, tekrar öze, kaynağa dönme anlamını da içermemekteydi. Çünkü Kürtler, tarihin belirli bir evresinde sahneye çıkmışlar ve Mezopotamya'nın en eski, en ileri, en gelişkin halklarından biri olmuşlardı. Yine tarihin ilerleyen yıllarında itilakların, işgalcilerin, sömürgecilerin saldırılarına uğramaları, özgürlüklerinin son bularak, yokoluşa doğru gitmeleri doğrultusunda bir süreci başlatmıştır. Bu, tarihsel olarak, tarihin doğru ilerleyen tekerleğinin yoldan çıkarılması anlamına geliyordu. Oluşan durum, bu nedenle halkımızın temel özelliği olmaktan daha çok, yabancıların halkımıza kabul ettirdiği, benimsetteği bir özelliktir. İşte o nedenledir ki, halkımızın tarihinde ikinci dönem olarak ele aldığımız ve iradeyi esas alan müdahalelerle gelişen özellikler, halkımızın esas ve öz yönleri temsil etmektedir.

Bu durum, halkımızın tarihinde ikinci dönem olarak adlandırabileceğimiz dönemde yaşanan gelişmelerin dışarıdan taşınması biçiminde bir izlenim verse de, aslında öze ve kaynağa dönüşe, bu temelde dayandığı gerçeğini de ortaya koymaktadır. Biz bu gerçeği yadsımadan, Kürdistan'daki gerilla gerçeğini ele alıyoruz. Bu, öze ve kaynağa dönüşü, ama buna ulaşmak için de yeniden yaratılışı esas almak anlamına geliyor ve Kürdistan'da gerilla en somut ifadeyle bunun her ikisinin toplamı olmaktadır.

Partide en kutsal değer olan yoldaşlar ilkesi, ideolojik, siyasal, bir o kadar da geniş duygu boyutunu içermektedir. Aynı amaç doğrultusunda geniş duygu dünyasının bütünleşmesinin oluşmasında ideoloji belirleyici olmuştur. Aynı dünya görüşü etrafında bir araya gelenler, onu gerçekleştirmeye çalıştıklarında oluşturdukları birlik, siyasal ve duygu dünyasında bütünleşmeye dönüşmüştür.”

Kürdistan gerillasının oluşumunda ideoloji

Kendi doğal gelişim seyrinden çıkarılarak, dinamitleri dumura uğratılan her hangi bir nesnenin gelişiminde doğru bir rotanın izlenmesi mümkün değildir. Onun içindir ki, yabancı egemenlik altında gelişimi durdurularak bir imha sürecine itilen Kürdistan halkının her yönüyle gelişen düşünsel özellikleri taşıması mümkün olmadı. Aksine, yaşanan tersi bir durumdu. Ve yaşanan süreç, kendiliğinden bir rotaya bırakılsaydı, bu sapmalı durumun sonuca ulaşması kaçınılmaz olurdu. Bu anlamda Kürdistan'da ideoloji, Kürdistan'ı tanıma, anlama, çözümleme ve oradan da çözüme ulaştırmada bir anahtar olarak ortaya çıktı.

Kürdistan halkının varlığı ve statüsünün sömürge bir ülkeden daha geri olduğu, bunun kabul edilmezliği, kurtuluşa ise ancak ve ancak devrimle ulaşılabileceği bir ideolojik belirleme olarak ortaya çıktı. Örgüt, örgütlenme, mücadelede, araç ve imkanlarının yaratılması, ilk önce ideoloji kapsamında belirlendi ve bunlar ideolojinin konuları içerisinde yer aldılar. Kürdistan devriminin ideolojisinin belirlenmesi, ardısıra yaşanan gelişmelerin anası rolündedir.

Bu gerçeklik, Kürdistan devriminde ideolojinin önemini ortaya koymaktadır. Kürdistan devriminde ilk çıkışta belirleyici olan ideoloji, sonraki süreçte de önemini yitirmemiştir. Gelişmelere paralel olarak zenginleşmiş, önemini daha da korumuştur. Yaşanan gelişmeler, ideolojik belirlemeler temelinde olurken, yaşanan gelişmelerin zenginleştirdiği ideoloji, hep önaçıcı olmuştur.

İdeolojik grup sürecinin bir parti ilanı ile noktalanması, parti ilanın bir silahlı mücadeleye yapılması ve ardından gerillanın kaçınılmazlığı hep bu içiçe gelişmenin bir sonucudur. Onun içindir ki, biz, Kürdistan gerillasının oluşumunda ideolojinin rolünün belirleyici olduğunu söylüyoruz.

Kürdistan'da gerilla, silahlı mücadele belirlemesinin somut bir ifadesidir. Bunun kendisi, devraldığı silahlı mücadele mirasıyla birlikte ideolojiktir. Görüleceği gibi, parti tarihimizde silahlı mücadele gerillayla başlamıyor; öncesi de var. Hatta ideolojik grup döneminde silah, örgütlenme, propanga ve kendini koruma aracıdır. O süreçte gelişen bir dizi eylemler vardır. Yine yerli gericiliğe karşı Hilvan'da küçümsenmeyecek ve belli bir süreci kapsayan direniş vadır. Partinin ilanıyla birlikte Siverek'te gelişen, çevresini de içine alan işbirlikçiliğe ve sömürgeciliğe karşı geliştirilen bir mücadele vardır. Bu mücadelelerin hepsi, kaynağını ideolojiden alarak, ideolojiye dayandırılmıştır. Daha ideolojik grup döneminde, ideoloji dışında dayanılacak başka hiçbir şey yoktur. Yaşam, yaşamdaki ideoloji ile sürdürülüyor. Tüm olumsuzluklara ve imkansızlıklara ideoloji ile karşı konuluyor ve her şey sıfır noktasının altında bulunan bir düzeyden, yokluktan alınarak ideolojiyle yaratılıyor.

İdeolojiye dayanılarak yaşanan gelişmeler yeni mücadele olanaklarının da doğmasına neden oluyor. Yeni arayışların, gelişmelerin önünü açıyor. Giderek mücadeleleri, ardından gerillaya ulaşma arayışları ve bunu takip eden ağır faşizm yıllarında silahlı mücadeleyi geliştirmek, daha ileri boyutlara ulaşmak, yine ideolojiden kaynağını alıyor. Yoksa salt askeri yönle bırakılsaydı, Siverek mücadelesinin tıkandığı ağır faşizm koşulları altında yaşanan darbeler, yeniden silaha sarılmayı olanaksız kılardı. İçimizde dahi bunun etkilerini kırmak, ancak ideolojiyle mümkün olmuştur. İdelojik alanda sürdürülen mücadele partinin temel ideolojisinde varolan ısrar bunun önüne geçmiştir. Ancak bunun bu alanda bir zaferin kaçırılmasıyla silahlı mücadele yeniden başlatılabilmiş, onun öncesinde hazırlıkları yapılabilmiştir.

O nedenle diyoruz ki; bizde gerillanın oluşumunda, onun gelişiminde ideoloji belirleyeci, hatta onun teminatıdır.

Gerillanın oluşumunda ideolojinin belirleyiciliğini sadece gerillanın gerekliliği ve sorunun çözümünde anahtar rolünü oynadığı belirlemesiyle sınırlı tutmuyoruz. Çünkü bizim gerillaya yüklediğimiz anlam çok daha gelişkindir. Parti ideolojisinin yaratılmasında ideolojik çalışma öncelikliyken, partileşme sürecinde de kurumlaşma öncelikli hale gelmiştir. Şimdi de savaşın temel örgütlenme aracı olan ordulaşmanın yaratılmasında, güçlendirilmesinde askerileşmek gerekmektidir. Bu gün partileşmenin anlamı, partinin temel taktiğine gelerek, askerileşmek, ya da gerillalalaşmak olmaktadır. Bu da gerillada ideolojinin önemini ortaya koyarken, daha farklı yönlerin olduğu gerçeğini göstermektedir.

İdeoloji temelinde oluşan ve silahlı mücadelenin gelişiminin bir evriminde ortaya çıkan gerillanın kendisi de, bu temelde ideolojik olmak durumundadır. Bir amaç doğrultusunda örgütlenen yaşamın, yürütülen mücadelenin bizdeki gerillaya denk düştüğünü söylememizin nedeni budur. Çünkü ideoloji ile kendisini donatmayan, ideolojiye dayanmayan ve ideolojiyle beslenmeyen bir savaşçının bizde gerillaya biçilen misyona sahibi olması mümkün değildir.

Kürdistan'ın özgünlüğünü ve her şeyinin yokluktan yaratıldığını belirtmiştik. Bu zorlu bir mücadele ve olanaksızlıklara karşı göğüs germeyi, güç getirmeyi zorunlu kılmaktadır. Düşmanın ağır tekniğine, tüm imkan ve olanaklarına karşı direnmenin ve ona karşı zafer elde etmenin tek yolu ideolojiye dayanmaktan geçer. Yine Kürdistan'da gerilla tanımını yaparken, öze ve kaynağa dönüştür demiştik. Sömürgeci egemenlik altında Kürdü kendi benliğinden uzaklaştırarak, Kürdüm demenin hakaret, Türküm demenin onur sayıldığı bir ortamda, bunları redderek kendi benliğine ulaşması bir derinliğine sahip olmasıyla mümkündür. Bu da, böylesi bir karşı koyuşa sahip olmayı, onun için de ideolojik olmayı gerektirir. Yeniden kaynağa, öze dönmek ve bunun için de irade, müdahale olan gerillanın, yeni yaşamı oluşturma gibi görev ve sorumlulukları da bulunmaktadır. İdeolojiyle bütünleştirilmiş, ideolojiyle yönlendirilmiş, ideolojiyle ufku açılmış bir gerilla ile ancak buna ulaşılacaktır. Yıktığının yerine neyi yapacağını, reddettiğinin yerine neyi kabul edeceğini bilmeyen bir gerillanın geliştireceği bir savaş olamaz.

İdeoloji gerillanın gelişiminde güvencedir

Oluşumu tamamıyla ideolojik olan gerillanın gelişimi de, tamamıyla ideolojiktir. Bu hem bir askerlik sanatı olarak, hem de askersel düzeyde kişi olarak geçerlidir. Çünkü ideolojik temelde oluşan bir savaşın gelişimi ve gelişim sorunları bilince çıkarılarak bir biçim alırken, ideolojik bakış açısıyla devrimci savaşı bir gereksizlik olarak gören gerillanın ise, kendini savaşımın gelişimine göre yenileyerek ihtiyaçlara yanıt vermesi ancak ve ancak ideolojik alanda gelişimiyle olacaktır. Süreci anlamayan, hangi tarz ve taktikle gelişmelere yanıt olunabileceğini göremeyen, bir gelişmenin sahibi de olamaz. Tıkanır, oradan da çözümsüzlüğe gider. Gelişen gerilla savaşlarında bunu görmek mümkündür. Başta güçlü çıkışlar yapılmış, hatta önemli gelişmeler sağlanmıştır. Değişen şartların görülememesi, güç dengelerinin hesaplanmaması, düşmanın içinde bulunduğu durumun anlaşılmaması, dayanılan halk kesimlerinin varolan durumlarının çözümlenmemesi ve eski tarzda ısrar edilmesi, gelişmeleri durdurmuş, hiç de hak edilmeyen sonuçların yaşanmasına neden olmuştur. İnançlı, kararlı, istekli bir giriş yaptıkları halde, sonraki süreçte savaşın askersel olarak sürdürülebilmesi için ideolojik beslenmeye dayanmamaları, bu girişlerini sürekli kılmamıştır. Yaşanan gelişmeleri anlamlandıramama bir yılgınlığa, ardından da kişiler düzeyinde saflardan kaçışa kadar götürmüştür. Oysa devrimci savaşlar, uzun sürece yayılan, uzun evrimli olarak mücadeleyi gerektiren savaşlardır. Onun içindir ki, başından itibaren ideolojik olarak stratejinin belirlenmesine, evrelerin ortaya konulmasına, taktiklerin hangi ölçüde geliştirileceğine dair belirlemeler yapılır. Öncü kadro, kadro seçimine, eğitimine girilir. Ve hangisinin uzun soluklu olması gerektiğine özel önem verilir. Başarılı devrimci savaş pratiklerinde bunlar çok açıktır. Çin, Vietnam devrimlerinin stratejileri belirlendiğinde, savaşın gelişimiyle birlikte yaşanan devrimleşme ve yenilenmede bu çok nettir. Bu ülkelerin devrimci savaşımında ve kadro sorunun çözümünde de bu yön belirgindir.

Kendi devrimini dünya gerçeğinden, dünya devrimlerinden soyut, ayrı olarak görmeyen PKK için de, yaşanan bu deneyler bir zenginlik olmuştur. Yaşanmış başka ülke devrimlerinin deneylerini kendi deneyi sayarak, aynı hatalara düşmemeyi esas almıştır. Onun içindir ki, oluşumunda temel olan ideoloji, gelişiminde de belirleyici olma rolünü devam ettirmiştir.

Kürdistan devriminin programı ilk formüle edilişinde ayrıntılardan uzak, özlü ve derindir. Gelişen mücadeleye paralel olarak bu programın her cümlesi, bugün ciltler dolusu kitaba dönüşmüştür. Bu, ideolojiye verilen önem ve gelişmelerde ideolojinin rolünü ortaya koymaktadır. Hiçkimse, devrim öncesi yıllarda PKK kadar ideolojide derinleşmeyi yaşayan, ideolojik mücadeleyi bu kadar kapsamlı yürüten bir partinin olduğunu iddia edemez. Bu durum PKK'nin gelişim diyalektiğini, ideoloji ve politika birlikteliğini, ya

da teori-pratik ikilisinin beraberliğini gösterir.

İdeolojik grup aşamasından partileşmeye, oradan da ordulaşmaya kadarki dönemde bunu çok somut olarak görebiliriz. İdeoloji çıkışa, ideoloji partileşmeye, ideoloji ordulaşmaya götürmüştür. Yine ideolojiyle ilk önce kadroların oluşmasına, tüm zorluklara karşın direniş kahramanlıklarımızın yaşanmasına ve savaşta öncü komutan ve savaşçıların yaratılmasına neden olmuştur. Bu ölçüde ideolojiye göre şekillenildiğinde gelişme hep kaçınılmaz bir sonuç olarak ortaya çıkmıştır.

Eğer ideoloji ortaya çıkmasaydı, Kürdistan devriminin yolu çizilemezdi. Eğer ideoloji olmasaydı, buna bağlı, inançlı, her türlü zorluğa güç getiren kadrolar oluşmazdı. Eğer ideoloji olmasaydı, bu kadroların öncülük ettiği parti kurularak, düşmanın o güne kadar sürdürdüğü savaş davetleri kabul olmazdı. Ve yine ideoloji olmasıydı, muazzam güç dengesizliği içinde kendisinden kat be kat güçlü olan düşmana karşı geliştirilen uzun erimli bir savaşın sahibi olunmazdı.

O nedenle, bugün yaşanan tüm gelişmeleri ele aldığımızda, ideolojinin belirleyici olduğu gerçeği tüm yalınlığıyla karşımıza çıkmaktadır. Ama bu gerçeklik, mücadele tarihimizde Parti Önderliğimizin tüm ısrarlarına ve tavizsiz mücadelesine rağmen, gerektiği gibi kavranamamış ve kavranmadığı ölçüde de bugüne kadar ulaşılması gereken hedef ve sonuçlara ulaşılamamıştır. Bu da göstermiştir ki, çıkışta, gelişimde ideolojinin önemi belirleyici olarak ele alınsa da, gereklerinin yerine getirilmesinde yaşanan eksiklikler önemli tahribatlara neden olmuştur. Onun içindir ki, çıkışta, gelişmede belirleyici olan ideolojinin önemi, her düzeyde devrimci savaşımın içinde yer alanlarca anlaşılmalı ve gerekleri yerine getirmelidir. Çünkü gerekleri yerine getirildiğinde kazandırmakta, getirilmediğinde ise, kaybettirmektedir.

İdeolojisizlik gerillada yenilgidir

Atılan ilk adım önemlidir biçiminde bir belirleme vardır. Bu doğrudur, ama hiçbir zaman kendi başına yeterli değildir. Sonraki adımlarla da bunun tamamlanması gerekir. Atılan ilk adımın doğru olmasına rağmen, sonucunun getirilmemesi, yenilgiye uğranılması gibi bir sonuca götürebilmektedir. Bu açıdan ilk adım sürekli yenilenmeyi gerektirir. Bu da ancak ideolojiyle mümkündür. İlk adımla birlikte yaşanan gelişmeleri anlamak, dönüşüme izah getirmek, yeninin yeniden nasıl formüle edileceğini belirlemek ideolojinin konusudur. Birçok devrim, birçok pratik, atılan ilk adım doğruluğuna rağmen, ardından atılan adımların yalnış olması nedeniyle, başarısızlıkla sonuçlanmıştır. 1917'de Rusya'da gerçekleşen devrim, atılan bu adımların bir sonucuydu. Ama sonraki yıllarda yaşanan sapma, sonuçta kazanan devrimi kaybetmeye götürmüştür. Latin Amerika ülkelerinde gelişen gerilla mücadeleleri de ilk çıkışta doğru adımların sahabi olmasına rağmen, ardından yaşanan sapmalı yaklaşımlar bu hareketlerin birçoğunu ya uzlaşmaya, ya da tasfiyeye götürmüştür. Her devrim, içerisinde her zaman böylesine tehlikeleri barındırmaktadır. Bu da her zaman devrim mücadelelerinde çizgiler sorununu ortaya koyar. Varolan bazı çizgiler arasında doğru olanı bulup ortaya çıkarmak ve onun takipçisi olmak da, ancak ideolojinin özümsenmesiyle mümkündür.

İdeolojiyi doğru özümsemek, değişen şartlara uygun bir biçimde kendini sürekli yenileyip, rolünün sahabi olmakla mümkündür. Bu yapılmadığında, kaybetme kaçınılmazdır. Kürdistan gerillasının gelişiminde ideolojinin oynadığı belirleyici rol ortaya konmuştu. Bu gerçeklik sayesinde bugün gerilla tüm elverişsizliklere, gelişen yoğun saldırılara rağmen, ayakta kalabilmiştir. Bu, beslendiği kaynaktan aldığı güç nedeniyledir. Tabii ki bu, Kürdistan gerillasının hakkettiği düzeyi elde ettiği anlamında değildir. Çünkü gelişen Kürdistan devrimi de kendi içinde çizgiler mücadelesinin ve yanlış tasfiyeci eğilimlerin saptırıcı, engelleyici çabaları içinde yaşamıştır. Bu durumun yaşanmasına, devrim bünyesinde çıkışın sağlam olmasına rağmen, yer alanların gereken duyarlılıkla yaklaşmamaları neden olmuştur. Oysa gelişen devrim, gelişen devrimin harekete geçirdiği geniş halk yığınlarının katılımı, ideolojik anlamda sürece uygun olarak kendini yenilemeyi gerektirmektedir. Bunun yapılmaması, ulaşılması gereken hedeflere zamanında ulaşılmasını engellemiştir. Burada sonuçta bir yenilgi alınmamış olsa da, pratik olarak kaybettirmiştir.

Anlaşılacağı üzere, bunun ideolojik donamınla doğrudan ilgisi vardır. Parti tarihimiz çeyrek asırlık bir sürece, bu süreç zarfı içinde de 14 yılı aşkın bir zaman kesitini kapsayan silahlı mücadele sahibidir. Bu, kısa sayılmayacak bir süredir. Daha kısa sürelerde geliştirdikleri silahlı mücadeleye dayanarak, devrimlerini yapan halklar vardır. Özgünlüklerimiz elbette burada belirleyicidir. Ama 14 yıllık bir süreyi bulan silahlı mücadelemiz, bugün varolandan daha ilerde olmamızı gerektiriyordu. İdeolojik donanımsızlık, Kürdistan'da yaşanan eksiklikler bunu engellemiştir. Sadece bununla da kalmayarak, birçok kaybın nedeni olmuştur. Biz, ideolojik donanım konusunda yaşanan yanılgıları, eksiklikleri bu anlamda yürütülen faaliyetlere az önem verilmesi biçiminde algılamıyoruz. Hatalı, yanılgılı yaklaşımlar çerçevesinde ortaya çıktıklarını söylüyoruz. Bir yandan Parti Önderliğimizin doğrularda ısrarlı, yaratıcı çalışmalarına doğmatik yaklaşımın, bir yandan ise doğmatizmin pratikte iflasıyla birlikte mücadeleyi kaba tarzda ele alarak asi-avareliğe, oradan da çeteciliğe varan eğilimlerin buna neden olduğu gerçeği üzerinde duruyoruz. Kısa sayılmayacak bir zaman kesitini kapsayan silahlı mücadealemizin ve gerillanın bugün elde etmesi gereken sonuca ulaşmamasının altında bu gerçeklik yatmaktadır. Bu da göstermiştir ki, devrimimizde atılan doğru adımlar ardından pratik adımların atılması, sapmalık bir durumun yaşanmasına neden olmuştur. Bu yaşananlar, bir ülke devriminde gerilla deneyimlerinden ortaya çıkan olumsuz tablonun bizler için de yaşanma tehlikesi yaratmıştır. Bu, birçok açıdan kaybetmektir. Ve bugün Parti Önderliğimizin müdahaleleriyle önüne geçilmiş olsa da, kaybedilenler çok pahallıya malolmuştur. Bizde kayıp, yaşanan tahribatlar, devrimimizin temellerini sarsacak düzeyde olmuştur. Bir nevi düşmanın açık zorla, şiddetle yapmadığını, içte partinin temel değerleriyle oynayarak, onu sulandırarak yapılmak istenmiştir. Silahlı mücadele tarihimizde gösterilen o kadar kahraman, görkemli direnişlere rağmen, kaybedilen temel hususlar bunu çok açıkça ortaya koymaktadır. Savaşa, gerilla yaşam ve vuruş tarzına, maddi ve menevi değerlere gösterilen yaklaşımlar, içine düşülenler, yaşananlar kaybedişin düzeyini göstermektedir.

Gerillada ideolojik donanımsızlığın kaybettirdikleri

Devrimlerin, silahlı mücadele esaslarının belirlenmesi olan ideoloji, tüm devrimlerde amaçlarına ulaşılmasında belirleyiciyken, ideolojisizlik, ya da ideolojik donanımdan uzaklık, yenilgiye, kaybedişe neden olmaktadır. Çeşitli ülke deneylerinde yenilgiye götürmüşken, bizde de neredeyse kaybedişin eşiğine kadar gelinmesine neden olmuştur. Bugün Parti Önderliğimiz tarafından bunun tedbirleri alınmış olsa da, hafifsenmeyecek düzeydedir.

Devrimimizi devrim yapan silahlı mücadelenin, gerillanın oluşumunda, gelişiminde belirleyici olan esaslardan sapılmış, doğru olan ölçüler yerine sahte ölçüler konulmuştur. Doğru ve yanlış birbirine karıştırılırken, muğlaklık bir yön olarak yaşanabilmiştir. Neye göre doğru, neye göre yanlış, bu soruların ayrıştırılması, bunlara yanıt verilmesinde ölçü olarak alınan ideolojiden başkası olamaz. Burada ideoloji, katalizör rolünü oynamaktadır.

Parti ve silahlı mücadele tarihimizde her şeyin başlangıcında ideoloji belirleyici olurken, yine ideoloji başarıya ulaşmanın da yörüngesidir. İlk önce ideolojik düzeyde kazanılmış, ardısıra da pratik somut olgular haline getirilmiştir. Ölçüler ideolojiye göre belirlenerek, yaşamda derinlik kazandırılmıştır. Ne zaman ki ölçüler belirlenirken ideolojiden uzak kalınmaya başlanmışsa, o andan itibaren ölçüler belirginsizleşmeye başlamıştır. Bu da partinin temel ölçülerinden uzaklaşılarak, önce ölçülere yaklaşımda, ardından da fiiliyatta maddi değerler alanında kaybetmeye doğru bir süreci başlatmıştır.

Partide en kutsal değer olan yoldaşlar ilkesi, ideolojik, siyasal, bir o kadar da geniş duygu boyutunu içermektedir. Aynı amaç doğrultusunda geniş duygu dünyasının bütünleşmesinin oluşmasında ideoloji belirleyici olmuştur. Aynı dünya görüşü etrafında bir araya gelenler, onu gerçekleştirmeye çalıştıklarında oluşturdukları birlik, siyasal ve duygu dünyasında bütünleşmeye dönüşmüştür. O andan itibaren yaşanan bütün zorluklara karşı büyük fedakarlarlar, kahramanlıklar, cesaret, erdem diye adlandırabileceğimiz birçok moral değerin sahibi olunmuştur. Burada ilkeler etrafında oluşan yoldaşlık uğruna, birbiri için yapılmayacak hiçbir şey yoktur. Parti Önderliğimiz o süreçte ideolojik esaslara dayalı, temelini, kaynağını oradan alan ilişkileri aradığını söylemektedir. Ve bunu, "*Kemallerin, Mazlumların yoldaşlığını hâlâ arıyorum*" diye dile getirmektedir. Devrimin gelişimi ve devrime katılımda ideolojik esasların dışında başka etmenlerin rol oynar duruma gelmesi, ilişkilerde ilkelere dayalı yoldaşlık bağı dışında başka kaba nedenlerinin yaşanmaya başlanması, yoldaşlık ilişkilerinde daha farklı kaba yanların da ortaya çıkmasını beraberinde getirmiştir. İlkelerin esas alınmadığı, kaba, maddi yanlarla yaklaşım, ilişkilerde bireyselliğe, yoldaşlığın devrim ve maneviyatından uzaklığın gelişmesine neden olmuştur. Bu, partinin "*en kutsal değer yoldaştır*" ilkesinden uzaklaşmadır. Bunun nedeni, ilişkilerde ideolojinin, ilkelerin esas alınmamasıdır.

Partide emek, belirlenen en kutsal değerler arasında yerini almıştır. Emek de bizde ideoloji ve ilkeler temelinde belirlenmiştir. Emek, yaratılan tüm maddi ve manevi değerlerin toplamı olmuştur. Değerlerin yoktan varedilişi, bir ideolojik çıkışın sonucudur.

Parti Önderliğimiz Kürdistan devriminin öncü gücünü yaratırken, yalnız başınaydı. Elinde hiçbir maddi imkanı yoktu. Sadece ve sadece büyük bir inanç ve özveriyle bağlandığı ütopyaları vardı. Bu ütopyalar, Parti Önderliğimizi önce Kürdistan devriminin ideolojisini yaratmaya, ardından da Kürdistan devriminin öncü örgütünü ve bunu takriben Kürdistan halkının kurtuluş cephesini ve ordusunu yaratmaya götürdü. İlk çıkışta beş para yokken, şimdi yıllık mali gider bir devletin yıllık bütçesi kadardır. Tek bir mermi, silah yokken, bugün donatılmış bir ordu vardır. Bu maddi değerler, herhangi bir gücün dışardan verdiği destekle oluşmamıştır. Kaynağını ideolojik çıkıştan alarak, bu bugünkü düzeye ulaşmıştır. Emek temelinde oluşan ve kaynağını ideolojiden alan değerler, partimiz açısından kutsaldır.

"İdeolojik donanım, Kürdistan devriminde gelişimin sürekli olmasının özü olmuştur. Ki kendini bilimsel dünya görüşünün sahibi görmesi de kaynağını buradan almaktadır. Kürdistan gerçeğinin anlaşılması, çözümlenmesi ve Kürdistan Devrimi'nin pratik sorunlarının çözümü, gelişimi bu sürekliliğinin bir sonucudur. Kürdistan devrimindeki ideolojik gruplaşma, partileşme ve şimdi de ordulaşma bu gelişmelerin meyvalarıdırlar."

İdeolojik temelde emeğe bağlı olarak yaratılan değerler, kendi içinde maneviyatı da ifade eden ölçüler, alışkanlıklar, eğilimler yaratarak, eksik yanlarını tamamlamıştır. Bu anlamda ideoloji kendini maddi ve manevi olarak ifade eden değerler, bu değerlerin ortaya çıkması, korunarak geliştirilmesi anlamını içerir bir hal almıştır. İdeolojiden uzaklık, emeğin kadrini bilmeyen bir tarzın sahibi biçiminde devrime katılımların yaşanması, bu gerçeğe karşın kendilerini partinin temel değerlerine yaklaşımı rotasında eritmemeleri, partinin en kutsal ilkelerden kabul ettiği emek olgusuna ve emeğin yarattığı değer olgusuna doğru yaklaşımından uzaklaşılmasına neden olmuştur. İdeolojik temelde değil, genel dalgalanma içinde hazır olma, dayanarak yer almanın, ya da bu temelde yaşamı sürdürmenin, yaratılan değerlerin kıymetinin bilinmemesi gibi bir sonucu doğurması kaçınılmazdır. Elde olan silahın nasıl elde edildiğini, yenen yemeğin nasıl yapıldığını, elde bulunan en küçük bir olanağın kendine nasıl ulaştırıldığını anlaması mümkün olamaz. Burada partinin mevcut değerlerinin ancak ilk çıkıştan itibaren yer alanlarca korunup savunulabileceğini söylemiyoruz. Sorun katılımın bu gerçeğine rağmen, onun ideolojik ilke ve inanç düzeyine çıkarılmasıdır. Nasılki ilk çıkışta ideoloji değerlerin yaratılmasına dönüşmüşse, sonradan edinilecek ideolojik donanım, değerlerinin korunmasına, üzerine yeni değerlerin eklenmesine neden olacaktır.

"Parti Önderliğimizin tüm ısrarlarına ve tavizsiz mücadelesine rağmen, gerektiği gibi kavranamamış ve kavranmadığı ölçüde de bugüne kadar ulaşılması gereken hedef ve sonuçlara ulaşılamamıştır. Bu da göstermiştir ki, çıkışta, gelişimde ideolojinin önemi belirleyici olarak ele alınsa da, gereklerinin yerine getirilmesinde yaşanan eksiklikler önemli tahribatlara neden olmuştur. Onun içindir ki, çıkışta, gelişmede belirleyici olan ideolojinin önemi, her düzeyde devrimci savaşımın içinde yer alanlarca anlaşılmalı ve gerekleri yerine getirmelidir."

Bugün partimizin, şehitlerimizin kanı ve emek kahramanlarımızın alınterleriyle yaratılan değerler gerektiği gibi korunamıyor, boşuna harcanıyor. Bu anlamda ciddi bir aşınma var. Askeri araç ve gereçlerin korunmasından, normal ihtiyaçların karşılanmasına kadar, geniş bir çerçevede bu yaşanıyor. Birçok değer düşmanın eline geçerken, yine birçoğu fuzuli tüketilebiliyor. Manevi anlamdaki değerlere yaklaşım da, aynı ölçüde bundan payını almıştır. Yoldaşlık ilişkisi yerini sıradan ahbap-çavuşluğa, parti üslubu, dili yerini mahalli ve sıradan sohbetlere bırakabiliyor. Şehitlere yaklaşım sıradanlaşabiliyor. Oysa sıradanlaşan sırf bu değerler, partimizi vareden temeller durumundadır. Parti Önderliğimiz "*bir şehadet uğruna partiyi ilan ederek karşılık verdik*" diyor. Bu alanlarda yaşanan aşınma ve hatta partinin temel yaklaşımlarından uzaklaşma ideolojisizlik ve ideolojik donanımsızlık sonucu yaşanmıştır.

PKK'de ideolojik temellere dayalı olarak oluşan ilke devrimciliği, görev insanı olma her zaman esas olmuştur. Sorumluluk doğallığında gelişirken, yetki sadece işlevini daha derli-toplu, düzenli olmada ve ideolojiye hizmet temelinde ele alınmıştır. Tayin, terfi, görevlendirme hep buna göre yapılmıştır. İdeolojisi olmayanın pratiği, pratiği olmayanın çizgisinin olamayacağı hep bu bütünsellik içinde ele alınmıştır. Onun içindir ki, ideolojiye dayalı, ideolojik donanımla yer alanın yetkiyi reddetme gibi bir durumu olmadığı gibi; onun için her zaman belirleyici olan, ütopyalar olmuştur. Partinin üyelik tanımında ve görevlendirmelerinde esas alınan yön ortaya konulurken, bu çok açık bir şekilde belirlenmiştir. Devrimin gelişimi, olanak ve imkanların çoğalması göreve, yetkiye, halka yaklaşımların, hatta istismara kadar varan yaklaşımların ortaya çıkmasına neden olmuştur. Burada ideolojinin, ütopyanın esas ölçü olarak ele alınması sözkonusu değildir. Yetki ve görev kaba yanlar itibariyle kabul edilmektedir. Onun içindir ki, yetki ve görev geliştirmenin bir aracı değil, kendini yaşama ve yaşatanı aracı haline gelmiştir. Oysa ideolojik olarak göreve ve yetkiye yaklaşanların böyle bir sorunu olmaz. Partinin ilk kuruluş döneminde parti merkezi belirlenirken, Şahin Dönmez haini dışında hiçbir yoldaşımız kendini yetkiye vermemiştir.

Yetkiye ve göreve yaklaşımdaki bu sapma tamamıyla parti ideolojisinden uzaklığı ifade etmektedir. Bunu gidermenin yolu, yine sağlam ideolojik esaslara kavuşmayla olacaktır.

İdeolojik donanım, Kürdistan devriminde gelişimin sürekli olmasının özü olmuştur. Ki kendini bilimsel dünya görüşünün sahibi görmesi de kaynağını buradan almaktadır. Kürdistan gerçeğinin anlaşılması, çözümlenmesi ve Kürdistan devriminin pratik sorunlarının çözümü, gelişimi bu sürekliliğinin bir sonucudur. Kürdistan devrimindeki ideolojik gruplaşma, partileşme ve şimdi de ordulaşma bu gelişmelerin meyvalarıdırlar. Devrimsel düzeyde yaşanan bu gerçeklik, kişiler itibariyle de böyledir. İdeolojik dönemin devrimciliği, partileşme sürecinin devrimciliği, ordulaşma sürecinin devrimciliği birbirinin devamı şeklinde kişiliklerde yaşanan gelişmeler olmuştur.

İdeolojik donanımın bu gelişmelerdeki rolü çok belirgindir. Dönemler ideolojik olarak çözümlendiği oranda bir sonraki döneme geçilebilmiş, kişilikler ideolojik olarak yeterli hale geldiğinde bu dönüşümü yaşayabilmiştir.

Sürecek

Kadın çalışmaları tüm 21. yüzyılı kaplayacaktır

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş ile İtalyan Yeniden Yapılanma Komünist Partisi'nden kadınların yaptığı röportaj…

(...)

Abdullah Öcalan: Siz beni pek tanımayabilirsiniz, ama ben kadını çok kapsamlı tanımaya çalıştım kendi gerçekliğimiz içinde. Bana göre kadın sorunu en az sınıf ve ulus sorunu kadar önemli, hatta ondan daha derindir. Ve bu sorunun yalnız bizim gibi geri bir toplumda değil, tüm dünyada derin olduğuna inanıyorum. Eğer isterseniz, kendi kadın çalışmalarımdan bahsedeyim, aynı zamanda kendi raporumu da veriyorum:

Her şeyden önce İtalyan kadınlarını çok uzaktan izledim, onlara saygı duydum ve oldukça da beğendiğim yanları vardı buraya gelmeden önce de. Benim yapmaya çalıştığım; çok uzun bir süreden beri, yani hatta uygarlık tarihi boyunca erkeğin iradesine göre şekillenmiş kadını aşmak!.. Bunu bir felsefi çalışmadan tutalım bir pratik savaş çalışmasına kadar getiriyorum. Bana göre kadın çalışmaları aslında biraz yeni ortaya çıkmış olmakla birlikte, tüm 21. yüzyılı kaplayacaktır.

Çok derinliğine ele alındığında görülecektir ki, savaşların kaynağında erkek hakimiyeti yatar. İtalya'dayken bir cümleyi ısrarla hatırlatma gereğini duydum. Kendi kendime söylüyorum; devlet bir erkek icadıdır. Hayret, yani bu bir keşif değil, bir yalın tespit… Kadının yeniden şekillendirilmesi veya kadının özgürlüğü, aslında belki ilgisiz gibi görünen, ama savaş sorunlarından tutalım barış sorunlarına kadar daha anlaşılır, daha anlamlı bir yaşamı gerçekleştirmeye kadar birçok şeyi düzeltir. Tabii İtalya toplumunda kadın belli bir seviyede yaşıyor, ama onların da mutlaka sorunları var. Kürt toplumunda çok çelişkili gibi gözükse de, sömürgeciliğin ve ulusal imhanın bu kadar gelişmesinde erkek tipinin belirleyici bir rolünün olduğunu gördüm. Eğer savaşı da, barışı da kazamak istiyorsak, bu kendi erkeğimizi çözmek gerektiği sonucuna vardım. Yani vardığım sonuç; sanırım pek anlaşılamıyor. Fakat biz basbayağı cins sorununda kaybetmişiz, cinsler arası ilişkiler bizi ulus olarak bitirmenin eşiğine getirmiş. Bunu önlemek istiyorum. Bunun için cins çözümlemelerini geliştirme ihtiyacını duydum.

Mesela yüzlercesi kendini bombayla patlattı. Bunu ben istemedim, bireysel iradeyle bunu yaptılar ve onlarcası kendilerini yaktılar, ateşi bedenlerinde erittiler. Neden? Bunu tüm ısrarlarımıza rağmen, hiçbir şekilde kabul etmememize rağmen yaptılar. Şurası önemli: Kendilerine dayatılan yaşamı kabul etmiyorlar! Birer kahraman gibi ele almak gerekir. Bunlar kesinlikle umutsuzluktan değil; özgür yaşama duydukları büyük bağlılıktan ötürü bunu yapıyorlar ve bir de hiç teslim olmamak için. Kendilerine imha dayatıldığında, kendilerine teslimiyet dayatıldığında, ona karşı yaptılar. Sınırsız cesaret, sınırsız fedakarlık, sınırsız özgürlük için... Bunlar önemli.

Şunu demek istiyorum: Şimdi Kürdistan'da bu temelde bir devrim gelişiyor. Ben buna çok değer veriyorum tabii. Ve devrimde en çok hoşlandığım çalışma, kadınları böyle özgürleştirme çalışmalarıdır. Çünkü gerçekten de kadın bir yerde ne kadar özgürleşirse, yaşamın o kadar anlamı ortaya çıkıyor ve bir de gerçek bir barış sorusuna insan yanıt bulabiliyor. Bana göre kadını bu temelde bir devrime katmak, bu temelde partileşmeye katmak, siyasete katmak çok önemli ve biz bunu çok kapsamlı yaptık. Kadın sözkonusu olduğunda; erkeğine bağlı kadın yerine, istediği kadar siyaset yapan, istediği kadar toplumsal faaliyetlere girişen, hatta savaşa da katılabilen kadın dedik. Buna birinci planda yer verdik ve bana göre bu ilk defa PKK'de bizim yaptığımız, gerçekleştirdiğimiz bir çalışma.

Roma en büyük orduları yaratan bir kenttir, ama tam bir erkek kenti sanıyorum. Tarihte ve belki de günümüzde de. Biz bunun tersini yapmaya çalışıyoruz. Yani kadından en büyük kahraman çıkarmak! Bu benim hoşuma gidiyor, yani o Roma kahraman savaşçılığını kadında yaratmak.

– Kadın günlük yaşamında zaten büyük bir fedakarlık sergiliyor. Bu fedekarlık, kültürüne işlemiş bir fedakarlıktır. Dolayısıyla kadının bu fedekarlığının sosyal alana taşırılması da çok önemlidir, biraz da kadına uygundur. Fakat önemli olan kadının günlük yaşamında özgür olabilmesi değil midir?

Abdullah Öcalan: İşte bunun yolunu arıyoruz. Bunun hem teorik yanları var, hem sosyal, hatta çok önemli siyasal araçlarına ihtiyaç vardır. Şuna çok dikkat ediyorum, belki yarın gazetelere de verebilirler beni, kadınlar için bir açıklama yapıyorum. Bir eksiklikti, onu tamamlamaya çalışıyorum. Kadınlara bir seslenişim, yani kendileri için değil sadece, kadını önce serbest bırakmalıyız diyorum bunun için. Kapitalizmin bir ilkesi var. "*Serbest düşünsünler, serbest yapsınlar.*" Bunu kadınlara da uygulayabilmeliyiz biraz. Belki de toplumun, belki de bir yerlerin kıskıvrak bağladığı bir cinstir kadın. Bu çok yoğundur, buna inanmak gerekiyor veya bunu bilmek gerekiyor. Gerçekten toplum erkek hakimiyetinin toplumudur ve bu yaşamda çok şey kaybettiriyor bize. Köle kadının üzerine kurulu yaşam çok değersizdir. Eğer yaşamı anlamlı ve güzel kılmak istiyorsan, köle kadını yırtacaksın. Tabii benim kendi gerçeklerimize göre bulduğum çare. Çok çelişkili gibi gözükse de erkeğin fiziki gücüne, moral gücüne kadını yedirmemek! Erkek, kadın karşısında gerçekte hakimdir ve sözle de bana göre tek taraflı konuşuyor. Kadında ise büyük bir kimlik yitirilişi vardır.

Burada beni ilk bulan kadın, Barış Derneği'nin başkanıydı sanıyorum. Bu da bana ilginç geldi. Ama çok zayıftı, yani bir dönemin Roma proleteri gibiydi. Çağdaş Roma proleteri, ama barış savaşçısı, yani kadın hep barış istiyor. Doğru bir şey. Erkek savaş örgütüyle karşıma çıkıyor, kadın barış örgütüyle karşıma çıkıyor. Bunlar önemli. Üzüldüm tabii, isterdim onun barış diktatörlüğü egemen olsun, ama elinde gücü yok. Kadına bu temelde bir saygı-sevgi geliştirmek istiyoruz kendi gerçeğimizde.

Ben Ortadoğu'dayken bir İtalyan kadını yanıma gelmişti. Hatta bir de kitap yazdı. Bilemiyorum, hiç görmedim onu, yaşıyorsa ona selamlarımı sunuyorum bu vesileyle. Bizi hemen anlayıp kitap yazdı. Değerli bir kadın sanıyorum. İlk kitap yazandı bizim için, PKK için. (Vivalle Galetti, Polonyalı.)

Şimdi bir de anama ilişkin bir-iki şey söylemek istiyorum. Çünkü bana göre ana, her yerde anadır. Ben kendimi babaerkil değil, anaerkil bir aileden sayıyorum. Sanıyorum bu düşüncelerimin oluşumunda onun etkisi vardır. Onun tek gücü ve herhalde en belirleyici yanı, kesinlikle babamın klasik erkek olmasına fırsat vermemesi. Sanıyorum bu bizi biraz etkiledi ve kadının gücünü gösterdi. Herhalde çok ezik, basit ve köle bir kadın olsaydı bu kadın imaji bende oluşmazdı. Yalnız onunla ben de çok savaştım, belki de hiçbir çocuğun anasıyla savaşmadığı kadar. Gerekçem şuydu: Ekmeği hep benden saklıyordu (o zaman yuvarlak ekmek yaparlardı) ben ise o ekmeği istiyordum. Bu yüzdendi kavgamız. Hep analık hakkından bahsederdi, ben ise şunu söylüyordum: "*Madem sen beni doğurmuşsun, beni doyuracaksın.*" Çocuk senden haklıdır diyordum, ana hakkı değil çocuk hakkı diyordum.

Bu iki şey benim yaşamımın felsefesidir. Çocukların geleceği kesin sağlam olmak zorunda. Çocuğun geleceği yoksa, çocuk yapmayacaksın, bu en büyük suç olur. Eylemimi biraz buna dayandırdım. Ve tabii bir sözüm daha var: Çocukluk hayallerime ihanet etmeyeceğim! Çocuk dünyası aslında güzel bir dünyadır, özgür bir dünyadır, sadedir, yalanı yoktur. Kadın için hep "*dedikocu, yalancı*" derler, ama onların da dünyası, çocuk dünyası gibidir. Kadının yalanı erkeğe göre çok azdır veya en büyük yalanı erkek söyler, ama kadınlar onu çaresiz taklit eder. Yalanın yaratıcısı erkektir. Ama bu suçu da kadınlara yıkmışlardır. Kadınları yaşamdan koparıp dedikoduya mahkum etmişlerdir, adını dedikoducu koymuşlardır.

Benim erkeğe eleştirilerim çok şiddetlidir, fazla uzatmak istemem. Bunu kendi kişiliğimde de çözüp kendimi yenilemek, yeniden yaratmak gücüm, sözüm var. Dahası da, kadın hakları için savaşmak benim için bir tutkudur. Yine kadın için yapılan çalışma en anlamlı toplumsal çalışmadır veya toplumsal çalışmada en değerli olan kadına ilişkin çalışmadır, özellikle özgürlük çalışmasıdır. Bu temelde bir kez daha hoşgeldin diyorum, selamlıyorum.

– Açık ve net olan bu programınız sadece sizin düşünceniz mi, yoksa PKK içerisinde yayılmış bir düşünce midir? Bunu yaymak için araçlarınız nelerdir?

Abdullah Öcalan: Bizim üç bine yakın, hatta dışarıyı da sayarsak, beş bine yakın kadın militanımız ve büyük bir örgütlüğü var. Dağda da öyledir, başka alanlarda da öyledir. Ve dediğim gibi, büyük bir şehitler ordusu vardır. Çok bilinçli, çok iradeli kadınlar vardır. Programın örgütü vardır kısaca. Çok güçlüdür diyebilirim ve gelişiyor.

– Partinin dışında kadınların yaşadıkları sorunlar, cinsler arasındaki, günlük toplumdaki çelişkiler nelerdir? Bunlara nasıl müdahale ediyorsunuz?

Abdullah Öcalan: Yine kadını bilinçlendirerek. Başka çaremiz yok. En büyük silah bilinçlenmeleri, köle yaşamlarına tepki duymalarıdır. Bana göre böyle çok kız var. Diyorum birisini tutsam birgün, '*ey Kürdistan halkı bu, sizin kraliçeniz olacaktır*' desem. Bu aklımdan her gün geçiyor. Yalnız duygusallık göstermiyorum. Doğruları söyleyeceğine, yalan söylemeyeceğine, cesaretli olacağına, adaletli olacağına inanıyorum. Kadın buna daha yakın olduğundan, bunlara dayanarak bunu söylüyorum. Ama korkum şu: Erkek ağırlıklı toplum hiç dinlemeyecek bunları. Onun için de erkeği güçten düşürmeye çalışıyorum.

Roma tarihini eğer biliyorsanız, güç bir dönemler Roma vatandaşlarınındı, Pleplerin hiçbir şeyi yoktu. Tarihte (bilemiyorum kendileri daha iyi bilir hikayelerini) Spartaküs'ün başkaldırısında (tabii sonu çok vahşice olmuştu) onların yaptığı, gücü Roma vatandaşlarından çalmaktı. Ama korkunç bir sona uğradılar. Gücü çalmak bu kadar vahşi bir sona yol açıyor. Çoktan söylemişim; Preometeus'un ateşi çalıp insanın eline vermesi gibi, biz de gücü biraz çalıp kadına veriyoruz. Durum bu kadar anlamlı. Kadına güç, itibar verdin mi kahramanlaşıyor.

– Erkeğin gücünü alıp kadına vermek iyi bir şey değil, önemli olan kadının kendi özgücünü ortaya çıkarmasıdır.

Abdullah Öcalan: Ama bu birleşik kaplar gibidir. Erkek gücü kadından çalmıştır. Hırsızlık var. Nasıl ki emekçilerin emeği çalınır, bir üst sınıf oluşursa, erkek ve kadın ilişkisinde o durum var, onun için almak gerekir. Çok güçlü yaklaşmasalardı, bu kahramanlıklara girişmezlerdi. Korkunç bir güç, kahramanlık sözkonusu şimdi. Ve kadın ordusunu tarihte ve dünyada ilk defa biz gerçekleştirdik.

– Sayın Öcalan'ın buraya gelişini çok önemli buldum kadın olarak. Çünkü buraya gelmesiyle birlikte Kürt sorunu gündeme girdi. Ben sadece Kürt kadınını değil, Kürt halkını çok seven birisiyim. Fakat şu da iyi bir şeydi; Öcalan'ın buraya gelmesiyle birlikte barıştan bahsetti, görüşmelerden bahsetti. Ama merak ediyoruz, yani İtalya'dan hareketle kadınlar acaba bu konuda nasıl bir rol oynayabilir?

Abdullah Öcalan: Kürt sorunu, kadınların en anlamlı barış sorunudur diyebilirim. Kadınların en çok ilgilenmesi gereken bir barış sorunudur. İtalyan kadınları, Kürt kızlarından, Kürt analarının gerçeğini mutlaka öğrenmelidir. Ve isterdim ki, bir Kürt anasının gerçeği üzerine böyle bir roman yazılsaydı da, İtalya'da okunsaydı. Düşünüyorum, benim anamın anısına yapabileceğim en iyi şey, işte mücadelemizde kadının yükseltilişidir ve bir ananın barışıdır. İki şeydir: Kadın özgürlüğü ve barış... Budur bir ana için vereceğimiz karşılık. Ana hakkı ödenmez diye bir söz vardır, bu doğrudur, bana göre özgürlüğü ve barışı gerçekleştirirsen ana hakkını tamamen ödeyebilirsin.

Şöyle birkaç cümle söylemem herhalde yeterli olabilir: Benim yüzümden politikayla hukuk karıştı. İkisi de galiba benim soruma cevap olmakta zorlanıyorlar, cevap veremeyecekler. Ama yine de saygı duyuyorum, politikasına da, hukukuna da değer veriyorum. Başka yerde göremediğimi burada gördüğümü belirtebilirim. Demokrasisini anlamaya çalıştım. Bu konuda da şöyle diyebilirim: Bu demokrasi bana pek dayanacak gibi değil. Beni meclise taşırdılar. İkiye bölündü tabii, basına da öyle taşırıldı. Aleyhimde-lehimde yazılanlara da, söylenenlere de üzülüyorum. Çoğu eksikti, fazla beni tanımıyorlardı bunu konuşurken, yazarken. Halbuki ben gelirken şunu söyledim: İtalyanlar benim hakkımda karar vermeden önce beni anlamalılar, beni tanımalılar. Yani bir adım attık, yarım kalıyor, ileride tamamlamayı umut ediyorum. Üzerimde büyük bir takip var, hem de oldukça komplovari bir takip... Bu tam boşa çıkarılmış değil. Bunun gölgesini tamamen silersek, gelecek çok aydınlık. Mitterand'ın sözünü hatırlatayım, diyor ki; Avrupa Birliği şimdiye kadar ticaret birliğiydi, eğer Apo meselesinde politik bir karar alırsa, iradesini koyarsa, o zaman politik birlik olduğunu kanıtlar. Aksi halde ticari birlik olmaktan kurtulamaz. Nitekim çok doğru bir söz.

Yani eğer Yeniden Yapılanma Komünist Partisi'ndeyseler, bu amaca en uygun örgütlenme bizde gelişiyor, yani kendi inandıkları ilkelerin bir gereğidir. Onun en iyi ifadesini gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Genelde de kadın için iyi bir çalışmadır diyorum. Bu temelde inancım odur ki; kadınlar iyi bir dostluk, dayanışma gücü ortaya çıkarabilirler.

İtalya'da bize en çok inanmış birisi olarak onu anıyoruz. Buraya gelmemi de onun anısına adıyorum.

19 Aralık 1998